

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

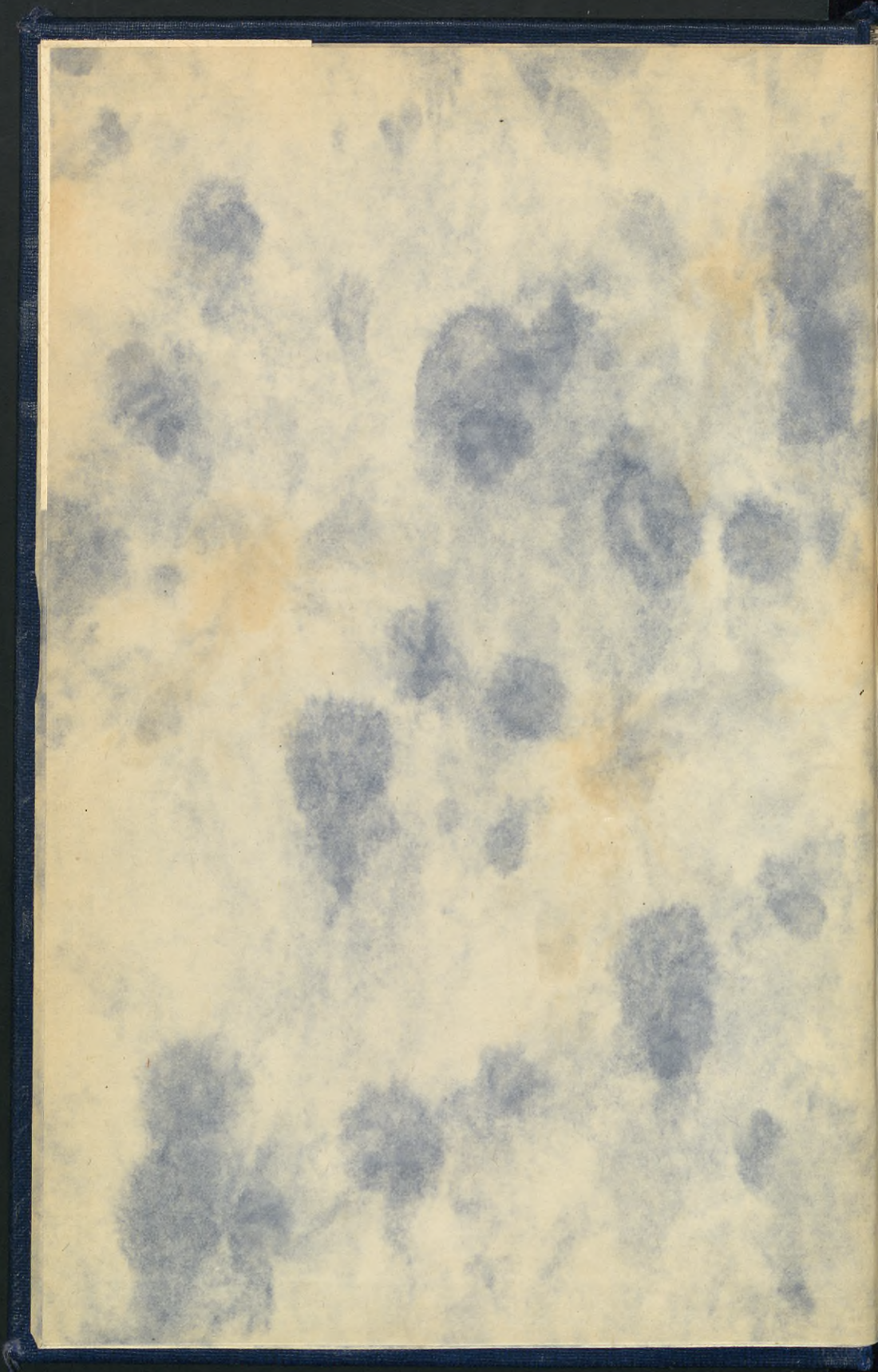

Allmänna Sektionen

Litt.
Iran.
[Övers.]

[*Omar Khayyām*]

'UMR KHAIYĀM

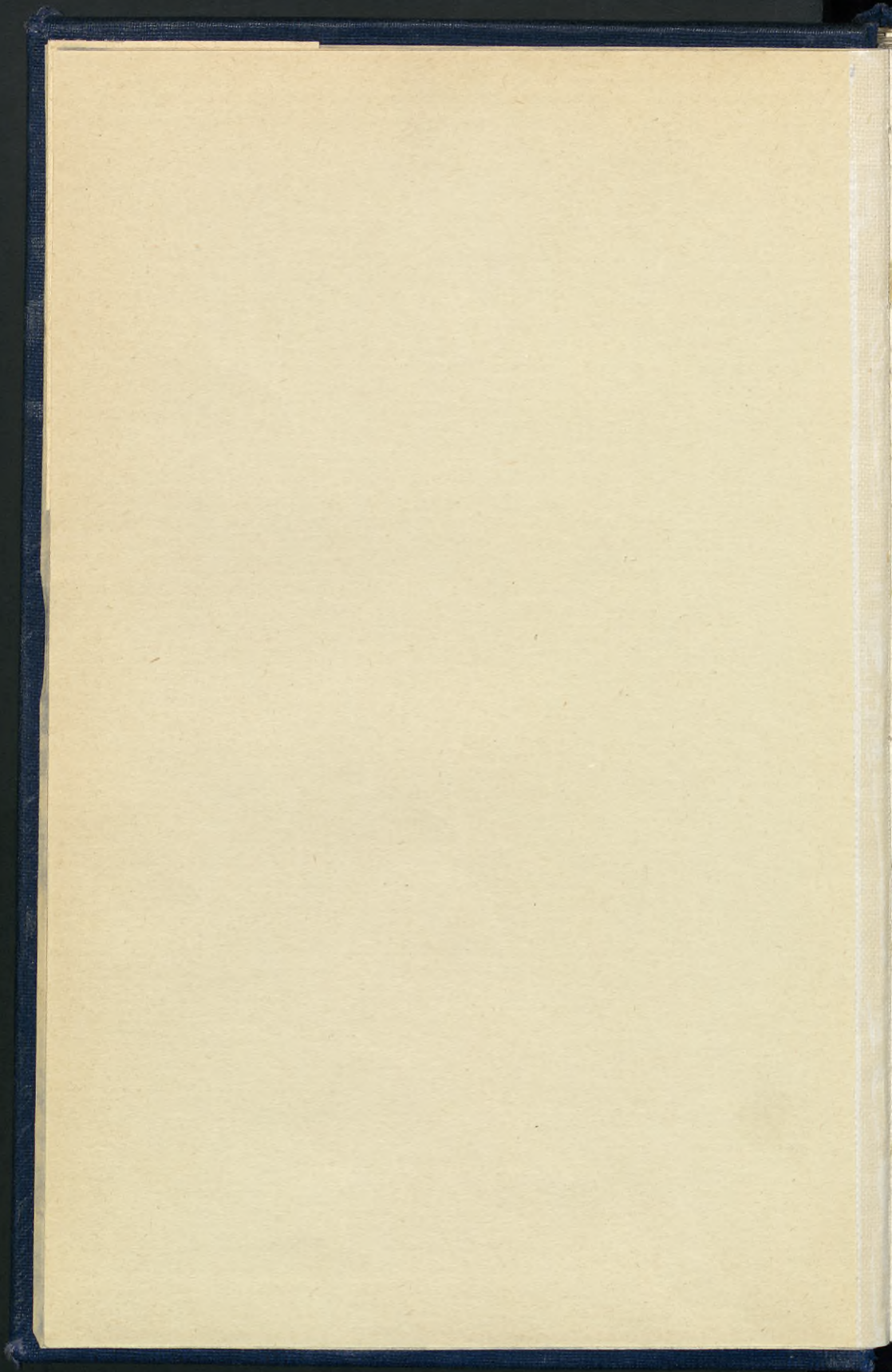
RUBĀ IYĀT

[*Övers. av Eric Hermelin.*]

LUND
C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG

42

'UMR KHAIYĀM

RUBĀ IYĀT

LUND
C. W. K. GLĒERUPS FÖRLAG

LUND 1928
BERLINGSKA BOKTRYCKERIET

Detta är 'Umr Khaiyām's Rubā'iyāt:

I Guds, Den Barmhertiges, Den Medlidsammes Namn!

1. En morgon kom ett rop ifrån vårt Vingolf:
»Du ödelagde usling, du, Vår dåre!
Res dig, att Vi må fylla bägaren med Vin,
Före den dag, då bägar'n blifver full!»
2. O Du, som är min Utvalda på jorden!
O Du, som är mig kärare än de två ögonen och lifvet!
Än lifvet, o min Älskade, finns intet ljufvare:
Du är mig hundra gånger ljufvare än lifvet.
3. Hvem bragte Dig, rusig, till oss i natt?
Hvem förde, från förlåten, Dig till en graf-plats?
Tätt invid den, som, utan Dig, brann uti elden,
Hvem bragte Dig fort som den ilande vind?
4. I denna verld, hvori vi inhysts för en stund,
Röna vi lidande blott och smärta.
O ve! Ej en af våra svåra gåtor lösas:
Hädan vi gå, med tusen sorger i vårt hjerta.
5. O lärde mästare. Säg »Ja» till en af våra önsknigar;
Var tyst, och led oss in på Herrens Väg (Jer. 23: 22).
Vi gå rätt, men du ser skeft:
Gack, bota dina ögon, lemna oss i fred (Apoc. 3: 18).

6. Stig upp och kom till oss. Kom för vårt hjertas skull
(Jes. 40: 1).
Gör vad vi önska. Tyd för oss en gåta.
Bringa ett Vin-krus hit, att vi må dricka:
Innan den dag, då af lera göras krus.
7. Tvån mig, då jag går bort, med Vin (Jes. 57: 1; Gen.
49: 11).
Läsen öfver mitt stoft sagan om Vinet och Bägaren.
Skullen I vilja söka mig på Domens Dag?
Söken då fram mig utur stoftet under Vingolf.
8. Enär ingen kan vara dig en borgesman på Domedagen,
Så låt ditt sorg-betyngda hjerta vara glädjefullt.
Drick Vin, o måne, Vin vid Bägar'ns sken:
Ty månen skall sig länge hvälfva om, men oss ej finna.
9. Vare älskaren berusad och förvirrad året om.
Vare han vansinnig, vanärad, afskydd.
Medvetne om vår sjelfhet, spisa vi allas käpp-rapp:
Rusige, säga vi om allt, som sker oss: »Låt det ske!»
10. Den förnufts-kloke! Hur, i Guds Namn, skulle han
väl våga hoppas
Att, i denna vämjeliga stofts-hydd, få lägga sitt hjerta
ned på Guds Härlighet?
Denne höge herre, som kallar mig en förödd usling,
Hur skulle han väl kunna dväljas i förödelsens *Rot*?
11. Quranen, som kallas »Det Mäktiga Ordet»,
Läser man stundom, icke jemt.
På Kalkens krans står en Ljus-vers att läsa:
Den läser man ständigt, på hvar ort.
12. Om du ej dricker Vin, så klandra ej de druckne;
Om Han mig *skänker* Bot, gör jag för Honom bot,

Du skräflar med att du ej dricker Vin,
Men du gör hundra verk, hvars tjenare är Vinet.

13. Ehuru min färg och min lukt är skön,
Som tulpanen min kind, min växt som cypressens,
Är det, på denna stoftets lek-plats, icke kändt,
Af hvad orsak min Bildare så har mig sirat.

14. Jag dricka vill så mycket Vin, att denna, Vinets doft
Sig tränga må ur stoftet ut, när jag går i stoftet in;
Så att den, som sig förstäcker (Gen. 3: 8) må komma
till min graf,
Och af doften af mitt Vin berusas och förintas.

15. Grip tag i hvart hjerta på armodets gata:
På Ärones gata grip det, som nått fram.
Hundra Ka'ba'(-tempel) af vatten och ler gå ej upp
mot ett hjerta:
Hvi går du till Ka'ba? -Gå, grip dig ett hjerta.

16. Den dag, då jag tager Vin-Bägaren i min hand,
Och, af öfversinnlig glädje, varder rusig och till intet
(Sef. 1: 2, 3.),
Skall jag, i hvarje dess Kapitel, uppdagga hundra un-
derbara ting:
Ord, liksom ett Vatten ur detta Insegel liksom en Eld.

17. Drick Vin, rent Vin (Jes. 25: 6.; Hor. »Carm.» 3: 21.)
på denna, de tvenne uppskofvens dag,
Ty detta förgångna lif griper du aldrig mer. Begrip
det.
Du vet (Sef. 1: 2, 3.), att verlds-alltet håller ansigtet
vändt mot förintelsen:
Var ock du, natt och dag, af Vinet gjord till Intet
Sef. 1: 2, 3.).

18. Vi äro de, som, på Vinets (Joh. 15: 1.) befallning, nedlagt vårt tänkande;
Vårt lif hafva vi gjort till en offergåfva åt Vinets skratande Läpp.
Vår Munsänk har i Sin hand såväl Vin-flaskans hals,
Som Vinets Ande, hvilken kommit på Bägarens Läpp.
19. Ja, vi äro desamme. — Och Vin, och Trubadur, och denna förödelsens rika skatt,
Och lif, och själ, och bägare, och kläde-drägt — allt hafva vi gifvit i pant för (en blick från) Den Älskades Ögon (Jes. 33: 17.; Eccl. 6: 5.).
Befriade från hopp om miskundsamhet och rädsla för straff:
Återlöste från luft, och jord, och eld, och vatten.
20. Från misstrons stadium till trons är blott ett ande-drag;
Fråntviflet verld till trygghetens är blott ett ande-drag.
Detta ljufva ande-drag — håll du det kärt:
Ty syftet med vårt lif är detta ande-drag.
- X 21. O, du stjernverldens ångest-hjul! Från din vrede utgår förderf;
Förtryck och tyranni har af ålder varit ditt yrke.
O, du förnedringens stoft! Trefva vi blott i ditt sköte,
Mång' oförvansklig ädelsten, skola vi, i ditt sköte, finna
22. Försvunnit har min andel af några dagars lif;
Försvunnit som en öken-vind försvinner.
Två dagar skall jag aldrig i mitt lif mig gräma öfver:
Den dag, som icke randats har, och den som hädan svunnit.
23. Från en annan grufva är denna kostliga Rubin (Prov. 31: 10.);

En -annan prägel (Ett annat skimmer) har denna
Maka-lösa Perla (Prov. 31: 10.).

Åtrån efter den ena som den andra är min och din
in-bild-ning:

Af en annan tunga yppas Kärlekens Saga.

24. I dag, då turen kommit för min ungdom,
Dricker jag Vin, derpå beror min framgång.
Smäden ej Vinet, emedan det är kärft. Det är ljuft:
Kärft är det, i ty att det är lifvet.
25. O mitt hjerta! Då din lott just är att bli till blod,
Och då ditt tillsånd hvarje dag förändras,
Hvi kom du och hvad gör du, o mitt lif, i denna kropp,
Då slutet af ditt verk är att gå ut ifrån den.
26. I dag får du af morgondagen ingen hjälp;
Tanken på morgondagen är platt intet utom dårskap.
Förspill ej, om ditt hjerta vaket är, det ögonblick,
som är:
Ty för återstoden af ditt lif visar sig ingen varaktig-
het¹.
27. Med ordens strida flöden bör du ej söka Perlan;
I godt och ondt bör du dig foga.
Med hvarje intryck, som, ur stjern-himlens tärnings-
skål, på förut-bestämmelsens tvenne tär-
ningar träder fram,
Måste du spela (leka).
28. Detta Vin-krus har, liksom jag, (en gång) varit en trä-
nande älskare,
Fjettrad i en skön Guds-afbilds lockars bojor.
Detta öra, som du ser på dess hals,

¹ stadga.

Är en arm, som en gång varit lindad om Den Älskades
hals.

29. För mig, för dig ha vexlat dag och natt;
Stjern-himlens omhvälfning har afsett utförandet af ett
verk.
Var försiktig! Träd varsamt på stoftet!
Ty en gång har det varit en skön Guds-afbilds ögon-
sten.
30. Afguda-tempel och Ka'ba äro trälldomens hus;
Kyrk-klockornas spel är trälldomens melodi.
Högaltare, och kyrka, och radband, och crucifix —
Alla äro de, förvisso, trälldomens tecken.
31. På Den Allsmäktiges Skrif-tafla har upptecknats allt
hvad som hända skulle;
Den Allsmäktiges Penna beröres aldrig av godt och ondt.
Han hafver, i förut-bestämmelsen, gifvit oss allt hvad
vi behöfva:
Vår fikenhet och sorgsenhet är icke anständig.
32. Med hvarje ond och god person kan jag ej dryfta Hem-
ligheten;
Mitt korta Ord kan jag ej tänja långt.
Jag har en Nejd (Ps. 27: 5), som jag ej kan beskrifva:
Jag har en Hemlighet, som jag ej kan förklara.
33. Falskt mynt har ingen kurs hos oss;
Qvasten har sopat rent vårt glädje-hus.
En »Pir» kom ut ur Vin-stugan och sade:
»Drick Vin, ty sofva får du länge!»
34. Mot Guds Befallning hjälper intet utom underkastelse;
Mot menniskor hjälper intet utom limeri och svek.

Hvartenda listigt knep, som i förnuftet bildas in,
Hafver jag satt i gång, och dock —: mot Ödet halp
det ej.

35. Om en främling håller tro, så håll honom för en fränd;
Om en frände träder öfver Lagen, så håll honom för
en främling.
Om gift bekommer dig väl, är det ett motgift:
Om honung är dig vidrig, så håll den för ett gift.
36. Det finnes ej ett hjerta, som skilsmessan från Dig ej
gjort till blod. Det finnes ej.
Det finnes ej en skald¹, som i Dig ej är betagen. Det
finnes ej.
Derest Du icke hyser ängslan efter någon,
Finnes i intet hufvud någon ängslan efter Dig. Det
finnes ej.
37. Så länge jag är sjelf-medveten, fattas något i min lycka;
Så snart jag blifvit rusig, aflöses kunskap af dårskap.
Detta mellan-stadium, som finnes mellan rusighet och
sjelf-medvetenhet:
Dess slaf är jag, ty det är Lifvet.
38. Kärlets Uppfinnare, som format kärlet,
Hur kom Han på den tanken att förstöra kärlet?
Så många sköna hufvud och smalben och fötter och
händer!
Af hvems kärlek skapades de? Af hvems vrede kros-
sades de?
39. Frukta för döden och skräcken för förruttnelsen,
äro (foster af) din yrsel;
Hvarom icke, skulle blomstra, ur förintelsen, odödlig-
hetens gren.

¹ skalda, skåda, sia; jfr Samuels Böcker

Alltsedan jag, i min själ, blef, genom Jesu Ande, lefvande,
Tvådde döden, från mitt Vara, sina händer, evinnerligen.

- X
40. Tag, liksom¹ en Ny-Års-Dagens tulpan, bågaren i din hand;
Drick, tillsammans med en tulpan-kind, om dig förunnas tillfälle,
Vin med fröjd. — Ty detta blåa hjul
Skall, likt en vindstöt, plötsligt mala dig i smulor.
41. När vårt verk ej fogar sig efter vår önskan,
Hvartill tjena då vårt sträfvandes beräkningar?
Beständigt sitta vi försänkte i sorg och klaga:
Sent hafva vi kommit fram; snart måste vi gå bort.
- X
42. Då lifs-hjulet och stjern-himlen ej äro dig nådiga,
Må du lika gerna räkna sju himlar som åtta.
Öfver två dagar har jag aldrig sörjt:
Den dag, som ej kommit; och den dag, som flytt
43. O Khäiyam! Hvi sörjer du så öfver en synd?
Hvad vinst — stor eller liten — skördar du genom att sörja?
För den, som ingen synd gjort, finnes ingen förlåtelse
(Luk. 15: 11—32)
För syndens skull kom Förlåtelsen (Eph. 1: 7; 1: 1—23). Hvi sörjer du?
44. Bakom Hemligheternas Förlåt kan ingen tränga sig fram,
Ty ingen har någon kunskap om deras härars strålgans.
I stoftets djup måste vi alla hafva vårt bo:
Men ack! Äfven detta är en saga, som ej är liten!

¹ vore den.

45. I den trolösa verld, som är vårt rese-herberge,
Forskade jag väldeligen med den insigt, som är min.
Jag sade: »Ingen måne är så skinande som Ditt An-
sigte»:
Jag säger fortfarande: »Ingen cypress är så rak som
Din Gestalt».
46. I mosquén och mosqué-skolan, i klostret och syna-
gogan
Äro de, som helvetet frukta och Paradiset söka.
Den Menniska, som med Guds Hemligheter är för-
trogen:
I hennes hjerta utsås intet af slik säd.
47. Verlden hafver du sett, men allt hvad du sett hafver:
det är intet;
Ja, till och med det, som du har sett och *hört*: det
är intet;
Verlden har du sprungit igenom, från den ena horizon-
ten till den andra: det är intet;
Ja, till och med det som du har samlat i din *bostad*:
det är intet.
48. Jag var i sömn. Till mig talade en vis man sålunda:
»För ingen har, ur sömnen, blomstrat Glädjens Ros.
Hvad är detta som du gör? Sömmen är dödens broder!
Drick Vin (i stället, *Vin*), ty under Stoffet bör¹ man
sofva.»
49. Om hjertat fullkomligt visste lifvets hemlighet,
Skulle det äfven, beträffande döden, vara i Guds hem-
lighet invigd.

¹ måste.

Men om du nu, då du är med din sjelfhet tillsammans ¹,
ingenting vet:

Hur skall du då veta något (om din sjelfhet) efter
döden, sedan du gått *ut* ur din sjelfhet?

50. På den dag, då himlarne, genom Din Makt, skola bäfva,
I den stund, då stjernorna, genom Din Kraft, skola
släckas;
Skall jag gripa, midt i störtfloden, Din fåll:
Och säga, Hvarför, o min Älskade, är alltings slut för-
intelse?»
51. Vår Hemlighet böra vi fördölja för alla ovärdige;
Vårt Mysterium böra vi förborga för alla (prediko-sto-
lens) näktergalar; (Luther)
Se till, hur du far fram med människornas själar:
Vårt Öga böra vi fördunkla ² för alla människor.
52. O Munsänk! Enär tiden hotar krossa dig och mig,
Är verlden ingen bonings-plats för mig och dig.
Men ständar Vinets Bägare emellan dig och mig,
Vet då helt visst, att Sanningen är i min hand och din.
53. En lång tid gick jag med Rosen och Bägaren i min
hand, och tiden gick;
Icke ett verk lyckades mig, på grund av stjernvärldens
tyranni.
Ingen af mina önskningar uppfylldes genom Vinet —
och dock:
Vandringsmannen går ej tillbaka på den väg han gått
förut.

¹ om denna din sjelfhet.

² förbjuda; förbomma; förvägra; beslöja (jfr Strindberg: »Var rädd om dina ögon» = var försiktig med dina blickar; Eng. »The evil eye».

54. Sätt Vinet i min hand, ty mitt hjerta är i lågor;
Och detta lif är, liksom qvicksilfver, af flyktig fot.
Stig upp, ty en kärleks-lek är lyckans ynnest:
Stig upp, ty ett vatten är ungdomens eld.
55. Vi äro Kärlekens fri-tänkare. Musulmänen är en
annan.
Vi äro de svaga myrorna. Salomon är en annan.
Sök hos oss gul-bleka ansigten och ut-slitna trasor
(Jud. 9: 3—27.):
Sidenförsäljarens lilla marknad är en annan.
56. Dricka Vin och vara glad: se der min lefnads-regell
Ge på båten otro och tro: se der min tro!
Jag sade till tidens brud: »Hvad är din morgon-gåfva?»
Hon sade: »Ditt glada hjerta är min morgon-gåfva.»
57. Jag passar ej för mosquén; jag duger ej för synagogan:
Gud, Den Allahögste vet, af hvad lera Han knådat
mig.
Jag är som en utblottad Guds-förnekare, eller som en
ful sköka:
Jag äger hvarken religionen eller verlden, och intet hopp
om Paradiset.
58. Din personlighet liknar alldeles som en band-hund;
Derur uppstiger endast dess tomma innandömes tjut.
Den har sinnet af en räf, och sofver som en hare:
Den rasar som en tiger, och fräter som en varg.
59. All grönska, som på vattubäckens strand har spirat
fram,
Har spirat fram på¹ läppen — kan man säga — af en
engel-lig natur.

¹ från.

Tag dig i akt! Sätt ej din fot på grönskan med förakt:
Ty denna grönska har spirat fram från en tulpan-kinds
stoff.

60. Hvert hjerta, i hvilket Han skapat (Gen. 1: 3.) Kärle-
kens Ljus,
— Vare sig det dväljese ro-fyllt i mosquén, eller hvilar
fridfullt i synagogan —
Hvert hjerta, hvars namn Han skrifvit in i Kärlekens
tideböcker:
Är förlossadt från helvetet och utan pockan på Para-
diset.
61. En enda drick Vin är bättre än Kåvus' kungarike,
Bättre än Kōbæd's thron, bättre än Tūs' kungahof.
Hvarenda suck, som en älskare, i gryningen, pressar
fram,
Är bättre än skrymtaktiga frälstes¹ högljudda bönerop.
62. Änskönt jag, genom synd, är anskrämlig² vorden och
gräslig,
Utän hopp är jag ej, likt kyrkans dyrkare av heliga
beläten.
Hur som helst, när jag dör, utstött och försmådd vid
dagen's gryning,
Befaller jag fram Vin, kallar till mig Älskarinnan, och
knäpper fingrarne åt helvete och Paradis.
63. Icke för glädjens skull dricker jag Vin;
Icke för uppror, eller för brott mot religion och pläg-
sed.
Men jag önskar draga Anden åt mig medelst o-person-
lighet:
Ej har jag annat skäl att dricka Vin och varda rusig.

¹ pösande troendes.

² olycklig; eländig.

64. Man säger mig att ett helvete finnas skall och finnes;
Se der ett ord, som bjuder mig emot; vid det kan hjer-
tat sig ej binda.
Om älskaren och den berusade vore helvetets inbyg-
gare,
Blefve Paradiset, på domens dag, tomt som min tomma
hand.
65. De säga: »Drick ej Vin, ty under Sha'bān är det ej
lofligt;
Ej ens under Radjab, ty den månaden är helgad åt Gud.
Sha'bān och Radjab äro Guds och prophetens månader:
Så låtom oss dricka Vin under Ramzān, ty den (måna-
den) är helgad åt oss¹.
66. Kommen är Ramzān; flydd är Vinets tid;
Det rena Vinets och de enkla vanornas tid är flyktad.
Allt Vin, som vi ägde, stannade, odrucket, kvar
Hvar sköka, som vi fångade, gick, obrukad, bort.
67. Detta uråldriga herberge, som kallas verlden,
Är morgonens och aftonens svart-hvita bostad.
Det är det gästabuds-tält, som öppnat sig för hund-
rade »Djamshīd»:
Det är den graf, som slutit sig öfver hundrade »Bah-
rām».
68. Nu, då Lycksalighetens Rosen-Träd för dig är fullt af
blommor,
Hvi är din hand för trög att gripa Vinets Kalk?
Drick Vin, ty en svekfull fiende är tiden:
Och svårt är dig att vinna åter en slik Dag.
69. Detta palats, hvori Bahrām grep Vin-Pokalen,
Der ilar hjorten nu, der hvilar lejonet (Jes. 34: 1—17.).

¹ menniskor (sådana som vi).

(Beträffande) Bahräm, som med ränn-snarar plögade
fånga vild-åsnan (Hiob 39: 5—8.; Ps. 104:
10, 11.),

Har du lagt märke till, hur grafven fångat Bahräm?

70. Molnet har kommit, och ånyo börjat gråta öfver gräset;
Utan det purpur-röda Vinet kan man ej lefva ett ögon-
blick.

Javäl — detta gröna gräs, som i dag är vår ögonfåg-
nad!

(Men) Det gräs, som ur vårt stoft spira skall, hvems
ögon skall det fägna?

71. På denna dag, hvars namn är Fredag,
Drick ur kruset Vin. Hvarför bråka med bågaren?
Plägar du på hvardagen dricka ett krus Vin,
Då drick två på denna dag, ty den är dagarnes
förste.

72. O hjertevän! När tiden gör dig sorgsen,
Och då din rena själ från kroppen plötsligt måste
skiljas,
Så slå dig ned på grönan äng och hvila några dagar:
— Före den dag, då, från ditt stoft, det gröna gräs skall
spira.

73. Detta Vin, som, genom sin Essentia, kan antaga många
uppenbarelse-former,
Blifver stundom till ett djur, stundom till en ört.
Men tro ej, fördenskull, att dess Väsen varder till Intet:
Substantivet — i sin Essentia — förblifver; Adjectiven
försvinna.

74. Från elden af denna synd upsptiger ingen rök;
Och från ingen personlighet finnes för mig något hopp
om helsa.

Den hand, som jag, på grund af mitt lynnes¹ våld²,
höjer till mitt Hufvud:
Hvad gagnar det att lägga den på någon (menschlig)
personlighets mantel-fåll?

75. Den personlighet, på hvilken du (mest) fullkomligt
litar,
Är³, derest du öppnar⁴ Insigstens öga⁵, fienden sjelf⁶.
Bäst att du, här i tiden skaffar dig måttligt med vänner.
Med tidens⁷ menniskor är umgänget bäst — på afstånd
76. O, du okunnige (Jes. 5: 13)! Denna kropp, som täcker
dig, är Intet;
Och denna ormens (arqam) nio himlars hvälfda döm
är Intet.
Var fröjdefull! Ty i detta (gjut-)formens och förvänd-
hetens näste:
Äro vi bundne ett ögonblick (blott), och äfven detta
(ögonblick) är Intet.
77. I sällskap med Trubaduren och en Hūri-gestalts Vin
— derest sådant finnes,
Eller vid rinnande Vatten och på renen af det besådda
fältet — derest sådant finnes,
Sök ej något bättre än detta, och spinn ej på det väm-
jeliga helvetet:
Ty jag säger (dig) försann: »Utom detta finnes intet
Paradis — derest sådant finnes.

¹ min Complexion's.

² tyranni.

³ såsom du skall finna.

⁴ vill öppna.

⁵ mest otvifvelaktigt, och oförnekligt, och obevekligt.

⁶ sjelf; Satan; hindraren.

⁷ tids-andens; verdens (Mundi Majoris); verlds-andens.

78. En Pir trädde rusig ur Vin-stugan ut,
Med bön-mattan på skuldran, och en bågare Vin i han-
den.
Jag sade: »O Shaikh! Hvad tillstånd har mött dig?»
Han sade: »Drick Vin! Ty verdens verk är vind.»
79. När näktergalen, rusig, fann vägen till Lustgården,
Fann han, skrattande, Rosens Anlete och Vinets Bå-
gare.
Han kom och sade i mitt öra med hänryckningens
tunga:
»Grip, ty det lif, som flytt, kan du ej gripa.»
80. Din kropp, min Khaiyām, liknar precis ett tält;
Sultan är anden, och hans mål är *Intet*.
Dödens tjensteandar göra, för detta ändamål,
Tältet öde och tomt (Gen. 1: 2.), när Sultanen bryter
upp. (Jes. 57: 1.; 22: 18.).
81. Khaiyām, som sömnat Vishetens (Prov. 31: 22.) tält,
Föll i olyckans ugn och brann upp med ens.
Dödens sax skar af hans lefnads tält-rep:
Kalfmäklaren sålde tälten, likasom ett från vägen upp-
plockadt hitte-gods.
82. I vårens tid, med en Guds-affbild lik en Huri,
Och ett krus Vin — om det finns till hands — uppå
en åker-ren:
Ehuru detta, enligt folkets åsigt, är orätt:
Så vill jag vara sämre än en hund, om jag då tänker
på Paradiset.
83. Ljuft är, i Glädjens Bågare, det Rosa-färgade Vinet.
Ljuft, tillsammans med lutans glada och harpans ve-
modiga toner.

Den fromme man, som om Vin-Bägaren intet vet,
Ljuf är (också) han — (men) på tusen mils afstånd
från oss.

84. Utan Vin och Munsänk är stjern-verldens omhvälfning — icke ljuf;
Utan den Persiska (Troll-) Flöjtens smekande hviskning är den — icke ljuf.
Hur mycket jag än beskådar stjern-verldens hvälfningar:
Vinsten af alltsammans är Umgängelsen (Col. 3: 3.; Phil. 3: 20.; Eccl. 6: 5.), återstoden är — icke ljuf.
85. Vet, att du skall skiljas från (verlds-) anden;
Du skall gå in i Guds Hemlighets slöja.
Drick Vin, ty du vet ej hvarifrån du kommit.
Var glad, ty du vet ej hvarthän du skall gå.
86. När att gå bort är verklighet, hvad är då vara?
Hvad är då färdas fram på lystnadens och fiendskapsens väg?
Gud lemnar oss, af kärlek, på jorden intet hem:
Hvad är då höra upp att resa, och att hvila?
87. En lång tid har Vinets lof varit min syssla;
Och allt, hvad omkring mig är, är Vinets tillbehör.
O fromme man! Om förnuftet är din lärare här på jorden,
Så var glad, ty *din* lärare är *min* lärning.
88. Ärelös kalla mig människorna beständigt;
Jag är skuldlös¹. Sen på *edert* tillstånd, hurudant *det* är.

¹ oskyldig; jfr.: Swedenborg: »Arcana Coelestia»: 6324, 6325.

O, I (trons och) frälsningens folk! På mig är ingen
synd i strid mot Lagen,
Utom fylleri, sodomi och hor.

89. Ämnar du följa dina lustar och begär,
Så tillåt mig säga dig, att du kommer att gå hädan
utan Sång.

Begrunda hvem du är och hvarifrån du kommit:
Vet hvad du gör och hvarthän du skall gå.

X 90. Ängest-hjulet är en gördel kring vårt qualda lif;
Djaihün (Oxus) är en sinnebild af våra blod-bemängda
tårar.

Helvetet är en gnista (Deut. 32: 22.; Jon. 2: 6.) af vårt
gul-svedda hat:

Himmelen är ett ande-drag af vår förlossnings glädje.

91. Jag är en styf-sint trä. Hvar är Din Allmakts Vilja?
Jag är en beck-svart själ. Hvar är Ditt Ljus, Din
Renhet?

Om, för vår lydnads skull, Du Paradiset skänkte,
Så vore detta lön. Hvar då Din Nåd, Din Mildhet?

92. Alls icke vet jag, huruvida det, som Han åt mig har
skapat,

Mände vara det ljufliga Paradisets, eller det gräsliga
helvetets inbyggare.

(Men ett vet jag:) En bågare Vin, och en afbild af
Gud, och en citra på åkerfältets ren:

Alla dessa tre äro för *dig* vexlar på Paradiset, och för
mig Paradisets klingande mynt.

93. Jag dricker Vin, och mina motståndare till venster och
till höger

Säga: »Drick icke Vin du, ty Vin är en fiende till tron.»

Men visste jag ock Vinet vara en trons fiende,
Skulle jag, vid Gud, likväl dricka min fiendes blod,
ty det är Lag-ligt¹.

94. Mån-skenet sliter, med sitt Ljus, nattens klädnad i
trasor;

Drick Vin, ty ett slikt ögonblick kan du ej fatta.

Var glad och betänk, att månet mån-sken (Gen. 1: 14
—18.; Jer. 31: 35—40.; Ps. 104: 19.)

Skall, det ena efter det andra, skina in i stoftets huf-
vud².

95. För allt godt och ondt, som finnes i mensklighetens
skaplynne,

För all fröjd och sorg, som finnes i Ödet och All-
makten,

Gör ej lifs-hjulet ansvarigt, ty till Kärlekens Väg

Trängtar (Rom. 8: 22.) lifs-hjulet tusen gånger mer
än du. X

96. Mot den pil, som döden sänder, äro sköldarne — intet;
Mot den äro detta lysande följe³, detta silfver, dessa
guld-stycken — intet.

Ju mer jag betraktar (de skapade) verkens ansigte
(Desto mer inser jag, att) *Hon*, som är skön, är skön,
och att de andra äro — intet.

97. Hvert hjerta, hvars afklädnads grund-fond brister,
Är hvar dag en hjeplös, ruelsens gäck.

Hvem erfar glädje, utom det hjerta, som lagt sitt ar-
bete ned?

Alla de andra — de må vara hvilkas om helst — sor-
gens käril äro de.

¹ enligt Lagen.

² tanke.

³ anhang; denna yf-viga svans; dessa lysande anhängare (följe-
slagare, lärjungar).

98. Eho, ur Visheten(s hand), sådde glädjens säd i sitt hjerta.
Gaf, af sitt lif, icke en enda dag till spillo.
Än sträfvar han efter att utröna Den Allrahögstes behag:
Än utväljer han åt sig befrielse från sin personlighet
— och höjer Gral-Bägaren.
99. När Gud Allsmäktig smyckade vårt vara's stoft,
Visste Han, hvad af våra gerningar månne spira.
Icke *en* af mina synder sker utan Hans bemyndigande¹:
Af hvad orsak stiga då helvetets lågor upp på domens dag?
100. Under en vecka har du beständigt druckit Vin;
Se till, att du ej släpper det ur din hand på Fredagen.
Enligt vår uppfattning är Lördag och Fredag ett:
Var en Guds-dyrkare, ej en dag-dyrkare.
101. O Gud! Du är kärleksfull, och den kärleksfulle är kärleken;
Hvi står då den upproriske utanför Fridens Lustgård?
Om Du förlåter mig för min lydnads skull, är det icke kärlek:
Men om du förlåter mig trots min olydnad, det är kärlek.
102. Vrid tyglarne bort från dygden och vänd dig om till Gral-Bägaren;
Kasta för vinden Paradis och helvete, och gack till (Floden) Kausar (Gen. 2: 10.; Kipling: »Kim«.).

¹ Amos 3: 6.; 3: 4—6.; 3: 3—11.; 3: 1—15.

Sälj din turban för Vin (Joh. 2: 1—11.) och räds ej:
Gör dig af med ditt siden, och svep en gördel om
hufvudet.

103. Ser du? Hvad vinst har jag af verlden dragit? —
intet.
Vet du, hvad jag håller i min hand, som frukten af
mitt lif? — intet.
Jag är ett ljus, som sprider glädje; när jag, förbränd,
sjönk ned och fick fotfäste, var jag —
intet.
Jag är Djamshid's bågare; när jag, krossad, föll i spill-
ror, var jag — intet.
104. Hvar är Sångaren och Vinet, at jag må göra Morgon-
Bågaren rättvisa?
Lyckligt det hjerta (Prov. 8: 17.; Gen. 19: 24.; Sång-
ernas Sång 7: 12.), hvars håg står till mor-
gon-bågaren!
Mig tynes tre ting i verlden böra aktas sköna:
Det berusade hufvudet, älskaren, och själens qvidan
i morgon-vakten.
105. Alldenstund lifvet flyr sin kos, stor sak om (det för-
flyter) ljufligt eller bittert;
Då kroppen måste dö, hvad Nishapür, hvad Balkh?
Drick Vin, ty efter mig och dig skall mången måne
Från Nedan gå i Ny, från Ny i Nedan. X
106. Det underbara lifvets karavän försvinner;
Grip stunden (i dess flykt), ty en glädje-stund för-
svinner.
Munskänk! Hvi sørjer du för vänners doms-dag?
Grip Bågaren, ty aftonen försvinner.
107. Han, som till jord, och hjul, och himmel grunden
lade,

Många de ärr, Han på vårt sargade hjerta lade!
Mång' läpp som en rubin, mång' lock med doft af
mysk:
Som Han i stoftets skrin och jordens trumma lade!

108. O dårar! Köpen eder icke verldens smek,
När, om dess alla syften, kunskap finnes.
Och gifven edert dyra lif icke för vinden —
Hej! Söken vänner! Skynden! Dricken Vin!
109. O själa-vänner! Nären mig med Vin,
Och gören detta bärnstens-gula anlet som Rubinen.
Och när jag ligger död, tvån mig med Vin:
Och gören mig af Vinets trä en lik-bår.
110. Den dag, då Han sadlade stjern-himlens häst,
Och smyckade Jupiter och Plejaderna (Jes. 55: 1.;
Jes. 55: 10, 11.; Hiob 38: 31.),
Då blef detta (lif) vår andel från Allmaktens Hof:
Hvad synd ha vi deri? Vår lott har Han det gjort.
111. O ve! Det Bakade Brödet fördela de obakade¹ (de
omogne; de obrände; Joh. 6: 35.; Daniel
propheten: kap. 3.);
Tomhetens (Hiob 27: 5.) Härligheter förvalta de
otömde (stinne).
En ögonlust för hjertat är Den fördoldas (Jes. 33: 17.)
ljufveliga Ögon:
De äro Riket, hvori² slafvar och lärlingar ha sitt Bo.
112. Från lifvets rena bok måste jag skiljas;
I dödens ofärds hand måste jag kastas.
O fagra Munsänk! Bringa vänligt, vänligt
Vatten («Gulshan-i-Raz»: 994: II.) åt mig, ty stoft
måste jag blifva.

¹ Hosea 7: 8; Hosea 4: 6.

² små.

113. I dag, då än min själ ur tiden icke utstötts,
Äro de gåtor få, som jag ej lyckats tyda.
(Dock —) När jag tänker efter rätt, uppå Vishetens
Väg¹,
(Ser jag, att) Lifvet runnit bort — och jag har intet
lärt.
114. Åsnor det folk, som helgedomar dyrka,
I ty de gå och draga på bedrägeriets last!
Och märkligast af allt är *det*, att, under fromhets-
masken,
Bjuda de »Frälsning» ut, och äro² värre³ än hädare.
115. Den dag min lefnads telning gräfvdes upp (Jes. 11: 1.),
Och mina lemmar slitats från hvarandra,
Den dag de af min lera göra Vinkrus,
Då skall den lefva upp på nytt, så snart den fyllts
med Vin (Sa'di: »Lustgården» 4: 523—
527.).
116. O Du, i Hvars närhet synden(s börda) blifver lätt (att
bära),
Säg detta Visdoms-Ord till dem, som höra till Ditt
folk:
»Att göra den Eviga Kunskapen till ett upprors-vapen
Är, i de vises ögon, dårskaps höjd.
117. Först förde han mig, häpne (pilt), in i tillvaron³;
(Men) Utom förvirring skänkte mig lifvet intet.
Nedlutade(, hukade) gingo vi härifrån, och visste ej,
Hvad syftet var med (allt) detta kommande och gå-
ende, och varande.

¹ Guds Vishets (Prov. 31: 1—31.) Väg.

² häda.

³ »Först förde Han mig, häpen, i tillvaron in;»

118. När tanken på synden träder inför mig,
Tränger, ur hufvudet, kalsvetten fram, från (på grund
af) elden i mitt bröst.
Och dock — obetingadt (säkert) är, att, när slafven
sig ångrar,
Tager hans Herre, af sin egen nåd, bort synden från
hans hufvud.
119. Dessa (kruko-makare och karaktärs-)stöpare (Ibsen:
»Peer Gynt«.), som (våga) sticka sin hand
i vår lera,
Hafva ingen aning om dess visdom, insigt och för-
stånd.
Hur länge ämna de bruka våld med ((sin »andliga
fostrans» och »sedliga karaktärs-danings»
knyt-näfs-slag (Jes. 58: 4.; 65: 5.), spar-
kar och nyp))
Det är dock *Kroppens*¹ stoft(-hydda, de misshandla)!
Hvad tänka de på?
120. De, som (i sina egna ögon) äro verdens ypperste,
Sporra sitt förnuft ofvan himmelens² höjd.
Men, hvad kunskapen om människans Essentia be-
träffar,
Äro de, precis som stjern-himlen, i yrsel och förvir-
ring (Turba), kastade öfver ända.
121. Gud har lofvat oss Vin i Paradiset;
Hur skulle Han då ha' förbjudit det i verden?
En arab sårade Hamzah's kamel i knävecket:
För *honom* gjorde profeten Vinet o-lofligt.

¹ Exod. 1: 21.

² stjern-himlens.

122. Nu, då af vår hjerte-fröjd blott Namnet återstår,
Nu, då, utom det Nya Vinet, ingen gammal bepröf-
vad vän återstår,
Ryck ej glädjens hand från Vinets Kalk,
I dag, då, utom Vinet, i din hand intet återstår.
123. Ack! Länge skola Vi ej vara till, men verlden vara
qvar;
Och ej ett minnes-namn, och ej ett minnes-märke
skall af oss förblifva.
Tillförne funnos ej vi, och verlden led ingen brist:
Hädanefter finnas ej vi, och allt skall förblifva sig likt.
124. De, som trampa menskligheten under sina fötter,
Och, i sin förmättna makt-lystnad, mäta ut åt sig båda
verldarne —
Jag kan ej inse huru de, någonsin,
Skulle kunna vinna kännedom härom, eller se sig så-
dana de äro.
125. O ve! Vår grund-fond (Luk. 15: 13.) glider oss ur
händerna,
Och månget hjerta varder, af dödens våld, till blod.
Och ingen vänder åter från den (andra) verlden, att
vi honom spörja månde,
I hvad tillstånd jordens utvandrare befinna sig.
126. *Denna samling höge män, som bekläda höga värdig-
heter,
Äro, af grämelse och qual, på lifvet mätte.
Men den, som icke, i likhet med dem, är en (vinnings-
och äre-)lystnadens fånge,
Honom räkna de (icke för thy) — och just häri lig-
ger det sorglustiga — ej för en människa.*

- X
127. Detta tyranniska hjul (Jak. 3: 6.), som är derofvan grundadt (Hez. Kap. 1 och 10.),
Har aldrig uttydt lifs-verkets gåta¹ för någon menniska.
Hvarhelst det ser ett mennisko-hjerta, sargadt och är-
rigt af sår,
Lägger det till ett nytt sår; fogar det till ett nytt ärr.
128. O ve, vår ungdoms bok har slagits igen,
Och denna vår-fröjds friska vår är lyktad.
Den glädje-fågel, som vi kalla ungdom — ack!
Jag vet ej när den kom och när den for.
129. Grip dig en lott och andel ut ur tidens virrvarr;
Throna på Glädjens Thron, för Bägaren till läppen.
Gud hänger (bindes; påverkas) icke af vår lydnad och
vårt trots:
Grip endast du ur verlden det du önskar.
130. *Trots desse två tre okunnige män, som styra verlden,
Och som, på grund af sin (bottenlösa) okunnighet,
äro (ansedde för att vara) verldens vise
män:
Var du glad, ty, i sin oförlikneliga råhet (eller grön-
het),
Räkna, de hvar och en, som icke är en åsna, för en
Guds-förnekare.*
131. Vare städse Vinstugan² genom uslingar³ (gjord) glad!
Var städse eld i den yrkes-frommes⁴ fromhets-man-
tel (Jud. 15: 3—5.; Luk. 13: 31—33.)!

¹ Heidenstam: »Ett folk».

² Vingolf.

³ as-(ar); Asa-gård's Asar.

⁴ i yrkes-helgonets.

Må hans kåpa med lapp på lapp, må hans blå mantel
av ylle

Trampas¹ under fötterna på² den, som smärtor bu-
rit³ (Jes. 40: 4, 5.)!

132. Hur länge vill du låta dig fängslas af färg och doft?
Hur länge vill du äflas efter allt fult och skönt?
Vore du än (källan) Zam-Zam, eller ett flöde från
Lifvets Vatten,
Ned i stoftet skall du på sistone gå — ned i stoftets
djup.
133. Försaka ej Vinet, om Vin du har; (Förakta ej Bachum,
om Henne du har;)
Tusenfaldig ruelse och ånger följer på slikt.
Rosen öppnar sin klädning! Näktergalen slår sina
drillar!
På en sådan tid — hur vore försakelse tillbörlig?
134. Så länge *Vännen* ej gifver mig det Lifs-förökande
(Joh. 10: 10.; Joh. 2: 7, 8.) Vinet,
Så länge trycker aldrig stjern-himlen (som hyllning
och i underkastelse) hundrade kyssar på
mitt hufvud och min fot (Gen. 37: 9.).
De säga (mig): »Gör bot, om tiden hafver kommit»:
Hur kan jag göra bot, om Gud mig Den ej gifver
Prov. 31: 10.)?
135. Bot gör ingen som är stel,
Ty af Vinet varder han — likt Vinets Vatten —
lif-lig.

¹ ordagr.: »Falla».

² af.

³ som släpat under smärtors, olyckors och lidandens last!

Om någon gör bot i Ramzān,
Låt honom då blifva frälst, åtminstone från offentliga
böner!

136. När jag död är, gören mitt stoft förringadt (Ps. 49:
1—21.);¹

Gören mig och mina lefnads-förhållanden till ett men-
niskorna varnande exempel.

Begjuten därefter mitt stoft med Vin (Joh. 1: 1.; 15:
1.; 6: 56, 63.):

och gören af mitt as ett ler-lock öfver Vin-kruset.²

137. Khaiyām! Änskönt den blåa himla-spherens tält
Slogs upp, och dörren slogs igen för dryftning,
(Vet dock:) Likasom under gestalten af Vin-bubblor
i Varets bägare (i det Sanna Varets Kalk),
Har Munsken, evig utan begynnelse, visat fram
tusende »Khaiyām».

138. Var glad, ty ett oerhördt trångmål förestår³;
Planeternas förening på stjernhimlen förestår.
Den tegel-sten, som af ditt lik skall slås,
Skall varda till ett stort palats för andra.

139. Var glad, ty verlden skall förgås;
Själén skall skria efter sin Kropp (a Cor. 5: 2.; den
oförfalskade texten af Exodus 1: 21.).
Och den der hufvud-skålen, som du inser (vara) lyst-
nadens fader,
Skall trampas under kruko-makarnes fötter.

¹ I Persien, åtminstone, tillmättes Khaiyām's Fyr-Väpplingar, prop-
hetens ofvanstående befallning likmätigt, Mycket ringa betydelse.

² Se »Swedenborg öfversatt frå Latinet af Erik A. Hermelin» (Nor-
stedt), sid. 65: par. 21.; ett skyddande lerlock.

³ vid Lilje-tidens inbrott, varom Jakob Böhme framfört Budskap.

140. Ett muntert hjerta har den man, som aldrig blef
berömd,
Som aldrig klädde sig i harnesk, brynja eller (vad-
dadt) siden.
Likt Simurgh, flög han, ifrån taket, upp:
Och förblef ej sittande i en vrå, bland världens (grus
och) spillror, som en uf (Jes. 14: 14.).
141. Rosens och Vinets hänryckning känna Vin-dyrkarne
till;
Icke de menniskor, hvilkas hjerta är trångt och hvil-
kas hand är sluten.
(Dock —) På grund af sin okunnighet äro de okun-
nige ursäktade:
Det finns en fröjd i denna lefnads-vandel som blott
de berusade veta om.
142. I Vin-stugan kan ren-tvagningen blott utföras med
Vin;
Och det der namnet, som fläckadt blef, kan ej (åter)
göras rent.
Gif Vin hit, ty vår fördoldhets (eller fördolda skams)
slöja är nu
Så sönder-trasad, att den aldrig mer kan hoplappas.
143. Jag gaf, i hoppet, mitt lif för vinden,
Utan att, af mitt lif, hafva upplefvat (ens) en skön
dag.
Jag fruktar för att tiden ej skall skänka mig den
rättvisa,
Som svarar mot den tid jag har förspillt.
144. Ack, aldrig mitt hjerta sin Helsa (Ecel. 6: 5.; Mal.
3: 20.) har mött!
Min själ har kommit på läppen, och till den Älskade
(Ecel. 5: 5.; Jes. 33: 17.) *ej hunnit fram.*

Mitt lif har, under okunnighet (Ecel. 6: 5), nått sin gräns:

Hans kärleks saga har ej nått sin gräns.

145. I Lifvets Verld måste man vandra varsamt;
I verdens verk måste man vara tyst.
Så länge ögon, tunga, öron äro på sin plats,
Måste vi (Ps. 15.; Jes. 33: 13—16.) vara utan ögon,
tunga, öron.
146. Eho har, i verlden, en half kaka bröd,
Eller, i sin barm (Luk. 17: 21.; Tegnér: »Fridsröster»:
1:sta versen) har ett näste,
Och ej är någons tjenare, och ingens herre är:
Till honom säg: »Lef lycklig, ty din verld är ljuflig.»
147. I hjertat må du ej plantera omtankens (Matth. 6: 3.,
Philipp. 4: 6.) träd;
Beständigt bör du läsa gladlynthetens Bok.
Vin bör du dricka, din hjerte-sak bör du bedrifva
(med makt):
(Ty) För ögonen är (ju), hur länge du får stanna här
i verlden.
148. I *Ditt* Kungarike sker ingen förökning, tack vare *min*
lydnad;
Och genom *min* olydnad — hvad avbräck lider *Varat?*
Förlåt mig och vedergäll mig ej (mina synder), ty jag
vet nog,
Att Du är en trög (och motvillig) Vedergällare, och
en quick (och villig) Förlåtare (Ps. 103: 8.).
149. En hand som min, som fattar kalken och Gral-Bä-
garen,
En skam vore det, om den fattade Boken och talare-
stolen.

- Du är ett torrt (och eld-fängt) helgon, jag är ett vått
(och ned-söladt) afskum:
Den eld har jag aldrig hört (talas om), som brinner i
det våta.
150. Ingen tränger, i tiden, till en Rosen-kind fram,
Så länge, ur tiden, i hans hjerta, ingen törn-taggträn-
ger in.
Se på kammen! Förrän den blifver till hundra taggar,
Kommer dess hand icke vid en Guds-afbilds lockiga
hufvud.
151. I min hand vare ständigt Drufvans Vatten!
I mitt hufvud vare längtan efter Guds-afbilder, sköna
som Hūri'er.
Till mig säga de: »Må Gud gifva dig ånger!»
Han sjelf gifver (den). Jag gör (den) ej. Det vare
mig fjerran!
152. Jag gick hädan, och tiden stammade häpen öfver mig;
I ty att, af hundra Perlor, endast en genomborrats.
O ve mig, att hundra tusen djups Sanningar förblifva
outtalade,
Emedan menskligheten är utan *Visheten*¹.
153. Det är (i dag) en ljuflig dag; och vädret är icke varmt
och icke kallt;
Molnet (»Lustgården» 10: 62.) är i färd med att skölja
bort dammet från Rosen-bäddens (Rosors)
kind.
På vårt eget tillstånds språk utstöter näktergalen kla-
go-rop inför den gula² Rosen, sägande:
»Vinet måste drickas (Jer. 25: 28, 29.; Jer. 25:
1—38.).»

¹ Hosea 4: 6.

² Den gula färgen: *judarnes färg*.

154. Den dag, då Han gjort mig till en främling för min
sjelfhet,
Då Han gjort minnet af mitt vara till en saga,
Ack må Han då — änskönt jag ej vågar uttala
detta ord —
Göra af min lera ett Vin-krus för Sin Vin-stuga!
155. Innan ditt namn (ditt minne) från verlden går ut,
Drick Vin. Ty när Vinet kommer in, går sorgen ut.
Lös upp lockarne på en Guds-afbilds hufvud, lock
efter lock:
Innan dina led skola lösas upp, led efter led.
156. Innan dina bekymmer leda ett *natt-anfall* (Obs!)
emot dig,
Så befall, min vän, att det rosen-skimrande Vinet bä-
res fram,
Du loje, okunnige man, Du är icke en bit guld
Att de skulle lägga dig i stoftet, och åter bringa dig ut.
157. Genom mitt frambringande blef för tiden ingen vinst;
Och genom mitt bortförande ökades ej dess höghet
och berömmelse.
Äfvenså hörde mina två ögon icke af någon (förtäljas),
Hvarur mitt frambringande och mitt bortförande här-
flutit.
158. Alla dina tankar känner Den Vise i Himmelen;
Ty han känner dig, här för hår, åder för åder.
Jag medgiver, att du, genom list, kan lura menniskor:
Men hvad skall du göra med Den, som känner dig i
hvar punkt?
159. För den af lustan ned-slagne är Vinet vingar och
fjädrar;
Vinet är Skönhetens Märke på Vishetens Drottning-
Kind.

I månaden Ramzān drucko vi intet Vin, och Ramzān tröt¹:

Ändtligen hafva vi hunnit till månaden Shawāl's högtids-afton.

160. Gör glädje, ty den tid skall komma,
Då alla personligheter skola fördölja² sig i stoftet³.
Drick Vin du, och spisa alls icke verdens sorg:
Den skall den (Mahdi)⁴ spisa, som till verden
komma Deut. 18: 18.) skall. (Jes. 49:
1—26.).
161. Icke en natt, utan att mitt förnuft faller i yrsel;
Och mitt bröst, af gråt, varder af Perlor fullt.
Fullt af Vin blifver min hufvud-skål ej, på grund af
ängslan:
Hvarje skål, som, (likhet med mitt hufvud,) är vänd
nedåt, varder aldrig full.
162. När mitt sinnelag blef benäget för bön och fasta,
Trodde jag, att jag vunnit hela mitt hjertas önskan.
Ack! Denna ren-tvagning förstördes af ett väder (Eph.
2: 2.):
Och denna fasta förfelades genom en half klunk Vin.
163. *Hela min håg är bunden af ett Ansigte som Rosen;*
Hela min kraft är bunden af en Vin-Pokal.
Af varje min del bär jag upp min andel:
Förrän (den dagen randas, då) min del skall af det
hela blifva bunden.

¹ Iyktade.

² gömma.

³ Jes. 2: 10—21.; Jes. 2: 1—22.

⁴ den (af Gud) ledde, den siste Imämen, som spisa måste alla
verldars sorg och sänkas ned i alla synders djup, att han sig öfver
syndare förbarme; Jonah, profeten: kap. 2.; Joh. kap. 11.

164. Den kärlek, som är falsk, har intet vatten;
Den är liksom en eld, till hälften död, och utan glöd.
Af en älskare kräfves, att han, under månader och år,
natt och dag,
Icke njuter någon hvila eller säkerhet, någon föda
eller sömn.
165. Hur länge skall ditt lif förspillas på tillbedjan af din
personlighet?
Eller hur länge skall det förspillas på jagande efter
icke-vara och vara?
Drick Vin, ty ett lif, i hvars fjät smyger döden:
Bäst att det gifves till spillo — i sömn och rus.
166. I morgon (På Uppståndelsens Dag; Jes. 57: 1.) skall
jag veckla ihop skilsmessans (Sång. S.:
2: 17.) banér;
Med (som morgonen) frambrytande (Jes. 58: 8.; och
stormande) glädje skall jag nalkas Vinet
Joh. 15: 1.).
Väninnan är mig huld, och tiden är mig gunstig:
Om jag ej fröjdas i en sådan stund, när skall jag
göra det?
167. Somliga föllo, genom öfvermod, ned i högfärden;
Andra, åter, genom att trakta efter (umgänget med)
Hūri's, och knappa af på umgänget med
Gud.
Kunnigt varder, när slöjorna tagas bort (S. S. 2: 17.):
Att de (alls) föllo fjerran, fjerran, fjerran från Ditt
Berg (Jes. 11: 9.).
168. De säga: »Paradis och Hūri's och en Källa skall der
vara;
Och der skall vara renadt (Jes. 25: 6.) Vin, och der
skall Honung vara.»

Om vi dyrka Vinet och Den Älskade, är det endast rätt:

Skall då icke, på sistone, detsamma finnas, som här?

169. De säga, att ett Paradis och Hüris och en Kauserflod lär finnas;
Och renadt Vin, och Honung, och Socker lär det finnas.
Fyll upp din Vin-Pokal och tag den i din hand:
Bättre ett mynt kontant, än en revers på tusen.
170. Gåfve du berget Vin, skulle det hoppa (Ps. 114: 4, 6.);
En (andlig) krympling den, som ler åt Vinet (Sa'di:
»Lustgården» 3: 302—304.).
Hvi bjuder du mig att försaka Vin?
Vinet är Anden, som uppfostrar (Eph. 6: 4.) meniskan.
171. Ibland har mitt hjerta det trångt i denna bur;
På grund af dess gemenskap med sin lera och sitt vatten, erfar det blygsel.
Jag sade: »Jag vill krossa detta fånga-hus.
Min fot skall, från hud-flängningens stig-bygel, »fatta posto» på Klippan (Matth. 7: 24, 25.).
172. Man säger, att snart inträffar månaden Ramzān;
Och sedan (menar man) kan jag ej längre kretsa omkring Vin-Bägaren.
(Men) I slutet af Sha'bān ämnar jag dricka så mycket Vin,
Att jag ligger drucken hela Ramzān igenom, ända till !Id.
173. Om I ären mina vänner, så hören upp med edert prat;
Dämpen mina sorger med Vin.

¹ ställa sig; Gal. 5: 1.

När jag är (död och) stoft, slån, af mitt stoft, ett tegel:

Och muren in det i en mur-spricka i Vingolf.

174. Än är vårt lifs-vin rent, än är det drägg;
Än är vårt hölje säck, än är det kläde.
Enligt den förnufts-kloke äro alla dessa (möjligheter)
lätta (att bära):
Är (äfvén) denna omständighet lätt: »att vi måste dö?»
175. Ingen människa har öppnat Evighetens svåra hem-
lighet;
Ingen har tagit ett enda steg utanför sin natur.
Jag blickar från nybörjaren till mästaren:
(Jag ser, att) Vanmakt¹ är i hvars och ens hand, som
är af moder född.
176. Gör mindre ditt begär efter verlden, att du må bli
förnöjd;
Bryt sönder bandet med tidens »Godt och Ondt»
(Gen. 2: 9, 16, 17.; Fröding: »En fattig
munk från Skara»: »— — ingen — —
ond — — ingen — — god»).
- Var glad, ty detta stjern-himlens ångest-hjuls vara
Förflyter, det också, och detta hjul räcker icke så
länge.
177. För ingen personlighet öppnades någonsin en väg
(till Det, som är) bakom Guds rådsluts
(Jes. 14: 24—27.) Förlåt (Jer. 23: 22.);
Och ingen personlighet blef någonsin invigd i Guds
Allmakts (och Förut-bestämmelses) Hem-
lighet.

¹ Wähnen, tänka; van-makt, van-sinne, van-rykte = tankens (tän-
kandets) makt, sinne (lag, håg), rykte.

Tu och sjuttio år grubblade jag, natt och dag:
Hemligheten uppdagade jag ej; gåtan blef icke mindre.

178. De säga: »På Uppståndelsens Dag skola (allvar-
samma) förhandlingar äga rum,
Och Vännen, Den Älskade, skall vara vred.
Från den sanna godheten kommer intet utom godhet
Var glad, ty din ändalykt skall blifva god.
179. Drick Vin, ty det tager bort från hjertat dess storhet
och litenhet;
Och tager bort tanken på de tu och sjutti' sekterna.
Afhåll dig ej från Vishets-älskarens Sten (Gen. 49:
24.; 1 Sam. 17: 40, 45, 49, 50.; Apoc.
2: 17.):
Ty dricker du blott en »man» deraf, tar den bort tu-
sen krämpor.
180. Ehuru Vin är förbjudet, beror det dock på *hvem* som
dricker det.
Och, dernäst, hur *mycket* han dricker, och med
hvem han dricker.
Och då, sedan dessa fyra villkor kommit tillsammans
och uppfyllts:
Hvem, utom visa menniskor, skulle väl dricka Vin?
181. Vin skall jag hälla i en Bägare, som rymmer en
»man»;
Rik skall jag göra mig med två Bägare Vin.
Först och främst skall jag gifva förnuftet och tros-
bekännelsen tre skils-messo-bref:
Därefter skall jag taga Drufvans Jungfru (Prov. 13:
1—31.) till äkta.
182. Jag dricker Vin. Och hvar och en, som är lika in-
sigtsfull som jag,
Finner det helt naturligt att jag dricker Vin.

Gud visste, från Evigheten utan begynnelse, att jag
skulle dricka Vin:

Drucke jag, alltså, icke vin, blefve Guds förut-ve-
tande till okunnighet.

183. Om Vin-drickaren är rik (endast hycklar andlig
fattigdom; Jfr. Jakob Böhme: »De Tri-
plici Vita»: 1: 98: not 7., sid. 69, 70) var-
der han en-ögd (Hussain Azad: »Persiska
Dikter»: sid. 311: not 1.);

Och genom hans skade-begär varder jorden af olyc-
kor full.

I den röda skålen håller jag ut af denna (Cannabis
Indicae) Smaragd,

Att mina sorgers orm — öga må blifva blindt.

184. Somliga menniskor — som aldrig, i sökande, till-
bragt nätter, all intill morgonen (Ruther-
ford: »Bref-utdrag»: Femte Dagen.),

Som aldrig tagit ett steg utanför sin personlighet,
Som komma prålände i Guds tro-mäns Äre-mantel —
Gifva öknamn (slunga öknamnet »brottslingar») åt
Menniskor, Det Höga Namnets Menniskor!

185. Den tid, då Himlens Morgon bryter fram¹,
Höfves det, att du håller i din hand den Regnbågs-
glänsande Kalken.

De påstå, att Sanningen är kärf i munnarne (Hez.
2: 6—10.; Hez. 3: 1—3.; Apoc. 10: 9, 10.;
10: 8—11.; 10: 1—11.):

Alltså måste, enligt detta vittnesbörd (argument;
»Dalil»); enligt detta förnufts-argument;
enligt denna förnuftets Delila) Vinet vara
Sanningen (Joh. 15: 1.; Jud. 9: 12, 13.).

¹ Jfr. härmed: Samuel Rutherford's härliga hymn: »The sands
of time are sinking, The Dawn of Heaven breaks — — —» och Niels
W. Gade's hymn ur »Elvenskud»: »I Osten stiger Solen op», som följer:

186. Nu är den tid (inne), då Han med grönska smyckar
jorden (»With werdure clad»),
Då ur dryckes-hornen — liksom ur Moses' barm hans
spetälska hand — skummet (afskummet
fradgan) visar sig (Hez. 34: 21.; Sweden-
borg: »Andlig Dagbok»: sid. 26.: »Om
bockar»),
Då, genom Jesus' Ande, de komma ut ur sina graf-
var (Hez. 37: 12, 13.):
Då Han, i molnets öga, öppnar synen (till att gråta;
Jes. 55: 10, 11.).
187. Akta dig för att lägga hat och lidande på din Kropp,
I afsigt att samla hvitt silfver och samka gult guld.
Spisa, innan den dag kommer, då din varma ande-
drägt blifver kall,
Tillsammans med Den Huldsalige Vännen, det som
fienden (eljest) skulle spisa.

MORGENSANG.

Andate con moto (Chor.) Ur »*Elverskud*», Ballade efter Danske
Folksagn, komponerat af Niels W. Gade.

I Østen stiger Solen op,
Den spreder guld paa Sky;
Gaaer over Hav og Bjerger-top,
Gaaer over Land og By.

Den kommer fra den faure Kyst
Hvor paradiset laa;
Den bringar Lys og Liv,
Och Liv och Lyst
Til store og til Smaa
Til STORE SMAA — — —

Og med Guds Sol (Eccl. 6:5) udgaar fra Øst
En himmelsk Glands paa jord:
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild (Af-Bild) groer.

188. Hvar får, som Munsken slår i ditt dryckes-horn,
Släcker ångestens eld i ditt svidande heta öga.
Ära vare Gud! Om Vinet skulle man tro:
Att det är ett Vatten, som gifver ditt hjerta lisa mitt
under hundra qval.
189. Hvar gång Violen slår sin drägt mot färgen,
Slår Östan-vinden sina klor i Rosens klädnad.
Vis är den menniska, som, i sällskap med en silfver-
barm,
Njuter sitt Vin, och slår sin Vin-Bägare mot Stenen
(Gen. 49: 24.).
190. Den som förevisar sin andakt, känner ej Din huld-
rikhet som vi;
Främlingen har icke samma bekantskap med Dig
som vännen.
Du har sagt: »Synda ej, ty till helvetet för jag dig
(då)»:
O tala detta Ord till dem, som icke känna Dig.
191. En enda drick Vin går upp mot jordens rike;
Vin-krusets lock af tegel-lera går upp mot tusen lif.
Den duk, hvarmed, från läppen, Vinet torkas af:
Går sannerligen upp mot tusen praktfulla turbaner.
192. I vänner alla! Stämman med mig möte;
Gören Er glada med hvarandras skönhet.
Och när Munsken tager i Sin hand det eldiga
Vinet:
Minnens med välsignelser då en viss (hädangången)
stackars usling.
193. Icke en dag har stjernverlden befordrat mitt Verk;
Icke en dag har den, med ljufvelig stämman, bjudit
mig till sig.

Icke en dag har jag, af välbehag, legat försjunken i
tystnad

Utän att hon, samma dag, kastat mig tillbaka i
hundra olyckors hand.

194. En kalk Vin är värd hundra hjertan och tros-bekän-
nelser;

En drick Vin är värd herraväldet öfver China.

På hela jordens yta — hvad är ljufvare än Vinet?

Ty dess (personlighets-förintelses) bittra kärfhets är
värd tusen ljufva lif.

195. Stjernhimlen! Hvad alstrar den annat än sorger?

Hvad planterar den ned, som den ej rycker upp?

Visste de bara — desse, som ännu ej kommit —

Hvad vi måste (lida och) uthärda af tiden, så komme
der inga fler.

196. Det Vin, som är Det Efviga Lifvet — drick det!

Det är kronan på ungdomens glädje — drick det!

Brännande är det som eld:

Stillande qvalen likväl, likasom Lifvets Vatten —
drick det!

197. Om det som varda skall, min vän, hvad ängslan
hyser du?

Hvi pinar du båd' kropp och själ med lönlöst grubb-
leri? ¹

Lef glad min vän; gå verlden igenom med glädje:

Ty, när allt kommer omkring, har Gud ej frågat dig
till råds angående Sitt verk.

198. Desse grafvarnes innevånare äro vordne stoft och
damm;

¹ »Tu ne quaesieris — scire nefas — quem mihi, quem tibi, Fi-
nem, Di dederint — — —» (Horatius).

Hvart stoft-grand af dem har skiljt sig från de andra.
Ack! Hvad är detta för Vin, hvarigenom de, alltintill
Räkenskapens Dag:
Äro vordne medvetlösa och känslolösa för allt?

199. O mitt hjerta! Tänk dig, att du eftertraktat alla verldens ägodelar;
Och tänk dig, att du fått detta hus, fullt af läckerheter och prydnader.
Var glad nu i detta näste för vrånghet och horeri:
Tänk dig, att du sitter der ett par dagar — och sedan reser.
200. Spisa Sanningens Rätter (Ps. 119: 27). Vänd »gudstjenst»-ceremonierna ryggen.
Den beta Bröd du har, förvägra den ej androm,
Tala illa om ingen. Önska skada åt ingen.
Och jag lofvar dig Paradiset. Bringa hit Vin.
201. I följd af kring-svängningen (Elizabeth Barrett Browning: »The Cry of the children»: verses 7, 8, 9, 11.) af detta tidens hjul, som omhuldar de nedrige,
Lägger jag, under tusen qval, mitt lif till rygga¹.
Likasom Rosen-knoppen, är mitt hjerta, i verldens rosen-gård, beklämdt;
Liksom Tulpanen, är min lefver, i tidens blomster-gård, blod-dränkt.
202. I ungdomens dagar är Vin det bästa;
Tillsammans med fagra gossar är Renadt Vin (Jes. 25: 6.) det bästa.

¹ ordagrann: »Lägger jag, under hundra sorger och bekymmer, mitt liv till rygga.»

I denna förgängliga verld, som, genom Vatten gjordes till Intet:

Äro Rus och Förintelse medelst Vin det bästa.

203. Tag fram, i ett enkelt kristall-glas, det der Rubinröda Vinet;

Tag fram denne käre vän och tröstare (Horatius: »Carminum Liber III: 21: 1, 2, 3, 4, 14, 18, 19, 20.) för alla frigjorda hjertan.

När du vet, att en (hel) verld skall varda till stoft, Och att två dagars Storm (Jes. 21: 1, 2.; Sa'di: »Bustan» 4: 524, 525.) skall föra den bort — så hit med Vin!

204. O Du, som hela världen, i yrsel och förvirring, söker¹:

I Din efterföljelse är tiggaren och den rike mannen båda en-ögde.

O Du, som hos alla *är* i Ordet — och allas öron döfvel!

O Du, som hos alla *är* i närheten — och allas ögon blinde!

205. Tillsammans med min hulde Vän — är en Bägare Vin bäst;

Till frälsning ut ur Sorgens hand — är Hans Blick, full af Härlighet, bäst.

Då den ömkeliga världen icke skall uppfylla sitt löfte: Är, i den ömkeliga världen, Rus och Förintelse bäst.

206. I sällskap med en nedrig man, af häftigt lynne, och utan insigt och stadga,

Bör du vara på din vakt. Drick ej (med honom) Vin, ty sorg skall det bringa som frukt.

¹ »O Gud, som ALL VERLDEN tillbeder!» (Meyerbeer: »Afrikanskan».)

I den mörka natten — hans dåliga »vin-sinne», oväsen och skrål:

Och »dagen efter» — hufvud-värk (för dig) och afbön från honom.

207. Enär du intet äga skall, utom hvad Han har fastställt,

Så plåga dig ej så, i sträfvan efter ditt önskemål.

Tag dig i akt, och lägg ej på ditt hjerta en sådan börda:

Att lägga bort och att lägga tillrygga (lemna bakom sig) — se der, till slut, lifs-uppgiften!

208. Mitt lif. Drick rent Vin, icke grumligt.

Och drick en skål för Ijufva afbilder af Gud, som rövva hjertat.

Vinet är Vin-trädets (Joh. 15: 1.) Blod, och Vin-trädet talar till dig:

»Enär Jag för dig är gjord Lag-enlig (Gen. 3: 15.; 49: 11, 12.; Rätt-mätig), så drick Mig gerna.»

209. Spisa, i Rosens årstid, det Rosen-skimrande Vinet;

Spisa det vid cittrans sorgsna ljud och harpans (Ps. 150: 4.) glada toner.

Jag spisar det, och gör det, glad i håg, till mitt Väsen¹.

Om du ej spisar, hvad skall jag kunna göra deråt? Spisa sten!

210. Är du beklämd i hjertat? Spisa ett bjugg-korn »Bang²!

¹ Essentiam; Substantiam; Substance; Luk. 15: 13. Jfr Honoré de Balzac: »Oeuvres Complètes» (Edition Mignot, Editeur, Boulevard Saint Michel 78, Paris): Tome I: page 712: » — — — Cet X est La PAROLE. — — — Elle engendre ineessament la SUBSTANCE.» (Louis Lambert). — — — Jfr.: Tizian: »Mater Sapientiae».

² Cannabis Indica.

Eller förtär en »Man» af rosenfärgadt Vin.
Är du en Sūfī vorden? Och spisar intetdera?
Då är det sten, som höfves dig. Gå bort och spisa
sten.

211. I går såg, i bazaren, jag en kruko-stöpare;
Han gaf den svarta leran många sparkar.
Till honom sade leran på sitt tillstånds språk:
»Jag varit har precis som du. Trampa mig lagom»!
212. I fall du dricker Vin, så drick det med de vise;
Eller med strålande, tulpan-kindade gudinnor.
Drick mycket ej. Visa det ej. Kasta ej upp det.
Drick lite. Drick då och då. Drick i löndom (Jer.
23: 32.).
213. Drick Vin med ystra hjerte-tjusarinnor:
O du, af olycks-ormen bitne! Tag in motgift.
Jag dricker, gör det till mitt Lif, må det mig väl be-
komma!
*Om du ej dricker, hvad kan jag (väl) göra? Drick
då damm*¹!
214. Nu är det gryningens stund. Stig upp, du tanklöse
gosse!
Häll, i glas af kristall, Vin, med färg af Tulpan.
Ty denna lånta minut, i detta förgängliga kloster,
Länge söka du skall, aldrig finna den mer.
215. En enda drick Vin är ljufligare än Djamshīd's ko-
nungarrike;
Doften af Vinets Kalk är sötare än Marias (Miriam's)
dadlar.

¹ Sup då in damm!; Drick stoft!

En suck i morgon-gryningen i från ett Vin-krankt
bröst:

Är bättre än Abu Sa-īd's och Adham's klagande sån-
ger (klago-visor).

216. O hjertat mitt! När denna verld i sanning endast
är en genom-farts-ort,
Hvarför insuper du så mycket sorge-damm ur denna
väldiga sorge-öken?
Din kropp?! — Anförtro den åt Guds Allmakt, och
foga dig i lidandet:
Ty icke skall för din (Jes. 38: 8.) skull hvad Pennan
skrifvit tagas tillbaka ¹.
217. Af alla, som hädan ha gått, på denna långa väg,
Hvar är den, som kommit tillbaka, som jag kunde
spörja om tiden der?
Gif akt, och lemna ej, i detta lumpna värdshus,
Någonting, som dig göres af nöden, ty du kommer
ej åter (för att hemta det).
218. Enär hvar natt och dag skär något af din lifs-tid,
Så låt ej natt och dag stänka på dig sin smuts.
Din sjelfhets dag och natt tillbringe du i glädje:
O du, som länge ej skall vara till, fast natt och dag
är till.
219. Detta hjul, som för ingen yppar Mysterium (Mag-
num),
Har med våld dödat tusen Mahmūd och Ayāz.
Drick Vin, ty åt ingen ger det två omgångar lifs-tid:
Ingen, som hädan gick, vänder tillbaka hit.

¹ ordagr.: »det, hvaröfver Pennan gått (glidit), komma tillbaka».

220. O du, som råder seger-rikt öfver all verdens förstar!¹
Vet du, på hvilka dagar Vinet värmer din själ?
Söndag och Måndag, och Tisdag och Onsdag,
Och Thorsdag, och Fredag, och Lördag.
221. O sköne Yngling (Rutherford: »Bref-utdrag»: 14 de Dagen; Wells: »The Soul of a Bishop»: sid. 117, 123.; Ps. 21.; 24: 6.; 27: 8.; Jes. 33: 17.; Jes. 33: 15—19.; Jes. 33: 13—24.; Jes. 33: 1—24.; Ps. 31: 16.; 69: 17.; 80: 3, 7, 19.; 105: 4.; 119: 135.; 143: 7.; Prov. 7: 15.) med tindrande ögon och färg-skiftande (Gen. 9: 13, 14, 16.; Apoc. 4: 3.; 10: 1.; Gen. 37: 3, 23.) strålgångs!
Intag Din thron, och dämpa mina tusen qval, och res Dig ej upp (från Din thron).
Alltjemt befaller Du (mig, sägande:) »Se icke på Mig»!
Denna befallning är som sade Du: »Håll (bägaren) lutad, och spill ej (Horatius: »Carminum Liber I»: 19: 15—9.).
222. Med Dig i en ruin, skall jag för Dig mig bikta;
Det bättre är än utan Dig, i (ett) tempel göra bön.
O Du, hos alla skapande Den Förste och Den Siste!
(Jes. 41: 4.; 44: 6.; 48: 12.; Apoc. 1: 11, 17.; 2: 8.; 23: 13.):
Vill Du, så bränn mig. Vill du, så smek mig!
223. Umgås med sådana människor, som spela rent spel
och äga insigt;
Fly hundra mil från dem, som äro ovärdiga
Om en vis människa gifver dig gift (att taga in), så tag in det:

¹ (220: I.) Jes. 41: 2, 3, 25.; »O du, som trampar seger-rikt de mäktige i stoftet!»; Jes. 41: 25.; Psalm 45.

Och om en ovärdig en bjuder dig på honung ur sin hand, så spill ut den.

224. På Rosen (Sång. S. 2: 1.)'s Ansigte dröjer från Molnet en slöja (Jes. 25: 7.; 22: 8.) ännu;
I mitt hjertas intryckta hug finnes hågen för Vin ännu.

Somna ej in. Hvad plats för sömn — alltjemt —
Mitt lif! Drick Vin! Ty Sol är här ännu.

225. Jag är en falk, en falk som flugit ut, helt fri, från gåtornas verld;

Att på min flykt jag komma må från lågheten (Ps. 130: 1.) till Höjden (1 Sam. 2: 6, 7, 8.; Ps. 121: 1.)

Då jag här ej funnit någon kär vän att anförtro mina (lösta gåtors) hemligheter åt,

Så har jag flugit ut igen, igenom samma Port, som jag kom in igenom. (Jes. 57: 1.)

226. En lag (Rom. 7: 21, 23.), från hvilken ingen undflykt finnes,

Har Du behagat utfärda, och Befallning gifvit: »Flyt derifrån».

Allt sedan dess äro — mellan (lagens, (driftens) befallning och (Befallningens) förbud — jordens barn i ett svårt trångmål:

Ty (det är som sade någon:) »Håll (krukan) böjd snedt; lutande) och spill ej.»

227. Bort gå de; och af dem, som gått bort, kom icke en tillbaka;

Att han dig en saga månde tälja från (bakom) Hemlighetens skärm.

Din uppgift löses genom underkastelse (i stoftet), ej genom bön:

Hvad annat är bön — än Rätt-Visa och Under-
Kastelse?

228. Gå, kasta stoft på stjerne-verldens hvalf.
Drick Vin, och skynda efter sköna kinder.
Hvad båtar gåfvor här, hvad båtar bön?
Af alla dem, som gått, kom icke en tillbaka.
229. Om än lydnadens Perla jag ej genomborrat någonsin;
Och igenom dammet på Din Väg, af hjertat, ej vand-
rat någonsin;
Utan hopp är jag ej (om hjälp) från Barmhertighe-
tens Hof:
Ty icke ett enda klagomål öfver orättvis behandling
har jag anfört hos Dig någonsin.
230. Ånyo börja vi med att anlägga uslingars plägseder;
Allt fortfarande kasta vi på de fem bönerna vårt
»Takbir».
Hvarhelst en flaska är, der skall du se oss:
Med våra halsar utsträckta — likasom flaskans —
efter flaskan.
231. Vi äro dockorna; stjernhimlen är den som leker med
dockorna;
Detta är bokstafligen sant; det är ingen metaphor.
Vi leka barn-lekar på sken-varats schack-bord:
Vi gå tillbaka, efter leken — den ene efter den andre
— in i icke-varats trä-låda ¹.
232. Du frågar: »Hvad är denna symboliska tafla?»
Om jag, ingående, skulle svara dig, blefve ² Sanningen
derom väl lång (longum).

¹ trä-kista; lik-kista.

² förtäljandet af.

(I korthet:) Den är en bild, som framträdte ur ett Haf:
Och sedan återvändt till detta Hafvets botten (Jon.
2: 4.).

233. Af kärlek äro vi hänryckte, och förvirrade, och be-
rusade, — i dag;

I Guds-afbildernas Stad äro vi Vin-dyrkare vordne
— i dag.

Från personlighetens falska vara helt förlossade:
Helt bundne vid Den Allsmäktiges altare² (Ps. 118:
27.) — i dag. (Amos. 9: 1—15.).

234. Min Älskade — må hennes besök (beskydd)
räcka (lika) länge som min smärta
(Firdausi: »Shah-Näme» 309, 315.; Till-
lägg) till Jakob Böhme: 3 Principiis: 579.

Har i dag ånyo börjat visa mig Sin Ynnest.

Hon kastade, ett ögonblick, på mitt öga en flyktig
blick:

(Liksom tänkte Hon:) »Låtom oss göra (honom) godt,
och kasta (honom och hans synder i Vatt-
net (Zekar-Jäh 13: 1.)!»

235. Det är arla morgon-stund. Stig upp, Du huldhetens
Källa!

Drick, stilla, stilla ditt (Sång. Sång: 5: 1.) Vin, och
smek dina harpo-strängar!

Och de, som sofva, få icke mer (Jes. 29: 10.):

Och de, som gått hädan, komma ej mer (Jes. 57: 1.).

236. O Du, som känner alla hjertans hemligheter!

Du, som, i vanmakts-läget, griper allas hand¹!

O Gud, gif Du mig Bot och tag emot min ursäkt
(Arcana Coelestia: 6324):

¹ »Mihrab»; äfven: »kungliga lönkammare», eller »Lönlige råds-
kammare»; Jer 23: 22.

² »Büstän: 2:dra versen.

Du, Gud, som Boten ger (Prov. 31: 10), och god-tar
allas ursäkt (Arcana Coelestia: 6325.)!

237. Jag såg en fågel sittande på vallarne af Tūs;
Och framför honom låg Kung Kāvus' käke:
Till käken sade han: »Ack ve! Ack ve!
Hvar har du nu dina kamel-klockors turkoser, säg?
Hvad har du nu för dina trummors dån?
238. Om tidens gamla häfder, och om det, som komma
skall — spörj ej;
Och om allting, som händer, enär det ej är evigt —
spörj ej.
Räkna för rof denna sekund af gångbart mynt:
Öfver det som gått — sörj ej. Om det, som (Hor.
Carm. Liber I: 11: 1, 2.) kommer —
spörj ej.
239. För ting, som icke kommit, gör ej ditt ansigt's ¹ blekt;
Och för ting, som hafva kommit, gör din galla ej
till vatten.
Tag, ur den lumpna verlden, din lefnads andel ut
Före den dag, då tden gräfver ut ditt öga.
240. Jag skall gifva dig ett råd, om du vill låna mig ett öra:
»För Guds skull kläd ¹ ej på dig bedrägeriets drägt,
Evighetens verld är fulla timmen; denna verld är
sekunden:
För Guds skull sälj icke Evighetens Konunga-rike
för en sekund.»
241. Hur länge tänker jag braska med min personlighets
okunnighet?
Mitt hjerta är en fånge vorden i min personlighets
förvirring.

¹ drag.

- Elds-dyrkarnes bälte vill jag om mn midja binda:
Vet du hvarför? Af skam öfver min personlighets *)
falska ¹ Islām ² (Jes. 30: 7.).
242. Khaiyām. Är du af Vin berusad? Var då glad;
Har du bland rena ansigten ditt säte ³? Var då glad.
Som ändalykten af allt verldens verk är intet ⁴:
Så tro ⁵, att du icke är ⁶. Då är du. Var glad.
243. In i en kruko-makares verkstad gick jag i natt;
Jag såg två tusen krukor — talande och stumma.
Hvar och en (af dem) sade till mig på sitt tillstånds
språk:
Hvar är kruko-makaren? Hvar är kruko-köparen?
Hvar är kruko-försäljaren?»
244. Rusig, gick jag i går förbi en Vin-stuga;
En åldring såg jag, drucken, och med ett krus på
skuldran.
Jag sade: »O gamle man. Har du ej någon skam
inför Gud?
Han sade: »Från Gud kommer Barmhertigheten
(Prov. 31: 10.). Gå. Drick Vin.»
245. Hur länge grämer du dig öfver att ditt verk ej kom-
mit fram ⁷?
Qval är deras lott, som blicka framåt ⁸.

*) Skråpuks.

¹ förfalskade; förvanskade; upp- och ned-vända.

² tro, d. v. s. tro på, eller förtroende för, eller tillit till, eller hvila i Gud.

³ säteri: din sätes-gård; your mansion; »In my Father's House there are many mansions» (John 14: 2.).

⁴ förintelse; Seph. 1: 2, 3.;

⁵ Rom. 6: 11.; Lita på; hvila i tron på

⁶ Arcana Coelestia: 6324, 6325.

⁷ gått framåt

⁸ göra upp planer för framtiden.

Var munter och krymp ej ditt hjertas verld¹:
Ty genom Vin-drickandet ökas ej dina qual i minsta
mån.

246. *Det Vin, som den lycklige vise vakar öfver* (Jes. 62:
6—9.; Jes. 21: 10.; 21: 5.; 21: 11, 12.; 21:
1, 2 (Sa'di: »Lustgården»: 4: 523—525.);
Jes. 21: 1—17.),

Det är Lifvets Vatten (Gen. 2: 10.; Apoc. 22: 1.; Apoc.
22: 1—7.; Joh. 4: 10—14), *och jag är Dess*
Elias (Elijah; Eli — Jahu; Min Gud är
Den Som Är (det finns ingen mer)).

Si. Hjertats styrka och andens Kraft kallar jag det:
Såsom Gud hafver sagt: »För människorna nyttigt
(Quränen: 2: 215.).»

247. Njut af Vinet beständigt, änskönt det är förbjudet:
Med cittra och harpa; och morgon och qväll.

¹ ordagr.: »och gör ej verlden trång på (för) ditt hjerta»; Jfr
härmed följande:

»Jag Backus (Ps. 84: 7. »Bakä») såg en gång.
En gång under stormarnes (Jes. 21: 1.) yra.
Han på sin Vin-stol satt,
Han syntes så förnöjd.

Han talade till oss:

»Mina barn! Låt ej sorgen Er trycka!

— — — — —

»Bachus ewig jung und schön
Schenket uns den Reben-Saft,
Bachi Lob ist unser Erb-theil,
Trinken ist des Kriegers Labsal,
Schöner Erbtheil,
Schönes Labsal
Nach der Streit
Schönes Labsal nach der Streit.

Händel: »Alexanders-Fest».

Och gifver Han dig i handen en Kalk Rubin-skimrande Vin:

Så håll (deraf) en droppe på jorden, och njut (sedan) af allt.

248. (Gud talar:) Af sekter finns det sjuttiofvå, flera eller färre;

Din kärlek håller Jag förmer än alla verldens sekter. Hvad är otro? Hvad är Islam? Hvad är »gudstjenst»? Hvad är synd?

Mitt enda mål är du. Haf dina svepskäl¹ bort.

249. Mina förtjenster — se på dem, hvarenda en. Mina synder — skänk efter dem, halftjogvis.

Hvar synd, som begåtts — förlåt den för Din egen skull!

Tänd ej upp hatets eld med lustans vind:

Förlåt oss — vi besvärja Dig vid Din budbärares stoft!

250. Vin i två-manna-kalken är det förborgade Lifvet; Vin i den buktiga Flaskans Kropp är den förborgade Anden.

En dryg (och stel och sträm) herre passar mig ej till förtrogen vän:

Blott Vin-Kalken passar mig, ty Han är en förborgad Kropp.

¹ Ordagrannt: »Tag bort dina svepskäl från inför (Mig); från inför (Mitt Ansikte).»

»Svepskäl» = tomma förevändningar; sofistiska undflykter; dina listiga påhitt att slingra dig bort, och gömma dig undan från Mitt Ansikte: Gen. 3:10.; Gen. 3:6—11. Den s. k. kunskapen om, eller insigten i godt och ondt — äfven »karaktärsbedömning», »karaktärs-skildring» kallad — förblindar människan, så att hon inte kan se, att »Ingen är ond och ingen god.»

251. O du stjernhimlens hjul! Ej bröd du begriper¹, ej
Salt²;
Beständigt håller du mig naken som en fisk.
Enär, förmedelst qvinnornas (spinn-rocks) hjul men-
niskorna beklädas,
Är qvinnornas hjul, följaktligen, bättre än du, o du
stjernhimlens hjul! X
252. Khaiyäm! Tiden håller förnedring i beredskap för
den menniska,
Som, hjerte-qvald, sjunker tillsammans under dagar-
nes vedermöda.
Drick du, ur glaset, Vin, vid harpo-klang:
Före den dag, då glaset slås mot Stenen (Luk. 20:
17, 18.).
253. Om Rosen ej blir vår lott — (nåväl:) se taggen (Hab.
3: 17—19.; Hussain Azad: »Persiska Dik-
ter»: sid. 319: 11, 12.)!
Om Ljuset ej kommer till oss — (nåväl:) se elden
Hab. 3: 17—19.; Hussain Azad: »Persiska
Dikter», sid. 319: 11, 12.)!
Om den lappade kåpan, och dervisch-klostret, och
kloster-föreståndaren ej är (för oss):
(Nåväl:) Se klockan, och kyrkan, och rep-bältet (Hab.
3: 17—19.; Hussain Azad: »Persiska Dik-
ter», sid. 319: 11, 12.)!
254. Om fred jag icke får med stjerneverlden — (nåväl:)
se krig (Hab. 3: 17—19.; Hussain Azad:
»Persiska Dikter», sid. 319: 11, 12.)!

¹ Ej bröd urskiljer du; 1 Cor. 11: 29.

² Eller: »Du erkänner hvarken Brödet eller Saltet»; Du erkänner
ej den tacksamhet, hvartill åtnjutandet af Bröd och Salt förpliktar».

Om ett hederligt namn¹ ej faller på min lott — (nåväl:) se vanheder² (Hab. 3: 17—19.; Hus-sain Azad: »Persiska Dikter», sid. 319: 11, 12.)!

Se Bäger'n full af Vin! Se Älskarinnans läppar, röda som Amaranthens *) röda blomma!

För³ den, som ej dricka vill — se hufvudet⁴ och Stenen (Luk. 20: 17, 18.).

255. Skynda dig! Morgonen gryr. Och nattens (skydds-) mantel slites i trasor;

Stig upp! Och gör ditt morgon-offer! Hvi så sorgsen? Drick Vin, o mitt hjerta, ty mången dag skall gry Med blicken vänd mot oss, vi blickande mot stoftet.

256. Denna bild!! Guds-likhetens och Guds-skönhetens fullhet!

Den är icke seende, som ej bevarar (i hågen) detta hånryckningens tillstånd.

Sätt dit. Drick en kalk Vin. Var lycklig:

Gör dig fri från *denna* verdens galna målningar och inbildningar.

257. Släpp ej, när du är tillsammans med Cypressen, hvars Gestalt är fagrare än rosornas skörd,

Vinets kalk och Rosens Mantel ur din hand.

Alltintill den dag, då, genom dödens (Jes. 21: 1.) storm-vind,

Din lefnads lif-klädnad varder såsom Rosens lif-klädnad (Joh. 19: 23, 24.).

¹ godt rykte.

² vanrykte; vanära; fläckadt rykte; fläckadt namn.

³ Hos den.

⁴ tanken; tankarne, de onda, de af de onda Influxus-andarne eller Svart-alferna influerade (ingjutna, indrypta) hatfulla, giftiga tankarne.

*) L'Arbre de Judée.

258. Hur länge tänker du larma och väsnas på grund af
verldens (tidens) sorger och bekymmer?
Res dig upp och lef med glädje igenom lifvets alla
lägen.
Som (Jes. 55: 10, 11.; 61: 11.; 25: 6—8.; 26: 1—6.;
(Regum 3: 7.) hela jordens yta från mil
till mil, skall af blommor höljas,
Så drick då (Jes. 55: 1—5.), drick Rubin-rött Vin ur
den bräddfulla Gral-Kalken.
259. Släpp ej in i ditt hufvud någon vansinnig åtrå;
Drick Vin, ur fulla remmare, året om.
Sitt tillsammans med Vin-Trädets Dotter, och alstra
fram ditt Väsen (Mark. 3: 35.; Joh. 14: 23.).
Dottern, som förbjuden (Gen. 3: 24.) är, öfverglänsar
Modern, som är Lag-lig (Lagen)*).
260. En Kärlek i dess fullkomlighet, och en Hjerte-Tjuser-
ska i hennes skönhet,
Ett Hjerta af Ordet (upp)fylldt, en Tunga af blygsel
stum — — —;
O Gud, hvem i hela verlden har sett något underbarare
än detta?
Jag — förtörstande. Och framför mig — rinnande
(Apoc. 22: 1.) Vatten, som Kristallen (Den
Fina) rent!
261. Lägg¹ Vin på min hand och bringa fram dess (ljufva)
»glugg-glugg-glugg»;
I samklang med näktergalens klagande och näkterga-
lens kallande (manande) rop.

*) O matre pulchra filia pulchrior (Hor.)

¹ Jemför, med uttrycket: »lägga Vin», »Mai nihandan», uttrycket
»äta (khurdan)Vin» (»spisa (khurdan)Vin»), som nästan genomgående
användes i st. f. »dricka Vin». Innebörden: att Vinet är Sanningen,
Guds Ord (Bröd), framträder klart i sjetten kapitlet af Johannes' Evan-
gelium.

Vore det tillbörligt att dricka Vin utan musik,
Skulle Vinet ej, ur glas-flaskans (strup-)hufvud, sjunga
sitt (ljufva) »glugg-glugg-glugg».

262. (Om hjälp) Från den Allsmäktige Skaparen och Den
Barmhertige Herren
Låt ej den hemska olydnadens laster narra dig att
förtvifla *).

Om du, i dag, dör, ödelagd och öfverlastad (Gen. 1: 2.;
Jes. 34: 11.; Apoc. 19: 17—21.),

Skall Han, i morgon, skänka förlåtelse åt dina (Swe-
denborg: »Arcana Coelestis» 149.) murkna
ben **).

X 263. O hjul! I följd av din kringsvängning är jag icke
glad ***);

Släpp mig lös, ty jag är ej saker till din kedja.

Om (det är så att) din håg står till de ovise och
okunnige:

Så är jag ock en sådan människa. Jag är icke en
vis man.

264. O du, stadens Mufti †)! Jag är verksammare än du;
Trots allt mitt rus, är jag nyktrare än du.

Du dricker människors blod. Jag dricker dru-
vans:

Var rättvis! Hvem af oss är den blod-törstigaste?

265. Bäst att vi göra oss glada vid Vinets Kalk;
Och föga tänka på det som händt och gått förbi oss;
Och göra denna *nakna* (2 Cor. 5: 1—5.) fångna själ:
Förlossad, för ett ögonblick, urf örnuftets bojar.

*) »Misströsta ej, att Gud är god, fast synden gör dig sorgse
mod».

**) din ruttna personlighet.

***) Jfr. Elizabeth Barrett Browning: »The Cry of the Children».

†) O Mufti! Du stadens tolkare (af Ordet), du stadens domare af
Adam's barn!

266. Allt ifrån den stund då jag från döden försöker fly,
Och fäller löfven från min lefnads grenar
Skall, i triumph, jag hela världen sålla:
Till dess jag gör mitt stoft till en sållare af stoft ¹.
267. Denna stjernhimplens spher, hvare vi, förvirrade, äro
boende inne,
Liknar, veta vi, alldeles en lanterna, sådan som vi
tänka oss.
Solen föreställer ljuset deri, och lanternan är världen:
Och vi äro lika som lanternans förvirrade bilder.
268. Af jord och vatten har Du mig skapat. Jag, hvad kan
jag göra?
Och detta ylle och siden har Du väft samman. Jag,
hvad kan jag göra?
Allt godt och ondt, som visar sig hos oss.
Har Du skrivit på mitt hufvud. Jag, hvad kan jag
göra?
269. O kom, min Vän, att vi ej spise morgondagens plåga:
Och att vi må akta för rof detta innevarande ögon-
blick ²!
I morgon, när vi skola lemna detta gamla kloster:
Varda vi sju tusen resenärers res-kamrater.
270. Var icke ett ögonblick utan Vin, om du kan hjälpa
det;
Ty genom Vinet vardas förnuft, och hjerta och tro
(Ps. 92: 12, 15; Swedenborg: »Arc. Coel.»
121) fulla af saft ³.
Om Iblis, ett enda ögonblick, druckit Vin,
Hade han, två tusen gånger, inför Adam bugat sig i
stoftet.

¹ Jes. 26: 20, 21; Jes. 27: 1.; Jes. 30: 28.; Amos 9: 9; Till dess jag
af mitt stoft bildar (fostrar) en stoftets sållare.

² »Och att vi räkne Nu'ets ögonblick för rof!»

³ eller: »daggstänkta»; Ps. 133: 3.; Jud. 6: 36—40.

271. Stig upp och stöt hälarne i marken (2 Reg. 13: 18, 19.),
Horatius: »Carminum» Liber I: 37: 1—2.),
att vi må slå händerna samman.
Och slå i Vin åt oss i den rusiga Narcissens (Gen. 49:
12.) närvaro.
I tjugo skålar är lyckan ej fullkomlig (»Arc. Coel.» 8.):
I sextio är den underbar (Swedenborg: »Arc. Coel.»
12, 13.).
272. För ¹ min personlighet stängde jag dörren till lystna-
dens (Matth. 6: 25, 31, 33, 34.; Rom. 6: 11.:
Col. 3: 3.) verk;
Och har sålunda ² från vördnadsbetygelser inför ovär-
diga och värdiga.
Ty det finnes ingen, utom Den Älskade, som fattar
min hand:
Jag vet och Han vet, att så'n ³ jag är, så'n ³ är jag.
273. Beständigt är jag i bekymmer i följd af stjernverldens
omhvälfning;
På grund af mitt onda lynne brusar jag upp i vrede.
Ingen Vetenskap har jag, så att jag stiger upp och
lemnar stjernverldens tankar:
Intet förstånd har jag, så att jag kläder av mig (Jud.
5: 12.) verlden, och sätter mig ned (i en
vrå).
274. På stoftets täcke ser jag insomnade (Jes. 29: 10; 29:
9—12; 29: 1—24.) mennisko-barn;
Under jorden ser jag förborgade mennisko-barn.
Hur mycket jag än riktar min blick på icke-varats
cell:

¹ Midt i ansigtet på.

² gjort mig fri.

³ sådan.

Ser jag (blott) dem, som icke kommit, och dem som
hädan gått.

275. När Din mildhet hugsvalar mig, bryr mig ej min synd;
När Din rese-kost närer mig, bryr mig ej resans veder-
möda.

När Din huldrikhet gör mitt ansigte skinande (Numeri
6: 25.) hvitt:

Bryr mig ej mitt svarta skuld-register ett grand.

276. Tro ej att jag rädes för verlden;
Och för att dö och för min själs hädanfärd.
Enär döden är Verkligheten, hyser jag ingen rädsla
för den:

Men jag har ej lefvat rätt: fördenskull rädes jag.

277. Hur länge skola vi vara det (torra) hvardagliga för-
nuftets fångar?

I verlden! — Hvad betyder der hundra år eller en dag?
Skänk Du i kalken Vin, innan den dagen randas:

Då vi i Krukomakarens Verkstad skola göras om till
Vin-krus (Jes. 64: 8.; Jer. 18: 2—6.; Rom.
9: 21.; Rom.: Kap. 9, 10.; Apoc. 2: 27.;
Jer. 51: 16. Hiob 38: 22.; Jes. 55: 10, 11.);
Hez. 37: 12.; Jer. 50: 25. (Hiob 38: 22.;
Jes. 55: 10, 11.); Hez. 37: 1—11.; — Jer.
51: 11, 28.; Jes. 13: 17.; Daniel 8: 20.; Da-
niel 5: 25, 28.).

278. Huru länge ditt tadel, du obrände (omogne) helige?
Vi äro (Matth. 24: 15.; Daniel 11: 31.) förödelsens us-
lingar (styggelse), beständigt berusade.

Du tänker på ditt radband, ditt lismeri, din förkläd-
nad (ditt öfver-täckande; Jakob Böhme:
»Det Gudomliga Väsentet Tre Principia».
Kap. 3: Par. 6, 7, 8.):

Vi, deremot, äro, under Vinets åtnjutande och i Den
Älskades sällskap, alltid tillfreds.

279. Säljom Khān'ens krona och konungens thron!
Säljom, för flöjtens ljud, turban och linne-mantel!
Radbandet, som är löparen i skrymteriets här,
Säljom det med ens för att köpa Vin.
280. Den dag, då Vinrankans must ej är¹ i mitt hufvud,
Blefve tidens motgift, om den erbjödes mig, till gift,
Ett gift är verldens sorg; dess motgift heter »Vin»;
Jag tager motgift in; och rädes ej (Marens 16: 18.) för
giftet.
281. Hur länge skola vi känna oss vanärade genom förste
bäste mans prat?
Hur länge skola vi känna oss eldade genom denna
tidens (puls-slags) fadda eld?
Statt upp! Hör upp att ängsla dig för verlden, om du
är en Menniska:
Nu är det Fest. Kom med! Låtom oss dricka det
Rosen-skimrande Vinet!
282. Jag ligger beständigt i fejd med mina begär. Hvad är
att göra?
Av mina egna handlingar måste jag uppbära sorg.
Hvad är att göra?
Jag vill antaga, att Du går förbi mina synder af barm-
hertighet:
Men den skam, att Du har sett, hvad jag har gjort!
Dock — hvad är att göra?
283. O, mitt Lif! Jag och Du likna en passare;
Ehuru vi äro gjorda med två hufvuden (spetsar),
hafva vi (endast en *Kropp*.

¹ vore.

Nu gå vi på en punkt, som en cirkel,
Till ändalykten. Då skola vi åter bringa våra hufvud
samman.

284. Enär vi ej hava någon varaktig bostad i detta klos-
ter,

Är det en stor synd (Mal. 2: 13—16.) att här vara utan
Vinet (Joh. 14: 15.; 17: 14.) och Den Äl-
skade.

Du käre godtrogne! Hur länge skall du låta dig be-
dragas af detta prat om arf-följd och ren-
lärlighet [(apostolisk) sucession oxh ortho-
doxi]?

När vi dock hädan måste — hvad betyder arf-följd,
hvad renlärlighet?

285. Om jag än i ödmjukhet kommit till Mosquén,
Har jag sannerligen ej kommit dit för offentlig bön.
En dag stal jag i Mosquén en Sadjäda (Bön-matta):
Den blef gammal. Derefter kom jag gång på gång.

286. Jag ämnar ej spisa mer förargelse öfver lifs-hjulets
kring-svängning; X

Jag ämnar ej spisa något, utom det rena oförfalskade,
Rosa-färgade Vinet.

Vinet är verdens blod; och verden är vår blod-sugare:
Hur skulle vi ej dricka (suga i oss) vår blod-sugares
hjerterblod?

287. I min kärlek till Dig vill jag gerna lida hundra-faldig
smälek;

Och bryter jag denna ed, skall jag utstå förruttelse.

Och om jag än hela mitt lif måste lida mitt straff:

Skulle jag dock ej fyllest hafva sonat min skuld,
räckte mitt lif än från nu till domedag.

288. Sent hafva vi kommit in i tillvarons strömhvirvel;
Djupt hafva vi sjunkit ned under Menniskans vär-
dighet.
Då lifvet ej gör vårt hungrande hjerta mätt:
Må det komma till ett slut, ty vi äro derpå mätte.
289. Enär verlden svekfull är, låtom oss mot den bruka
svek!
Låtom oss blott tänka på vår hän-ryckning och på det
klara Vinet!
De säga till mig: »Må Gud gifva dig ånger!»
Han gifver mig den ju ej. Men om Han skulle gifva
mig den, blir det ej jag som gör den.
290. När jag, inför dödens fot, ligger framstupa i stoftet,
När jag, i dödens hand, ligger plockad, som en fågel
utan fjädrar och vingar,
Gifven akt! Gören af min lera intet utom en (tom)
Vin-flaska:
Det torde hända att jag, genom (det deri efter min död
ingjutna) Vinets doft, i ett ögonblick varder
levvande (Hez. 37: 12.)¹.
291. På det viset som jag ser på denna verldens ting,
Synes det mig att alla de »lärde» deri anses för lärde
utan att vara det.
Gud vare tack! I allt hvad jag ser på:
Ser jag endast motsatsen till hvad min sjelfhet efter-
sträfvat.
292. Den utkorade höfdingen för Vinstugans stackare
(Vingolfs »as»ar) — det är jag.

¹ Lingua Ecclesiae Antiquissimae tyder Ruba'i 290. Sista raden kan på thy sätt öfver-sättas:

»Det torde hända att jag, genom det (efter min död deri ingjutna) vinet's (ordet's) doft i (på) ett ögonblick varder (Hez. 37: 12.) lefvande».

- Den från lydnaden i laster sjunkne — det är jag.
Densamme, som, under långa nätter, förmedelst det
 oförfalskade Vinet,
Med sitt hjerte-blod gör afbön — det är jag.
293. (Hela) Nätter förgå, utan att jag sluter ögonen till;
På det att skilsmessans fot ej må tilldela mitt bekym-
 merfulla hufvud sina sparkar.
Träd fram Du, att vi må draga anden åt oss, innan
 morgonvinden blåser:
Ty ofta skall denna morgon-bris susa, då vi ej mer
 draga anden.
294. Det är arla morgon. Och öfver det rosiga Vinet an-
 das vi in ett rent ande-drag;
Och det ömkliga namnets och anseendets bukigt sväl-
 lande glas-flaska krossa vi mot Stenen
 (Luk. 20: 18.).
Handen draga vi från vår personlighets vidlyftiga verk
 tillbaka:
Och med handen gripa vi de långa lockarne och —
 manteln (2 Regum 2: 13.).
295. I denna verld, hvare jag ej dragit ett andedrag utan
 lidande;
Är det bäst att vi ej draga ett andedrag utom i Vin-
 Kalkens sällskap.
Stig upp när morgonen gryr, och drick Vin (Gen.
 22: 3.), gång på gång,
Ty ofta skall denna morgon gry, när vi ej längre andas.
296. Om jag hade begått all verdens synder,
Så hoppas jag likväl på, att Din förlåtelse skall taga
 mig i handen.
Du har sagt: »På nödens dag vill jag fatta din hand»:
Ack! Låt mig ej blifva mer nödställd, än jag redan är.

297. Om jag är rusig af gammalt¹ Vin — nåväl, sådan är jag;
Om jag är svart² i syn, och stor i hug, och dyrkare af sköna Guds-afbilder — nåväl, sådan är jag.
Hvar flock för sig har sin egen åsigt om mig:
Jag — jag tillhör min Personlighet³; sådan jag är — nåväl, sådan är jag.
298. Nyktert beräknande har jag ej varit, så länge jag varit till,
I natt är Kraftens Natt, och jag är i natt berusad.
Min läpp mot Kalkens läpp, mitt bröst mot Krusets bröst (Joh. 13: 23, 25.):
Till dess att Dagen gryr (Sångernas Sång 2: 17.), min arm om Flaskans nacke (hals).
299. Må jag hafva min lust⁴ i det oförfalskade Vinet⁵ — beständigt!
Lute sig mitt öra till flöjten och rebecken — beständigt!
Om Krukomakaren gör af mitt stoft (Hez. 37: 12.) ett krus:
Vare det kruset fullt af Vin beständigt!
300. Jag känner icke-varat's och varat's yttre egenskaper;
Jag känner alla stoltes (Hiob 41: 26.) inre egenskaper.
(Och dock:) Trots allt det här, skall jag styggas vid min personlighets kunskap:
Så snart jag lärt känna berusnings-tillståndets höga värdighet och omdömes-kraft.

¹ Det Gamla Testamentets.

² Longfellow: »The Village Blacksmith».

³ Swedenborg: »Arcana Coelestia»: 149.: »Solus Dominus habet Proprium, ex proprio redemit hominem, et ex proprio salvat hominem».

⁴ Ps. 1: 2.; 119: 92.; Jes. 58: 13, 14.

⁵ den Hebreiska Bibeln: Quränen.

301. Vin dricker jag, men, af stolthet deröfver, sväller ej
mitt hufvud;
Min hand sträcker jag ut, men endast för att fatta
Bägaren.
Vet du hvad syftet är med mitt Vin-dyrkande ¹?
Syftet är, att jag ej, liksom du, må blifva en person-
lighets-dyrkare.
302. Om du är så invigd, att jag kan tala om för dig,
Hvad människan, från första begynnelsen, hafver
varit,
(Så vet:) Hon är en varelse, piskad av olyckans plå-
gor, formad af olyckans ler,
Som spisar af världens frukt en liten tid, och sedan
lyfter foten till afresa.
303. Vi hafva gjort Vin-krusets läpp till vårt böne-hus;
Vår personlighet hafva vi, genom det röda Vinet, gjort
till Mensklighet.
På Vin-stugans gata torde vi finna åter
Den tid, som i böne-cellen gick förspild.
304. Hela skapelsens syfte — är vi;
Synens ² Perla i Vishetens (Prov. 8: 21.; 31: 10—31.)
Öga — är vi.
Denna världens cirkel är som en ring:
Utan minsta tvivel: Insegel-stenens inskrift ³ — är vi.
305. Vi, som, genom personlighets-förintelsens Vin, äro
vördne glade,
Och, från förnedringens tillstånd ⁴, lyftats högre än
(Eph. 1: 21.) stjernhimlens topp ⁵,

¹ min Vin-dyrkan.

² Visionens; seendets.

³ Apoc. 2: 17.

⁴ läge.

⁵ hufvud; tanke; förnuft.

Äro till sist, från kroppens besmittelse, vordne rene:
Af stoft äro vi skapade. Med stoftet hafva vi blifvit
förenade.

306. Om jag, under Ramazān, tilläfventyrs spisat någon
föda,
Så tro ej, att jag spisat den, utan att veta hvad jag
gjorde,
På grund af fastandets vedermöda blef dagen mig till
natt:
Jag tyckte mig spisa morgon-gryningens mål.
307. Vi äro desamme som af Vin alltid berusade ärom;
I vår församling finnes intet utom Gral-Kalkens Vin.
Håll inne med dina förmaningar, du otuktade fromme!
Vi dyrka Vinet; och Vännens läpp är oss till mötes.
308. Det är Rosens tid. Jag vill bereda mig ett nöje;
Jag vill göra en gerning, som emot lagen strider.
Jag vill, under några dagar, tillsammans med fjuniga,
tulpan-kindade ansigten,
På den gröna ängen, medelst en drick Vin, göra en
tulpan-bädd ¹.

¹ Eller: »Jag vill, med en (enda) drick Vin, göra (förvandla)
den gröna ängen till en Tulpan-bädd (grönan äng till en Tulpan-säng);
se följ.:

»Solen förer Du ut ur dess hus;
Hon fröjdar sig såsom en hjelte;
Sjustjernen kläder Du i skrud af ljus;
Och binder Orion's bälte.

Men människans natt gör Du på tårar rik;
Henne kläder Du i skrud af smärta;
Hennes dag är en långväxt skugga lik;
Som ett slaget gräs hennes hjerta.

Bäddar Du snart i det tysta min säng?
Ej vacklar min själ inför döden.
Herre för mig till en grön äng.
Och till lefvande vattuflöden.»

(F. H.)

309. Hvar gång vi, i denna gröna verld, muntre varda,
Varda vi lika (som) stjernhimlens hete springare, solen.
Med fjuniga ansigten spisa vi det gröna¹ i det gröna:
Innan den dag randas, då vi sänkas ned i jorden, under
gräsvallen, den gröna.
310. Aldrig dricka vi med glädje en drick vatten,
Utan att vi, på samma gång, måste dricka vin från
ångestens hand.
Icke en gång doppa vi vårt bröd i saltet:
Utan att vi måste spisa »Kabab»² ur³ vår egen lever.
311. Tyst! Tyst! Intet stoj i Vinstugan!
Låtom oss besöka Vin-källaren, men utan att larma!
Låtom oss afyttra turbanen och boken för Vin!
Låtom oss uppsöka högskolan, men utan att rycka på
axlarne!
312. Hvar dag i gryningen går jag till Vinstugan;
Der kommer jag i prålände Qalender-bröders sällskap.
Alldenstund Du, o Gud, är Mästaren, som känner det
fördolda,
Så gif mig tro, att jag i bön framhärde.
313. Vi hysa ej ett bjugg-korns vigte af ängslan för dessa
dagar — glada äro vi;
Hafva vi (nog till) frukost, hafva vi intet afton-mål,
men — glada äro vi.
Om kokad mat från köket ej kommer oss till del:
Göra vi oss, åtminstone, inga gröna förväntningar
om hjälp från någon personlighet.

¹ »Cannabis Indica».

² hackadt och rostadt kött; hackadt och halstradt kött.

³ från; af

314. Icke *en* dag är jag fri från världens bojer;
Icke *ett* lyckligt ande-drag drager jag, på grund af
min sjelfhet.
Länge har jag vandrat omkring som en tidens gesäll:
Ännu har jag ej hunnit bli mästartare i någondera af de
två verldarne.
315. Vi hålla ena handen på Qurānen, och den andra på
Bägaren;
Än syssla vi med det som lag-ligt är, än med det för-
bjudna.
Sådane äro vi. Och under detta turkos-färgade hvalf
Äro vi hvarken — helt och hållet — otrogne, ej heller
— fullständigt — Musulmäner.
316. Läggen fram inför Mustaphā en helsning från mig;
Och sägen honom sedan med djupaste vördnad:
»O herre, Hashim's son! Hvi är den sura tjock-
mjölken
Enligt lagen tillåten, och det söta vinet förbjudet?»
317. Framfören från mig en helsning till Khaiyām;
Och talen sedan sålunda: »Du gröne Khaiyām!
När har jag sagt att Vin förbjudet är?
Utan (hvad jag har sagt är:) för den mogne är det
tillstadt och för den omogne förvägradt.»
318. O du, hvars blickar, natt och dag, irra verlden rundt!
Tänker du aldrig på den fruktansvärda dagen ¹?
Se på en döendes sista and-hemtning och kom åter in
i dig sjelf ² Luk. 15: 17.):
Lägg märke till, hur dagarne fara fram med andra.

¹ »Dies Irae, Dies illa».

² din sanna sjelfhet; din sanna personlighet; Swedenborg:
»Arc. Coel.»: 149.

319. O du, som är en sammanfattning af verlds-alltet ¹!
Skjut åsido, för ett ögonblick, de djefvulska ingifvel-
serna angående vinst och förlust.
Tag emot en enda Kalk Vin från Den Evige Munkän-
ken (Ps. 23: 5.):
Att du åter må få hvila ut från din ängslan öfver dessa
båda verldar.
320. Vet, att ur denna obeständiga cirkels omsvängning
Härflyter lyckan för två slags menniskor:
Det ena: De som hafva ingående insigt i »*godt och
ondt*» ²:
Det andra: De som äro utan kunskap om personlig-
heten (»*Persiska Dikter*»: sid. 356: par. 12)
och om verdens verk.
321. Gör hvad som sker på jorden för mitt hjerta af ringa
vigt!
Gör mina onda gerningar för människorna fördolda
(Sa'di: »*Bustn*», Inledning: vers 7.)!
Bevara mig lycklig i dag! Och gör med mig i morgon
Hvad som i morgon bäst höfves Din huldsaliga Mild-
het!
322. För den, som är underkunnig om (innebörden af)
verldens händelser,
Är glädje och sorg och bekymmer af ringa vigt,
När verdens »*godt och ondt*» skall hafva utplånats:
Var ³ gerna, o Gud, idel smärta; var ³ gerna idel Bot ³!
323. Nu då hundra öde-marker ⁴ (Jes. 35: 1.) brista ut i
sång,

¹ en »*Micro-cosmos*»; »*Universi Essentia*».

² Fröding: »*En fattig munk från Skara*».

³ Gör (i mig).

⁴ öde-lagda (Gen. 1: 2.) uslingar; tomma stackare; tömda (Hez. 24: 1—14.) kräk.

- Tag intet i din hand utom Kalken med Rubin-Vinet
från de berusades hand.
Res dig, och kom, ty, af glädje, har Rosen slagit ut
och blomstrar (Jes. 35: 1.)¹:
Tag igen, tag igen² skadan af dina två tre dagars
qual.
324. Se denna Gral-Kalkens³ Kropp, med Lifvet hafvande!
Likasom en Jasmin, med Amaranthen⁴ hafvande!
Nej, nej, jag säger fel — det outsägligt ljufva Vinet
är min ursäkt —
Den är ett Vatten (Joh. 4: 14.), hafvande med
Lifvets Eld⁵ (Mahmud: »Gulshan-i-Raz»
984—999.)
325. Res dig upp, och inmundiga ej den förgängliga verl-
dens sorger;
Var munter! Lef ett ögonblick i glädje!
Om beständighet hade legat i tids-ålderns kynne,
Skulle turen ju aldrig, från andra, hafva kommit
till dig.
326. Lyssna till mig, o du som ej skådat de urgamle
vännerna⁶!
Grubbla ej öfver denna stjernhimmel utan hufvud
och rot!
Sätt dig bredvid Den, som du, på förnöjsamhetens
schack-bord, söker:

¹ »La Rose qui nait nous dit: »Aimons!» »Le Vin vielli nous dit:
»Buvons!»

² Dédommages-toi.

³ Den Gudomliga Närvarons; Den Gudomliga Härlighetens; Den
Gudomliga Vishetens.

⁴ Amaranthens röda blomma; Sång. Sång: 5: 10; Amaranthen eller
Araghwanen (= L'Arbre de Judée; »Love lies bleeding»; Amarantos
(gr.) oförvissnelig (a, neg., och rot mar), vissna bort.

⁵ välsignadt med *flytande Eld*.

⁶ Moses och propheterna och de heliga shaikherna.

Tag på skämt detta gyckelspel från ångest-hjulets sida ¹!

327. Tjena uslingarne, så mycket du kan;
Ryck upp roten till de offentliga bönerna och den offentliga fastan.
Låna örat till vännen Khaiyām's ärliga ord, o min vän:
»Drick Vin! Kasta upp Kungs-vägen (Jes. 62: 10.)! Utöfva barmhertighet ² med ödmjuk vänlighet (Mic. 6: 8.)!»
328. Sanningen är Lifvet och världen. Och världen (Macrocosmos) är Sanningens fulla Kropp. Och de olika slags englarne äro denna kropps sinnen. Himlarne, och elementen och (de tre) rikena äro dess ledamöter:
Detta är Enhets-läran. Allt annat är påfund.
329. I går natt — för mitt hjertas ärlighets ³ och renhets ⁴ skull (Gen. 20: 5, 6.; Ps. 7. 8; Reg. 9: 4. Ps. 37: 4.; 78: 72.; Hiob 2: 3, 9; 27: 5.; 31: 6; Prov. 19: 1.; 11: 3.; 20: 7.) —
Bragte mig Denne min Hjerter-vän, som ger mig Lif, som flödar öfver (Jes. 55: 7.; Joh. 10: 10.),
I Vin-stugan en Bägare. Han sade dervid: »Tag mot och drick!»
Jag sade: »Jag vill icke dricka». Han sade: »För mitt hjertas skull!»
330. Om du vill att stjernverlden skall lägga sin nacke inför dig i stoftet,

¹ Tag icke, som Luther och hans följe, parti för herrarna mot uslingarne.

² barmhertighet utgöres af 1:o ödmjukhet; 2:o vänlighet; 3:o gifmildhet och frikostighet.

³ uppriktighets.

tomhets; 2 Sam. 22: 21.; Ps. 18: 21.

Vare då ditt verk att städse omhulda din själ.
Likasom jag, bör du göra det till en regel:
Att dricka Vin; ej att supa in världens sorger.

331. I stoftets verld, från ände och till ände,
— Så vida det är seende som se —
Finns i den trolösa världen, ingen frukt:
Förutom Vinet, som gnistrar likt Rubin, och sköna
gossars kinder.
332. Jag har — som behållning¹ af den spegel-liknande
stjernverldens tyranni,
Och tidernas, de nedrige omhuldande (gynnande) om-
hvälfning —
Ur mitt öga: en kind, liksom en bågare, full av tårar:
I mitt bröst: ett hjerta, liksom en flaska, fullt af blod.
333. I går satt jag vid Vattu-bäckens (Ps. 1.; Ps. 23.)
strand, tillsammans med en tafla af har-
monisk skönhet,
Och med en Bågare af purpurfärgadt Vin i handen.
Inför mig låg En Paerlomodher², ur hvars Perla
Den sanna morgongryningens prophet³ skall träda
fram.
334. Förglöm den dag som från dig svunnit har;
Sörj ej öfver den dag som dig ej hunnit.
Gör ej det komna och förgångna till en grundval⁴:
Var glad i detta nu⁵; och gif ej ditt lif för vinden.

¹ minne.

² En Paerlomodhers skal; En Perle-Mors-Mussla.

³ förkunnare; härold; franska: »Hérait»; («héros», hjelte).

⁴ Trygga dig ej vid de erfarenheter, som kommit (dig till del)
och gått förbi dig («past experiences»).

⁵ i detta, ditt *nu* varande läge (närvarande läge).

335. Blyges du ej öfver din afguds-dyrkan?
Och deröfver, att du, beträffande dess öfvergiftvande,
utfärdar lagar och förbud? ¹
Låtom oss antaga att hela denna verld blefve ditt
kungarike:
Hvad kunde du göra med det — utom att öfverlemna
det åt andra?
336. Jag såg en man, som tagit sitt säte i ett ofruktbart
land;
Der fanns hvarken Guds-förnekelse eller Islam; hvar-
ken verld ² eller religion.
Icke Sanning; icke Verklighet; icke Lag; icke Visshet;
Hvem — i de båda verdarna — har haft maken till
mod? ³
337. En massa menniskor grubbla öfver sekt-väsen och
religion;
Hela skaror äro bragta i förvirring på frågan om
tvifvel och visshet.
Plötsligt skall en ropare (Jes. 40: 3—8.) resa sig
(Gen. 49: 9.) ur sitt bakhåll:
Och förkunna: »O, I okunnige! Vägen är hvarken
den der eller den här» ⁴.
338. En ox är på himlen och hans namn är »Taurus»;
En annan ox är dold under jorden (Hiob 40: 15—24.;
Apoc. 13: 1—18.).
Öppna din Vishets öga (Eph. 1: 18.; Apoc. 3: 18.)
såsom *Visshetens* barn:
Se: — under och öfver två oxar — en handfull åsnor!

¹ för andra.

² verlds-dyrkan.

³ ordagr.: »Galla»; Båldhet.

⁴ den ena eller den andra; Jes. 40: 3: »Pannu», »kasten om»;
Jes. 62: 10: »Solu», »kasten upp» (vägen, kungs-vägen).

339. De spörja mig om Vinet sägande: »Drick mindre än du gör».
Hvad ursäkt för du an, att du ej lyfter ditt hufvud upp derur?»
Min ursäkt är Vännens kind och Morgon-rodnadens Vin:
Gif mig rättvisa! Hvad ursäkt är klarare än denna?
340. Om min hand, likasom Gud, herrskade öfver stjernverlden,
Skulle jag aflägsna denna stjernverld från vårt innersta Centrum.
Af min (sanna) Personlighet¹ skulle jag göra en sådan stjernverld:
Att den derur frigjorde med lätthet kunde komma till sitt hjertas Önske-mål².
341. Mitt stackars kranka och förryckta hjerta
Kommer aldrig mer till sans, af kärlek till Den³ Älskade.
Den dag, då Hon gaf mig sin kärleks-dryck;
Doppade⁴ Hon min bägare i hjerte-blodet.
342. Att dricka Vin och kretsa kring⁵ de Sköna
Är bättre än att öfva sig i svek och fromleri.
Om älskaren och drinkaren skola blifva helvetets inbyggare:
Skall ingen menniska se Paradisets Anlet.

¹ Swedenborg: »Arcana Coelestia»: 149.

² Haggai 2: 7.

³ min (ordagr.).

⁴ slog (ordagr.).

⁵ svärma omkring; svärma för.

343. Lyssna ej till utpyntade¹ qvinnors ord;
Drick Vin, väl klaradt (Jes. 25: 6.), från Guds Flods
(Apoc. 22: 1.) kanaler (Jes. 8: 6; 36: 2.).
Hädan gå de, dessa uppåt-gående² (Jes. 27: 1.)³, en
och en i sänder (Jes. 27: 12, 13.):
Ingen giver ett tecken från dem, som kommit åter⁴
(som återvändt)
344. Ett af glädje uppfyllt hjerta kan af ingen sorg för-
dystras;
Ej heller kan dess lycko-tid af olyckans stenar
splittras.
Hur skulle den, som fjerran⁵ är, veta något om det
tillkommande?:
Dertill höfves Vinet och Den Älskade, samt att hvila
(Seph. 3: 17.) i Den Önskade (Hag. 2: 7).
345. Godt är att med ett godt namn vara känd;
En skam är att af hjulets tyranni ha blivit bränn-
märkt⁶.
(Och dock:) Att vara krank och Vin-sjuk genom
drufvo-Vattnets doft
Är bättre än att öfver sin egen fromhet yfvas.
346. O Herre! Förbarma Dig öfver mitt trålbundna hjerta!
Förbarma Dig öfver mitt af olyckor omöcknade
sinne!

¹ »Sāz āmdagān» = som (blott) taga mot och hålla med, gå in på, säga efter, harmoniera med, klinga i samklang med, stämma öfverens med — hvem som helst, förste bäste förkunnare — af egen nåde, d. v. s. af sin personlighets nåde, d. v. s. af djefvulens (Lucifer's) nåde.

² חֲבֵרֵי הַרְבֵּי (Ps. 122: 1).

³ dessa uppåt-gående Segervinnare. חֲבֵרֵי הַרְבֵּי (Ps. 140: 1).

⁴ till Faderns Hus — Hjerta — Son —, Ord: »Det Andra Principium» jfr. Marceline Desbordas-Valmors: »La Courronne Effeuillée».

⁵ på afstånd; i landsflykt; Lands-förvisad.

⁶ skändad.

Skänk förlåtelse åt min fot, som dristat taga sig *) till
Vin-stugan!

Skänk förlåtelse åt min hand, som dristat höja Vin-
bägaren!

347. O Herre fräls mig från vägen: »Mycket» och »Litet»!
Gör mig upptagen med ¹ Din Personlighet! Fräls mig
från min personlighet!

Så länge jag är vid mina sinnen, känner jag till ²
»godt» och »ondt»:

Berusa mig och fräls mig från ² »godt» och »ondt»!

348. Syftet med all den ödeläggelse ³, som ångest-hjulet
bringar öfver mig och dig

Är att röfva det rena Lifvet från mig och dig.

Sätt dig ned på en grön äng ⁴. Kom med. Ty länge
dröjer det ej:

Förrän det gröna gräset spirar fram ur stoftet efter
mig och dig.

349. När från din kropp och min våra rena andar flugit,
Skall på din kropp och min två tegelstenar läggas.
För att, en gång, gifva en tegelsten åt andras grafvar:
Skall dit stoft och mitt, en kommande dag, i tegel-
qvaren malas.

350. Denna borg (Jer. Kap. 50 och Kap. 51), som ansåg
sig med himlen vara jemställd (Luk.
10: 15.; 10: 12—16.; Matth. 11: 20—24.;
Jes. 22: 1—7.; Jes. 31: 9.; Gen. 11: 4, 9.;
11: 1—9.),

¹ i; af; sysselsatt med.

² vanföreställningen om; tankevillan om; den tanke-villa, som
heter: godt och ondt; Se Fröding: »En fattig munk från Skara».

³ all det förfall.

⁴ Ps. 23: 2.

*) mig.

På hvars tröskel konungar lade sina ansigten (Apoc. 17: 2.; Ps. 2: 2—5.; Jer. 51: 54.; Apoc. 18: 9.) neder,

På dess tinnar hafve vi sett en ringdufva¹ (Jonah, prophetens Bok; »Anwar-i-Suhaili»: Tredje Boken) intaga sitt säte:

Ropande alltjemt: »Hvar, hvar? Hvar, hvar?» (»Ko, Ko? Ko, Ko?»; Apoc. 13: 1—24.).

351. Af vår hit-komst och bort-gång — hvad gagn?
Och af hoppets frukt på jorden — hvar tillvaron?
Af alla desse renes kroppar, som, i slafveri under
hjulet,
Brinna och varda till stoft, — hvar röken²? X

352. O Du, i hvars läpp Lifvets Vatten är förborgadt!
Gå ej bort, ty Kalkens läpp kysser Din läpp.
Om jag ej dricker Kalkens Blod, vill jag ej vara man:
Hvad för en Kalk är dock denna, som lägger³ sin
läpp mot *Din* läpp!

353. Jag är densamme, som i synlig gestalt genom Din
makt framträdde;
Jag har omhuldats med Dina rika håfvors överflöd.
Hundrade år vill jag synda för att utröna:
Hvilketdera segrar: min syndfullhet eller Din huld-
rikhet.

354. Tag *med* Vin-kruset och Kalken, o Du hjerte-hug-
svalare!

¹ Palumbes torquata.

² Hvar deras ångests dunst? Hvar deras smärtas dimma (Gen. 2: 6)? Hvar deras lidandens töcken? Hvar deras suckars mist (Gen. 2: 6)? Hvar det Barmhertighetens Regn, som talas om i Gen. 2: 6?
Svar: »Heghir Adonai eth Ruakh malké Madai» (Jer. 51: 11.).

³ vågar lägga.

Kom, ströfva med mig, omkring på en grön äng, vid
Vattu-bäckens strand!

Ty detta lifvets ångest-hjul gör många, så som månen
skinande Guds-afbilder,

Hundra gånger om, till Kalk och Krus.

355. Vi äro köpare af Gammalt Vin och Nytt¹ (Matth. 13: 52.);

Och — sedan — verdens säljare för tvenne bjugg-
korn².

Vet du, hvart, efter döden, du skall gå?

Bringa inför mig Vin, och gå hvart helst du vill.

356. Hvem, i verlden, är, som ej gjort synd? Säg!
Och den Menniska, som icke gjort synd, hur lefde
Hon? Säg!

Jag gör ondt, och du ger mig ondt i vederlag:

Alltså: Hvad är skillnaden emellan mig och dig?

357. Hvar är Badakhshan — Rubinens Hyákinth-(Hya-
cinth-)Läpp?

Och hvar är Denne Själens-Hvila, Denne Hvilans-Son
(Marc. 2: 28.; Luk. 6: 5.; Matth. 12: 8.)?

De säga, att Han, enligt Islam, skulle vara lyst i bann:
Drick Vin, du, och sörj ej, ty hvar finner du Islam³?

358. Bäst att hålla sig undan allt, som ej är dagg-bestänkt;
Godt är äfven *Vin*⁴ ur Konunga-tältets sköna Guds-
afbilders (Ps. 45: 10, 15.; 45: 10—18.;
45: 1—18; Jes. 32: 1—20.) hand.

Rus, Samvaro med qalendarer, och glömska av sin
personlighet är också godt:

¹ »The new Wine of the Kingdom»; Joh. 2: 1—11.; Matth. 26: 29.;
Marc. 14: 25.; Luk. 22: 29.; Matth. 9: 17.; Marc. 2: 22; Luk. 5: 37, 38.

² försäljare af verlden för tvenne korn af bjugg.

³ Hvilan; Stillheten; Sabbathen; Quietism.

⁴ Gammal Vin och Nytt = Det Gamla och Det Nya Testamentet.

(Kort sagdt:) En klunk Vin är bättre än allt — emellan månen och fisken.

359. Från lärdomens¹ och fromhetens skolor är bäst att fly;
Till hjerte-röfverskornas lockars svall är bäst sig ty.
Innan tiden gjuter ut ditt blod:
Bäst att du gjuter Flaskans Blod i Kalken.
360. Min vän! Var obekymrad du för tidens vexlingar;
Och gräm dig ej — likt de der ingen insigt hafva —
öfver denna tid.
När manteln af din lifs-tid blir till trasor på din kropp:
Hvad² — det gjorda? Hvad² — det sagda? Hvad²
— det fläckade?
361. O du, som icke gjort det goda och gjort mycket ondt,
Och sedan tagit din tillflykt till Guds förbarmande!
Räkna ej på Hans förlåtelse; ty *aldrig*
Skall det icke-gjorda blifva såsom gjordt, och det
gjorda såsom icke-gjordt.
362. Beräkna ej din lifs-tid mer än sextio;
Hvarhelst du sätter foten, sätt, rusig, foten ned.
Innan den dag, då, af din hufvudskål, man gör ett
Vin-krus:
Gack, sätt ej kruset från din skuldra (Ps. 81: 7.), sätt
ej kalken (Joh. 5: 39.) ur din hand.
363. Denna stjernhimmel är som en skål — fallen, upp-
och ned-vänd;
I denna alle kloke — fallne, hjälplöse, öfverända.
Beträffande vänskap! Sen på flaskan och glaset:
Läpp mot läpp, och dem emellan — fallet³ blod⁴.

¹ vetandets; ordagr.: »vetenskapernas».

² betyder.

³ gjutet; spilldt.

⁴ blod utgjutet.

364. O jag, som med mustaschen sopat ¹ Vingolfs ² tröskel ³
Och kungjort öfvergifvandet ⁴ af »godt» och »ondt» i
båda verldarne!

Om båda verldarne, som en Boll (ett Ord), rullade
ned (på mig) i en gata:

Skulle de beröra mig som ett bjugg-korn ⁵ (Jud. 7: 13.;
Judicum 7: 9—14.), när jag, rusig, ligger
och sofver.

365. Droppen grät och sade: »Rent skild är jag från
Hafvet»;

Hafvet skrattade åt droppen och sade: »Vi äro allt».
Det finnes i Verkligheten ingen annan än Vi. Gudar
äro vi alla (Jes. 41: 23.) ⁶:

Men, genom cirkel-rörelsen af en punkt, äro vi skilde
alla.

366. Huru länge skall jag ängsla mig öfver, huruvida jag
hafver, eller icke;

Och huruvida jag skall gå igenom detta lif förnöjder
eller icke.

Fyll Kalken upp med Vin, ty jag vet icke:

Huruvida jag skall andas ut (Jes. 2: 22.) detta ande-
drag ⁷ eller icke.

¹ i vördnad kysst.

² Vinstugans.

³ port-hvalf.

⁴ försakelsen.

⁵ »be-djavi»; annan läsart: »be djui», fr. »djustan», söka: »Om
båda verldarne, som en Boll (ett Ord), rullade ned i en gata, sök den
hos mig [sök Bollen (Ordet) hos mig].

⁶ el. Vi äro gudarne alla; Vi allena äro Gud (Elohim; Gudarne).

⁷ som är i min näso (Jes. 2: 22.); denna ande-drägt, denna luft,
som jag nyss dragit in (nu drager in).

367. Hängif ej din kropp åt den orättvisa¹ tidens² qval³,
Återkalla ej för din själ ord som redan flytt⁴.
Hängif ditt hjerta åt ingen utom åt Pāri-barnens
socker-läppar:
Var aldrig utan Vin⁵; och gif ej din själ⁶ för vinden.
368. Hur mycket längre vill du tala om Mosqué och om
böner och om fasta?
Berusa dig, i Vinstugan, af fattigdom⁷.
Khaiyām! Drick Vin! Ty detta ditt stoft:
Skola de än göra till en skål, än till en kalk, än till
ett krus.
369. Med det Rosen-skimrande Vinet bör du, i detta näste,
Förpläga dig⁸, o du vise, till den ändan,
Att hvarje stoft-grand af ditt stoft, som Han gifver
för vinden:
Må, berusadt, gå fram⁹, ända till Vingolfs dörr.
370. Se! Af vinden («Shīr haShirīm» 4: 16) har Rosens
Klädning öppnats¹⁰!
Näktergalen är af Rosens skönhet vorden full af
fröjd.

¹ orättfärdiga.

² tids-ålderns; världens; tid och verld betyda detsamma, se Apoc. 10: 6.

³ elds-qval; Jfr. D'Annunzio: »Cabiria» presternas presterliga barn-offer åt Molok (Malik; konungen; personligheten; djevulskheten, hyllad som konungslig, medelst bestämningen »spontan» eller »fritt verksam»).

⁴ talats.

⁵ utan Ordet.

⁶ ditt hjerta.

⁷ fattigdomens lycksalighet; Matth. 5: 3.; jfr. Frans af Assisi.

⁸ pläga umgänge; beblanda dig;

⁹ hafva »framgång» och nå fram.

¹⁰ ordagr.: »slitits i trasor»; »rifvits sönder»; äfven: »lösts», »lossats».

Sätt dig i Rosens skugga, ty ofta har denna Ros:
Ur stoftet blomstrat fram- och åter blivit till stoft.

371. I älskarnes församling sitta vi — alla;
Från tidens vedermöda rasta¹ vi — alla:
Af Hans åtrå's Vin dricka vi en Kalk:
Fri-gjorde, frid-fulle, rusige — alla.
372. Antag, att verlden drifves² efter din önskan — nå,
än sedan?
Antag, att din lefnads bok³ läses⁴ — nå, än sedan?
Jag vill, yttermera, antaga, att du redan lefvat
hundra år efter ditt hjertas önskan:
Antag nu, att du lever hundra år till — nå än sedan?
373. Vet du, af hvad orsak och på hvad vis
Cypressens och Liljans fri-gjord-het kommit på
läpparne⁵?
Den senare har hundra tungor och är likväl stum⁶:
Den förre har hundra händer och är likväl arm⁷.
374. Munkskänk (Ps. 23: 5.)! Sätt Det helso (Ps. 147: 3.;
Jes. 57: 19.; Jer. 3: 22.; Hos. 6: 1.; Hos.
14: 4.; Mal. 3: 20.; Ps. 119: 1—172.; Prov.
3: 8.; 8: 21.; 31: 10—31. — Jes. 3: 7. —
Sångernas Sång 1: 1—17.) — Bringande⁸ Vinet — i min hand!

¹ »Rastan» (Pers.) = rasta; pusta ut; hvila ut; vara frigjord; vara befriad; vara förlossad.

² styres.

³ »Nama» (Pers.) = bok; historia.

⁴ berömmes; beundras; blifver ryktbar.

⁵ ordagrannit: »Fallit i munnarne».

⁶ lyst.

⁷ fattig; Matth. 5: 3; Ps. 1: 3; liten: ringa; obetydlig (i sina egna ögon).

⁸ »Khus-guwar», Salutaris; »O Salutaris, O Salutaris Hostia!».

Och denna Bägare som en tafla skön, sätt den i min hand;

Och detta Vin, som, likt en kedja, värmande och smekande ringlar sig ihop,

Såväl i den svagsinte som skarpsinte —
Sätt det ¹ i min hand —

375. O ve! Min lifs-tid svann i dårskap bort;
Såväl de förbjudna läckerbitarne som de nedsmorda begären.
Din befallning, som jag ej fullgjort, har svärtat mitt ansigte:
Ve den gerning, som jag gjort, hvilken *Du* ej befallt!

376. Gräm dig mindre ² öfver denna motsträfviga tid;
Önska dig Vin och Den Förtrogne Vännens sköte.
Ty den som ur moderns lif kom ut i dag:
Skall du i morgon finna i en qvinna återvänd.

377. Jag lofvar att hålla mig ifrån alla ting; ifrån Vinet
— icke;
Ty från alla ting står mig flykten öppen; från Vinet — icke.
Skulle det vara möjligt, att jag blefve Musulmän
Och afsvure detta elds-dyrkarnes Vin, eller skulle det — icke?

¹ en annan tolkning: »Detta Vin, som likt en kedja, ringlar (och slingrar) sig (gratissima serpsit)

Om den svagsinte som den skarpsinte, den ene med den andre (bāham),
sätt det — i min hand!;

»Tempus erat; quo prima Quies mortalibus aegris Incipit, et quo, dono Divum (Elohim), gratissima serpsit». (Virg.).

² inte så mycket.

378. Älskare äro vi, och Berusade, och Vin-dyrkare — alla;
På Vinstugans gata sitta vi — alla.
Enär vi knäppa fingret åt vrångt och rent, inbild-
ning och påfund:
Så fordra af oss ingen sjelf-medvetenhet; vi äro ju
rusige — alla.
379. Vi äro desamme (Philip. 3: 3.; Jes. 64: 4.; Ps. 91: 1.),
som bragts nära Sanningens Huldسالighet;
Och huggit af¹ lydnads-tjenst och uppror².
Ty der Din Huldrikhet är:
*Der är det icke-gjorda likasom gjordt; och det gjorda
likasom icke-gjordt.*
380. En gjut-bild är det, som Du har gjutit på (i) vårt
vara;
Hundra underbara verk har Du genom oss kallat
fram.
På grund här af kan jag ej vara bättre än detta (som
jag är):
Ty ur smält-degeln har Du mig sådan gjutit.
381. Hvar bot, som vi gjorde, bröto vi — platt;
Midt i synen på vår personlighet stängde vi dörren
till heder och skam — platt.
Tadla mig ej, om jag i handling utöfvar personlig-
hets-förintelse³:
Ty af kärlekens Vin är jag rusig, rusig — platt
(»död-full»).
382. En enda mun-full af Gammalt⁴ Vin från (Matth.
6: 10), Det Nya Riket⁵ är — godt;

¹ afskurit; afklippt.

² Och huggt af såväl lydnads-pligt som uppror.

³ om jag afhandlar, som vore jag från mina sinnen (från vettet;
utom mig; beside myself; »ager kunam bekhudi»).

⁴ Det Gamla Testamentets; Jos. 9: 1—27.

⁵ Det Nya Testamentet.

- Och att hålla sig utanför hvar väg, som ej är (Joh.
15: 1.) Vinets Väg, är — godt:
En Bägare-full är bättre (bättre, bättre) än Firidün's
kungarike, hundra gånger om:
(Vida) Mer än Kai Khusrav's thron är ler-locket¹ på
Vin-krusets hufvud — godt.
383. O mitt hjerta! Till de djupa mörksens hemligheter
(Ps. 49: 1—5.; 78: 1—3.) — når du ej fram;
Till de vise Siarenas märgfulla Sanningar (Ps. 49:
1—5.; 78: 1—3.) — når du ej fram.
Slå dig till ro här nere, tillsammans med Paradisiskt
Vin och Paradisisk Kalk:
Vare sig du kommer dit, der Paradiset är, eller —
ej når fram.
384. De som redan hädan gått — o Saki! (— o Munsänk!)
Hafva somnat in i högmodets grus — o Saqi!
Gå, drick Vin, och lyssna till Sanningen från mig:
Vind är allt hvad de talat hafva — o Saqi!
385. Från fjerran trädde fram en oren kropp;
Af afgrunds-rök var skjortan på hans kropp².
Denne »icke-man och inte-qvinna» krossade och
spilde ut
Ett kärl (Swedenborg: »Andlig Dag-Bok» (Norstedt,
1920) sid. 65: par. 21.) Rubin-rödt Vin
med orden: »Jag är en Man».
386. O mitt hjerta! När du sätter dig ned till dessa Guds-
afbilders högtids-fest,

¹ täckelset; bokstafs-betydelsen; Swedenborg: »Andliga Dag-Bok» (Norstedt, 1920) sid. 65: par 21.

² »En Satans-rök var Satans-skjortan på hans kropp»; jfr. Hermelin: »Swedenborg-Öfversättning», sid. 175: par. 13, sid. 47: par 75—77, och sid. 178: par. 31.

- Slit dig då lös från din personlighet («Arcana Coelestia»: 149.) och kläng dig fast vid din Personlighet («Arcana Coelestia»: 149.).
Så snart du tömt en enda drick af förintelsens Vin:
Är du fyllest förlossad från de varande och icke-varande.
387. Lotten är mig fallen (Davids Ps. 16: 5.; 16: 5—7.; 16: 1—11.) i Vinet och i Ruset;
Hvi klandrar folket mig då likafullt?
Ack! Godt (vore), om hvar förbjuden gerning frambragte rus!
Så att jag sluppe se i verlden någon nykter!
388. Mitt Vin-krus hafver Du i spillror slagit — Herre¹;
För mig Du slutit Glädjens dörr till — Herre!
På marken spillde Du mitt rena Vin:
Stoft vare i min mun! Är Du berusad, — Herre?
389. O du, som af de 4² och de 7³ ett alster är!
Jag vet, att du i dessa 7 och 4 svettas⁴.
Drick Vin, ty 4 gånger förr har jag dig sagt:
»För dig finns ingen återvändo hit⁵. När du har gått, så har du».
390. Ät hvart håll har Du satt tvåhundra snaror;
Och säger: »Jag dräper dig, om du der sätter foten».
Sjelf sätter Du snaran, och enhvar, som sätter foten i den:
Griper Du, och dräper Du, och kallar honom: »upprors-makare»!

¹ Angifver, hvarifrån Hydro-phobia (Vatten- eller Vin-skräck) uppkommer; Jonah: kap. 1—4.

² elementen.

³ planeterna.

⁴ ordagr.: »är i hetta»; Sång. Sång: 1: 6.; Gen. 31: 40.

⁵ intet återvändande hit, till denna verld. Jes. 57: 1, 2.

391. O Du, hvars Väsens Helgedom den »kloke ej beträder¹!
O Du, som af vår olydnad och lydnad ej afhänger!
Rusig af synd jag är, men nykter i mitt hopp:
För thy jag hyser hopp om Din Barmhertighet.
392. Om detta vårt lifs-verk (blott) grundades på (Guds)
efterföljelse,
Skulle hvar dag — i stället för att vara en sjelfhe-
tens — vara en högtids-festens dag.
Hvarje mennisko-barn skulle räcka ut sin hand mot
Den Efterlängtade (Mal. 3: 20.)
Vore blott icke dessa vansinniga hotelse-skrän².
393. O lifshjul! Mitt hjerta gör du alltid sorgset; X
Min glädjes lif-drägt³ sliter du i trasor.
Den Vind⁴, som till mig kommer, gör du till vatten:
Det Vatten, jag förtär, gör du, i munnen min, till stoft.
394. O mitt hjerta! Om du bliver rent från kroppens
omsorger,
Så varder du en okroppslig⁵ ande ofvan (Eph. 1: 21.;
Col. 3: 3.) stjern-himlen.
Guds thron är din fäderne-ärfda boning⁶. Du borde
blygas
Att du kommer och blir innevånare inom stoftets
landamären!

¹ »O Du, om Hvars Grund-Väsens (Natur; Essentiae) helgade (och för tanken förbjudna) område den förnufts-kloke ingen vet-skap har!

² från menskliga »fostrares» sida.

³ skjorta.

⁴ Cant. 5: 16.

⁵ נִבְרָךְ; naken» frigjord; hänryckt; Jes. 57: 1.

⁶ Apoc. 3: 20, 21.; »Och är människan för det andra Principium skapad». »Och är människan för Paradiset skapad». (Jakob Böhme).

395. Gif akt, käril-stöpare¹, om du är vaken!
Hur länge tänker du trampa på Adam's ler?
Firidun's² finger och Kai Khusrav's³ hand (Jes.
45: 1.):
Har du på hjulet lagt⁴. Hvad är din mening⁵?
396. O Ros! En hjerte-röfverskas ansigte — liknar du;
O Vin! En lifs-föryngrande Rubin — liknar du.
O Öde, du tyrann! Hvar dag för mig
Du ter dig mera främmande, men . . . en god vän —
liknar du.
397. Från verdens kök⁶ super du in allt dess os;
Hur länge ämnar du supa in varats och icke-varats
bekymmer?
Verlden är, nemligen⁷, för dem, som dväljas deri
(Jes. 26: 20, 21.; 27: 1.), en enda stor
skymf⁸;
Men vänder du ryggen åt denna skymf, skall du deraf
skörda idel vinst. . .
398. Såra aldrig någons hjerta utan orsak;
Att han ej må i skägget mumla: »O store Gud!»
Låt dig ej bedåras af din rikedom och skönhet:
Ty den förra skall tagas ifrån dig på en natt, och
den senare af en feber.
399. Då Du i begynnelsen gjorde mig till min Personlig-
hets vän,

¹ Mennisko-stöpare, barn-»upp»-»fostrare», karaktärs-danare.

² En Firidun's.

³ en Kai Khusrav's.

⁴ Pinar du på karaktärs-svarfwarens svarf-hjul.

⁵ Hur vågar du?

⁶ Jfr.: Firdausi: »Shah-nāme»: »Djevelens kök» (»Djamshīd»: 145—187.).

⁷ bör du veta.

⁸ mot menniskan (Guds-belätet).

Hvi gjorde du mig sedan från min Personlighet skild?
Om min afsöndring från Dig icke var Ditt syfte
(Din afsigt):

Hvi gjorde Du mig då allt-ifrån första dagen, till en
vandrings-man, som, här i verlden, irrar
vilse?

400. Ack att det funnes något ställe för mig till att vila ut
(Ps. 55: 7, 8.; Jonah: Kap. 2.)!

Och, från *denna* väg, en utfarts-väg *ditt*!

Ack att vi, efter hundra tusen år, kunde hysa hopp
om:

Att, likasom gräset, ur stoftets djup (Proph. Jonah.
Kap. 2.), spira upp på nytt (Stagnelius:
»Sång till Näktergalen», som följer:!)!

ODE TILL NÄKTERGALEN.

Ej längre tärd af mystiskt qual
Du suckande och enslig dröjer
Bland Man'hem's ekar, näktergal!
Du snart din lätta vinge höjer,
Och flyger öfver haf och land
Till Paradisets sälla strand.

En evig vår-vind susar der
I kronorna af mandel-träden,
Och tusen fåglars glada här
Med ditt förena sina qväden.
Der glöder Rankans gyllne frukt,
Och Rosor andas ljuflig lukt.

O fågel, hvad din tid är lång
I Man'hem's korta blomster-måna'r!
Hur enslig klagande din sång!
Till Söderns länder bort du trånar.
Så längtar ock din sorgsna vän
Från jordens grus till Himmelen.

Der skall du lefva upp på nytt
I evigt blida regioner,

Din ömma klagan bli förbytt
I seger-sång och glädje-toner
Och Rosor för den salige
I oförvansklig fågring le.

(Erik Johan Stagnelius.)

401. Jag läste mitt öde¹ i Kärlekens Bok;
Plötsligen talade, ur glöden af sin barm, en hänryck-
ningens son, och sade:
»Lycklig den man, som har i sitt hus
En vän som en måne och en natt som ett år!»
402. Genom en följd af kommande vårar och flyktande
vintrar
Läggas vår tillvaros bok-sidor ihop.
Drick Vin och drick ej sorg, ty den vise hafver
yttrat:
»Ett gift är verldens sorg och Vinet är dess motgift.
403. O hjertat mitt! Befatta² dig med Vin och med Den
Älskade uti en Lustgård;
Gif lismeriet respass. Låt fara skrymteriet:
Är du en af Muhammad's följeslagare?
Fyll då din Vin-Kalk ur den Brunn, der Murtazā (den
gillade; den godkände; den utkorade; den
täckelige; Jes. 42: 19—21.) är munsänk.
404. På Stenen slog jag i går flaskan från Kashān;
Redlöst berusad var jag, då jag begick detta vålds-dåd.
Till mig sade flaskan på sitt tillstånd's språk:
»Jag var en gång som du; äfven du blir en gång
som jag.»
405. Frukt-träden blomma. Bringa hit Vin, o Munsänk!
Håll handen bort från verk af fromleri.
Låtom oss, under några dagar, innan döden lägger
sig i bakhåll:

¹ Ordagr.: »Jag öppnade förutsägelsen (horoskopet) om mitt öde».

² sysselsätt.

Njuta af Vin-Pokalen, och af Rubinen, och af (Jes.
33: 17.) Vännens Ansigt!

406. Spring upp, spring upp, spring ur Din säng, o Muns-
skänk!

Skänk i, skänk i af klaradt Vin, o Muns-känk!

Innan af våra hufvud-skålar göras Vinkrus:

Ur kruset gjut i skålen Vin, o Muns-känk!

407. *Jag grips af vämjelse vid detta skrymteri; (verldskriget);*

Res Dig (Ps. 119: 126.; Matth. 21: 12—16.) och,
skyndesamt, bringa hit Vin, o Muns-känk!

Sätt böne-matta och turban i pant för Vin:

Att, dermedelst, mitt sjelf-beröm må vila på fast
grund (Mathh. 7: 24—27.).

408. Gör med dig sjelf upp räkningen, om du har kun-
skap¹;

Betänk, hvad du, i begynnelsen fört med dig hit, och
hvad du, i slutet, skall föra med dig här-
ifrån.

Du säger: »Jag vill Vin ej dricka, ty jag måste dö»:
Dö måste du, ehvad du dricker eller ej.

409. Öppna en Port, ty Port-öppnaren är — *Du*;

Visa en väg, ty Väg-visaren är — *Du*.

Jag sträcker ut min hand mot ingen frälsnings-man²:

Stapplande äro de alle, ståndande är — *Du*³.

¹ insigt.

² frälsnings-ledare; frälsnings-»entrepreneur»; yrkes-frälsare; yrkes-
hjelpare; yrkes-»philantrop»; yrkes-»missionaire». Jag ger min hand åt
ingen — af sig sjelf eller af andra myndiga, syndiga, orena människor
— utsända lärare, och renare, och rensare, och förbättrare. Jag ger
min hand åt ingen legostadd (lejd) herde. Jag kastar tillbaka alla
anspråk på andlig sär-ställning hos andra. Jes. 41: 24.; 14, 15.; 29.:
Matth. 23: 1—13.

³ Vacklande äro de alle, beståndande är — *Du*. Obeständige
äro de alle, ståndaktig (fast, stadig) är — *Du*. Bräcklige (krossbare)

410. Allt hvad du med oss talar, talar du af hätskhet;
Mig kallar du beständigt »icke-troende» och »re-
ligions-lös».

Jag känns sjelf vid, hvad jag är — och dock —
Gif (mig) rättvisa ¹! Kommer det på dig ² an att
tala (till mig) sålunda?

411. I smärtor foga dig, till dess du undfår botemedlet;
I plågor klaga ej, till dess du undfår läkemedlet.
Var tacksam under fattigdomens dagar:
Till dess att du, på ändalykten, varder rik.

412. Jag såg en åldring i en vinsjuk's hus;
Jag sade: »Vill du ej om de hädangångne (Jes. 57: 1.)
gifva tidender?»
Han svarade: »Drick Vin, ty många sådane som vi
Hafva gått hädan, och ej en vändt åter.

äro de alle, evig (hållbar) är — Du. Ombytliga äro de alle, oföränder-
lig är — Du.; Jes. 42: 8.; jfr. härmed »Hindugossens Sång», som följer:

Jesajah 2: 22. (»Hindu-gossens Sång».)

»Hvi skulle kungen ej blifva misslynt?
Jag har intet att göra med kungen.
Utom Dig, o mäktige Konung!,
Hvem eljes skulle jag kunna lofprisa?
Hvi skulle min broder ej blifva vred?
Intet ogagn kan han mig göra.
Du allena är min Hjelp;
Till hvem eljest skulle jag gå?
Hvi skulle vän och ovän ej blifva mig gramse?
— Under dygnets alla åtta väkter —
Låt mig fästa min håg endast vid Dina fötter,
Och låt verlden sedan blifva mig afvog,
Du öfverglänsar verlden vida.
Alla andra må kyssa min tumme
Dig ensam vill jag ej gifva anstöt.»

(Hindu-gossens sång i Mir Amman Dihli's sköna bok »Bagh-u-
Bahār» det är uttydt: »Örtagården och våren».)

¹ Håll med mig om en sak.

² på din lott; Tillkommer det dig.

413. En säck Rubin-rödt Vin¹ jag önskar, och en Dai-
vän²;
Ett måttligt lefve-bröd mig höfves — just en half
kaka bröd³.
Om — sedan — jag och Du bodde i en ruin:
Vore den skönare än kungens kunga-thron (Hor.
Carm. III: 9: 4: »Persarum vigui rege
beatior») ⁴.
414. Hur länge dessa nya historier om de 5⁵ och de 4⁶,
o Saqi? ⁷.
Svårfattliga äro de: En lika mycket som hundra
tusen.
Vi äro alla stoft; stäm upp harpan, o Munsänk!
Vi äro alla vind; bringa hit Vin, o Munsänk!
415. Hur mycket mer om Muhammed och om fribrevet,
o Munsänk.
Skrif ut en anvisning på Vin-stugan, o Munsänk!

¹ eller: »Det Rubin-röda Vinets fattigdom (trångmål; ångest; nöd-
ställdhet; blottställdhet); Matth. 5: 3.; Hiob 27: 5.»

² En samling Dikter, med de olika dikternas slutrims slutbok-
stäfver i alphabetisk ordning.

³ just hälften af ett Bröd.

⁴ *Horatius*: Donec gratus eram tibi,
Nee quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat,
Persarum vigui rege beatior.

Lydia: Donec non alia magis
Arsisti, neque erat Lydia post Chloën,
Multi Lydia nominis,
Romana vigui clarior Iliä.

⁵ sinnena; om dem, läs Jakob Böhme: »Psychologia Vera» (»Den
Sanna Psychologien»). Den är vår Psychologi's motsats.

⁶ elementen; om dem inhemta kunskap ur alla Jakob Böhme's
Skrifter.

⁷ Quranen: 64:de och 9:de Suran.

Den dag, då de taga vårt fribrefs anvisning till Vin-
stugan:

Den dagen skall blifva fri-görelsens natt, o Mun-
skänk ¹!

416. Så länge, i din kropp, ben är, och ådror är, och
fötter ²;

(Så länge) Sätt ej, utanför ditt ³ rum ⁴, din fot.

Lägg ej din nacke ned, vore så din motståndare en
Rustam Zal:

Tål ⁵ intet gunst-bevis, vore så din gynnare en Hatim
Tai ⁶.

417. Så länge du har din lust (Jes. 58: 14.; Ps. 37: 4.) i
Rubin-Läppen och Vin-Bägaren,

Så länge du söker ⁷ efter trummans ⁸ ljud, och har-
pans ljud, och flöjtens,

— Dessa äro alla hyenden ⁹, det skall Gud veta —:

Så länge du ej skiljer dig från alla ¹⁰ förbindelser ¹¹ . . .
så länge är du — ingenting alls.

418. Rör på kroppen, så länge du är under den oförsynta
stjernihimlen;

¹ »Saqi» betyder »Munskänk»; »Den, Som Iskänker Bägaren, så
att den flödar öfver; Ps. 23: 5.: »Kosi Revajah»; »My Cup runneth over»:

»בִּזְכֵּי רִיבִּיהָ».

² och fot; Jes. 58: 13, 14.

³ af Gud för dig bestämda.

⁴ Jfr. Pascal: »Alla olyckor komma af att människan icke förstår
att stanna på sitt rum». (»tout le malheur — — — ne savoir pas — —
repos dans une chambre»; Ed. »Flammarion», Paris, page 213).

⁵ Uthärda.

⁶ Sa'di: »Lustgården» (Sv. Öfv. Norstedt, 1918.): 2: 281—368.

⁷ fikar.

⁸ (kungadömet's emblem)-s.

⁹ hvilo-kuddar; vadd; »Farcum»; »superflua pars»; cf. Freytag:
»Lexicon Arabico-Latinum».

¹⁰ Jes. 2: 22.

¹¹ menckliga.

Sup i dig Vin, så länge du är i denna olycksbringande
stjern-verlden.

Då din begynnelse och ände är jord allena:

Håll dig för en, den der öfver jorden är, ej under
jorden (Rom. 6: 11.; Col. 3: 3.).

419. Då du förtrogen är, min pilt, med hvarje hemlighet,
Hvi spisar du så mycken lönlös sorg?
När någonting ej går efter din önskan:
Var likväl glad i detta ande-drag, du drager nu ¹.

420. Hur mycket jag än spanar åt alla håll,
Är det Paradisets äng [och Paradisets flod (Apoc.
22: 1.), »Kauser»], som jag spanar efter.
Öknen förvandlas, från ett helvete, till ett Paradis,
att jag så må säga (Jes. 35: 1.):
Tag plats i detta Paradis, med en Paradis-kind till
sällskap.

421. Gå endast på Qalenderskapets och Vinstugans Väg;
Sök endast Vin och Engla-Sång och Vännen.
I handen Vin-pokal'n, på skuldran Kruset:
Njut Vinet, o min Vän, och tala ej i onödan ².

422. Om du vill få en fast grund för ditt lif,
Ett sorgfritt hjerta här i verlden för ett ögonblick:
Hör icke upp att dricka Vin och stark-Vin ³,
Att du vart ögonblick må Lifvets vår-fröjd smaka.

423. Sök här, i verldens taskspelare-näste, ingen vän,
Lyss på mitt råd, och — märk väl! — tälj det ej
för andra:

¹ Om det, som sker och skall ske, ej stämmer med din (egen)
vilja, Var glad åtminstone i detta nu, i detta andedrag.

² förgäves; fåfängligen; i otid.

³ Vini Spiritum.

»Finn dig i dina smärtor, och sök ingen bot;
Sitt glad med sorgen samman, och sök ingen tröstare.

424. Två ting, som utgöra all Vidsoms grund-fond,
Gå öfver alla tyste vises ordspråk:
»Bättre, än äta utaf allt som är, är *icke* äta;
Bättre, än umgås med allting som är, är sitta ensam».
425. Enär, i trädgården, de omogna drufvorna äro sura i
början af (månaden) *Dai*,
Hur blifva de söta? Och hvarför blir vinet kärft?
Om någon, med en yxa, af en bit trä, gör en rebeck:
Hvad säger¹ du, om han med yxan, förfärdigar en
flöjt?
426. Vet du, hvarför, i gryningen, den morgonfriske
tuppen
Hvarje stund låter höra sin klagan?
Det är nämligen, för att, i morgonens spegel, visa
dig,
Att af ditt lif en natt har förgått — och (att) du
(ligger der) likgiltig.
427. Skänk i Rubin-Vinet, det tulpan-färgade, det oför-
falskade;
Yppa², ur glasflaskans strupe, det Rena Blodet³.
Ty, utom i Vinets Bägare, finnes i dag för mig:
Ingen vän — med Renhet inombords.
428. Skänk i af det Vin, som har Amaranthens färg,
o Munsänk!
Ty af sorg är jag nära att dö, o Munsänk!

¹ menar.

² Uppenbara; Uppdaga; Bringa i dagen; Jes. 25: 5, 7, 8.; 22: 8.;
Gen. 49: 11, 12.; var detectiv och ertappa; tappa ur.

³ Drufvans Rena Blod; Gen. 49: 11.

På det att jag, derigenom, må blifva utan sjelvmedvetenhet och en stund få hvila ut
Från sjelfheten och tiden, o Munsänk!

429. I Din Pokal är flytande Rubin, o Munsänk!
Upptänd min själ som en Rubin, o Munsänk!
Sätt i din hand den oskattbara kalken, o Munsänk!
På det att jag min ande må, med Kalken, göra levande, o Munsänk!
430. Om du i visdom vore en Aristo, en Djambür,
Om du i makt vore en Caesar, en Faghür,
Drick Vin ur Djamshids' kalk, ty verkets slut är grafven:
Vore du än en Bahräm Gor, så är ditt slut i grafven.
431. I en krukomakares verkstad gick jag in¹;
Jag såg mästaren stå der med foten på svarf-hjulets tramp-steg.
Raskt gjorde han hand-tag och lock åt ett krus
Medelst en konungs hjessa och en tiggares fot.
432. Gack! Sträfva efter dårskap, om Du äger kunskap,
Att du ur deras hand, som af Guds Principia berusade äro, må dricka Vin.
Men du är utan kunskap; dårskap är icke din sak:
Icke alla² okunnige³ kommer dårskap till del.
433. Innan krukomakaren, o min Guds-afbild, under genomgången,
Gör mitt stoft och ditt till Vin-krus,
Så fyll i en Bägare ur detta krus af menlöst Vin:
Drick den, och gif åt mig en annan.

¹ Annan tolkning: »begrundade jag» (»stod jag försjunken i begrundande»).

² Allom.

³ okunnigom.

434. Tänk dig väl för (»Zinhar»)! Nu, då det ock står
i din makt,
Lyft bort, från en älskad väns hjerta, dess börda.
Ty detta godhetens rike skall ej vara för evigt:
Äfven ur din hand skall det, på en gång, gå sina
färde.
435. Innan du berusas af dödens bågare;
Innan du förnedras under skickelsernas¹ sparkar,
Bringa här-städes ett kapital i din hand, ty der-
städes
Får du ingen vinst, om du kommer dit tomhändt².
436. Fastställaren af de dödes och de lefvandes verk
är — Du;
Vaktaren af detta oroliga hjul är — Du.
Änskönt jag (trälen) ond är, är denne träls herre
— Du:
För hvem någon synd³? Är icke skaparen — Du?
437. O Konung! Med Vin, och Sång, och Sällskap,
I Rosens tid — hur skulle en sådan som jag kunna
gifva sig till tåls?
Bättre än Paradis och Houris och Kausar (floden)
Är dock en trädgård, ett Vin-krus och en lut-spelare.
438. Här är Ijus och vin och månsken, o min Saqi!
Ser du Den Huldsaliga Sköne (»Gulshan»: 810.), som
liknar en blek-röd Rubin, o Saqi?
Tala ej om jorden för detta hjerta af eld:
Gif det ej åt vinden, bringa hit vatten, o min Saqi
(»Gulshan» 994.; Sa'di: »Büstän» 8: 17.)!

¹ Eumenidernas.

² Sa'di: »Lustgården» 2: 90—97.

³ Ordagr.: »För hvem hvad synd?» Jemför härmed Syedenborg:
»Arcana Coelestia»: 6206, 6324, 6325.; Rom. 8: 34.

439. O rena Vin! O Vin, som härligt skimrar!
Så mycket vill jag, dåre, af dig dricka,
Att hvar och en, som ser mig långt från fjerran,
Skall säga: »Vin-hjelte! Hvarifrån kommer du?»
440. Välkommen Du, som är min andes hugnad ¹!
Du kommit! Och jag tror icke, att det är *Du!*
För Guds, och icke för mitt hjertas skull:
Drick Vin i sådant mått ², att jag ej vet, att det är
Du ³.
441. Om hela verlden, som en Boll (ett Ord), fölle på gatan,
Sök den hos mig *, som sofver rusig och förödd ⁴.
I går togs jag i Vin-stugan i pant för Vin:
Tavernar'n mumlade: »En präktig pant!» ⁵.
442. Än gömmer Du Dig, och visar för ingen Ditt Ansigte;
Än visar Du Dig, bakifrån (Exodus 33: 23.), ⁶ bilden
af Din boning (2 Cor. 6: 16).
Denna uppenbarelse af Din skönhet visar Du för
Dig sjelf:
Du är sjelf beskådarnes öga. Du är sjelf Beskådaren.
443. En shaikh sade till en sköka: »Du är drucken;
Hvart ögonblick är du, fotbunden, liggande i ett
nytt nät.»
Hon svarade: O Shaikh! Jag är allt hvad du säger;
Men *du*, är du allt hvad du ger dig ut för (att vara)?»

¹ mitt hjertas Hvila.

² så utan mått.

³ att Du är en annan än jag; att en annan än jag är Du.

⁴ Gen. 1: 3.; ödelagd; förstörd.

⁵ Hussain Azad: »Persiska Dikter»: sid. 216: »Drinkaren och krögaren», vers 2.

*) En annan tolkning: »Som ett bjuggkorn (Judicum 7: 13.; Judicum Kap. 6 och 7.) på mig (är den på mig; är den för mig)». Förutsätter, emellertid, läs-arten »be-djavi» hvilket ej rimmar med »be jui».

444. Om du gjorde hela jordens ansigte blomstrande,
Vore det mindre värdt än om Du fröjdade ett hjerta.
Ville Du, med Din huldrikhet, göra en fri man till
Din träl:
Vore det mera värdt än om Du gjorde tusen trälar
frie.
445. De säga: »Drick ej Vin! Du gör dig olycklig!
Du blir, på vedergällnings-dagen, till en eld».
Det är rätt. Och dock — ljufligare än de båda
verldarne
Det enstaka ögonblick, då du af Vinet varder glad.
446. Om du med sjelfhetens¹ glädje förstår
Att lägga ett friboret hjerta² i qvalet,
Så bär sorg för dess³ kunskap hela ditt lif
Och bär på ditt qval⁴, ty din dårskap är underbar.
447. Så ofta två »man» Vin kommer i din hand,
Så drick du Vin, i hvad läge och sällskap som helst.
Ty den så gör besitter trygghet
Mot mustaschen af en sådan som du och skägget af
en sådan som jag.
448. Om din hand gifver dig af hvete-kärna ett bröd;
Af Vin två »man», och af ett får ett lår,
Och, sedan, att med en tulpan-kind i en förfallen
bostad sitta samman:
Det är en fröjd, som icke hvar sultan kan ernå.
449. *Om du i staden känd och ansedd är, är du den ond-
skefullaste af menniskor;*

¹ personlighetens.

² ditt friborna hjerta.

³ sjelfhetens, personlighetens.

⁴ dess qval.

*Om du sitter i en vrå, är du helt och hållet ett rof för
djefvulens Influxus:*

*Det finns ingenting bättre — om du än vore Khizr
och Elias —*

Än att ingen känner dig och att du känner ingen.

450. Om jag vore på¹ min önskan och mitt fria val
Och vore fri från ödets qval och »godt och ondt»,
Så vore detta bäst: att jag i detta vrånghetens och rut-
tenhetens näste
Ej kommit in; derifrån ej skulle gå ut; och deri ej
hade min boning.
451. Drick Vin! Ty du ser, på världens skarpsinte i Rai,
Hurusom, af Vin, svetten sipprar fram på deras öron-
snibb.
Hur ofta skall jag säga: »Min bot har jag krossat»?
Hellre *hundra* brutna bot-löften än *ett* krossadt Vin-
krus!
452. Vi, och Vin, och Den Älskade, och Morgon-Bägaren,
O Munsänk!
Från oss kommer ingen ånger, som är sann, o Mun-
sänk!
Hur ofta vill du tälja oss Noakh's saga, o Munsänk?
Bringa Hjerte-Lisan² hastigt hit, o Munsänk!
453. Ej är jag i stånd att med Dig ingå förening;
Ej har jag styrkan att från Dig, ett ögonblick, uthärda
skilsmessan.
Ej håldhet att yppa denna smärta för en människa:
O svåra lott! O underbara smärta! O ljufveliga
längtan!

¹ finge bestämmas af.

² Hjerte-Hugsvalarinnan.

454. Nu är det morgon-dryckens och morgon-ropets stund,
o Munsänk
Och här är Vi, och här är Vin, och här är Vin-för-
säljarens marknads-stånd, o Munsänk!
Hvad skäl till försiktighet? Var tyst, o Munsänk!
Hör upp att tala om traditioner och fromhets-regler!
Drick Vin, o Munsänk!
455. Det är morgon-dryckens timme, o Guds-Afbild af
lyckosam fot!
Stäm upp en sång och skaffa hit Vin.
Ty hundra tusen Djamshid och Kai Khusrav
Har denna följd af ¹ »Tir» och ² »Dai» kastat i stoftet.
456. Akta dig för att visa sträfva later mot de berusade ³;
Och akta dig för att visa smutsiga ⁴ later mot de rene.
Drick Vin, ty vare sig du dricker eller ej:
(Ett är säkert:) Är du en helvetes-brand, blir du ingen
Paradis-bebyggare.
457. Jag önskar att Gud ville göra en annan verld,
Och göra den nu, att jag månne se, *hur* Han gjorde
den.
Eller att Han ströke ut mitt namn ur registret:
Eller, ur sin förborgade skattkammare, ökade mitt
lefve-bröd.
458. O Herre! Öppna för mig en dörr till Dina håfvor;
Låt komma till mig det Du har lagat till, utan gunst-
bevis från människornas sida ⁵.

¹ månaden.

² månaden.

³ rusige; de s. k. tungomåls-talande; Acta Apostolica 2: 4, 13.

⁴ fula.

⁵ Låt komma, utan mennisko-gunst, det du har lagat till.

Håll mig så rusig genom Vin
Att, af sanslöshet, min hufvud-värk¹ försvinne.

459. O du, som bränts, och bränts rättvisligen!
O du, från (af) hvilken helvets-elden antändts! (Jes.
65: 5.)
Hur länge ropar du: »Gör barmhertighet på Omar
(’Umr)!»
Hvad är du och din barmhertighets-maning för Gud?
460. Jag kan ej lefva utan oförfalskadt Vin;
Jag kan på kroppens börda, utan Vin, ej bära.
Jag är det ögonblickets slaf, då Munsänknen säger:
»Tag dig en Bägare till», och jag det ej förmår.
461. I mig är — tack vare Munsänknen ansträngningar
— en gnista lif kvar;
I människors församlingar är trolösheten kvar.
Af gårdags-nattens Vin är blott en »man» kvar:
Och af min lifs-tid vet jag ej hur mycket som är kvar.
462. Om en man kan visa fram ett bröd, nog för två
dagar,
Och, ur ett drucket krus, en droppe kallt vatten,
Hvarför (måste han) då låta sig befallas af den, som
står lägre än han,
Eller göra tjänst hos den, som är med honom jem-
ställd?
463. Sedan Venus och Månen framträdde på himmelen,
Har ingen någonsin sett något bättre än Rubin-rödt
Vin.
Jag förundrar mig öfver Vin-försäljarne, ty desse —
Hvad kunna de köpa, bättre än hvad de sälja?

¹ mitt hufvud-verk (»tanke»-verk).

² hufvud-värk (hufvuds-värk) försvinne.

464. De, som omfatta Vetenskapen och Visdomen,
De, som, genom sin upp-plockade fullkomlighet, äro
vordne sina lärjungars ljus,
Hafva ej satt foten utanför denna mörka natt:
De hafva talat några liknelser och (sedan-) lagt sig
att sofva.
465. Undvik, så mycket i din makt står, att kasta smäde-
ord på de berusade¹;
Kasta bort, ur din hand, bedrägeri och lögn.
Om du, efter detta, önskar hvila ut,
Så drag dig icke undan från de olycklige (Jes. 57: 8.;
Jes. 65: 5.) för ett ögonblick.
466. Så mycket i dig står, såra ingen;
Halstra *) ingen öfver din vredes eld.
Om du längtar efter den eviga hvilan,
Lid beständigt, och vålla lidande åt ingen.
467. Olyckligt det hjerta, hvare glöd ej finnes²,
Som ej ligger trånande efter³ den kärlek, som gör
hjertat upplyst!
Än den dag, som du, utan kärlek, tillbragt,
Är ingen dag för dig mera förspild.
468. Nu, då en lycko-möjlighet beskäres verlden,
Längtar hvart lif-ligt hjerta ut i öknen.
På hvarje gren spirar⁵ fram Moses' hand⁶:
Ur hvarje ande stiger upp Jesu Andes klagan.

*) Sätt (ordagrannt).

² Acta Apostolica 2: 1—13; de »tungomåls-talande. —

³ som ej glöder (och gläder).

⁴ som ej brinner efter.

⁵ skjuter.

⁶ Exod. 4: 6—8.

469. Den, för hvilken Sanningens-grenens frukt ej vuxit,
Har (att söka) skälet deri, att han aldrig ordentligt
slagit in på Sanningens väg ¹.
Hvar och en, som med handen skakat denna gren
— om än med svag hand ²,
Vet, att i dag är som i går, och i morgon som den
första dagen.
470. Ofvan stjernhimlen sökte mitt hjerta, redan den för-
sta dagen,
Skriftafla och Penna, och Paradis och helvete.
Slutligen sade mig Läraren, hvars dom är sann:
»Tafla och Penna, och Paradis och helvete *har du*
i dig» ³.
471. Stig upp och skänk i Vin, hvad tid är detta för ord ⁴?
Ty i natt skall din smala mun vara min enda kost,
Gif mig Vin, Vin rosigt som Din Kind,
Ty denna min bot är full af krusningar, liksom Din
Lock ⁵.
472. På Rosens kind är vårens vind-flägt ljuflig;
Ner på gräs-mattan är ett hjerte-värmande (Eph.
1: 17, 18.; Ps. 27: 8.; Jes. 33: 17.; Eph.
1: 15—23.) anlet ljufligt.
Allt hvad du talar om gårdagen, som flytt, är icke
ljufligt.
Var tillfreds, och tala ej om i går, ty i dag är det
ljufligt.

¹ »För den, för hvilken frukten på Sanningens gren ej mognat, är det deraf (af det skäl), att han ej är stadig (stadigt) på denna väg» (mer. ordagr.).

² »Hvar och en, som med svag hand skakat denna gren» (ordagr.).

³ hos (med; tillsammans med) dig; på din bekostnad; på din personlighets bekostnad.

⁴ nu är ej tid att tala.

⁵ Ty när det gäller att göra verklighet af min bot, krusar jag mig, tidt och ofta, som krus-lockarne på ditt hufvud krusa sig.

473. Hur länge skall jag¹ kasta tegel-brickor uppå hafvets yta?
Jag vämjes vid tillbedjarne i sten-templen.
Hvem påstår, att Khaiyām skall *blifva* en helvetets innebyggare?
Ofta är han i helvetet, ofta i sjelfva Himmelen.
474. Lik vattnet af en mäktig flod, lik vinden i en öken,
Förflyter, af min Iefnads lopp, i dag ännu en dag.
men aldrig såddes i mitt sinn tanken på tvenne dagar:
Den dag, som icke kommit har; och den, som har förgått.
475. Enär min ankomst hit, den första dagen², ej berodde på mig³.
Och min bortgång är alldeles i strid mot syftet af mitt beslut,
Så upp!, du snabbe⁴ Munsänk, omgjorda dina länder:
Ty verdens ångest-qval sköljer jag ned med Vin.
476. Om, i vårens tid, en gestalt, bildad som en Houri,
Räcker mig, på en gräsbevuxen ren, ett Vin-krus fullt af Vin,
— Änskönt, för alla, detta tal må synas oskönt —
En hund är bättre än jag, om jag sedan för Paradisets namn på läppen.
477. Hjertat sade till mig: »Jag längtar efter min Herres⁵ Vetenskap ('Ilm l'Adoni);
Lär mig den du, om det står i din makt.»

¹ roa mig med att.

² vid skapelsen.

³ mitt åtgörande; min tillskyndelse.

⁴ raske.

⁵ Adonai's; Adoni's.

Jag sade: »Alif». Han sade: »Säg inte mer;
Om husbonden ¹ är i huset, räcker en bokstaf ².»

478. I rosornas tid, vid stranden af en flod, på vallen
kring ett åker-fält,
Med ett par tre vänner, och en lek-kamrat, älsklig ³
som en Houri,
Då fram med Bägaren, ty de som tömma den arla
Morgon-Bägaren,
Äro fri-gjorda från Mosquén, och färdiga med Kyrkan.

479. Det sägs, att ⁴ Eden's Paradis, i sällskap med Houris,
är ljuft;
Jag säger, jag, att Drufvans must ⁵ är ljuf ⁶.
Grip guldets fast och låt krediten gå:
Ty trummans dån (Sa'di: »Bustān»: Intr. 126.), min
bror, är bäst på afstånd.

480. Drick Vin, ty fyllest får du sofva under leran;
Förutan tröstare och vän, kamrat och maka.
Märk! Yppa denna gömda hemlighet för ingen:
»Den vissnade tulpanen blomstrar aldrig mer.»

481. 1. (Joh. 4: 14.; »Gulshan-i-Raz»: 994—999.) Drick
Vin, ty det är Lif evinnerligt;
2. (Ps. 127: 3.; 127: 3—5.; Ps. 128: 3.; 128: 3—6.;
128: 1—6.) Ja, *detta* är din ynglings-ål-
ders lifs-frukt.
3. Rosens års-tid, och Vinets Bägare, och döds-beru-
sade vänner:

4. Fröjda dig åt en sådan stund, ty det är Lifvet ⁷.

¹ The Guidman.

² »B» i »*B-Ism-Allah*». (Pers. och Ar.) »B» i »*Be-Reshith*» (Hebr.)

³ sinnad; skapad.

⁴ lifvet i.

⁵ ordagr.: »Vatten».

⁶ med en annan läs-art (»*Man mai goijam*») blir tolkningen:
»jag säger Vin (röstar för Vin), ty Drufvans».

⁷ eller: »ty detta är Lif».

482. Gif Vin hit, ty för ett sargadt hjerta är det boten;
För dem, som Kärleken lamslagit, är det vännen.
Enligt mitt Hjertas mening är dräggen¹ af en enda
drick förmer
Än himmels-spheren², som är verldens hufvud-skål.
483. Vin är smält Rubin (Hiob 28: 18.; Prov. 3: 15.;
8: 11.; 20: 15.; 31: 10.; Klagovis. 4:7.) och
flaskan är dess grufva.
En kropp är kruset, och Vinet är dess själ.
Denna kristall-kalk, som af Vinet skrattar³:
Den är en tår, der⁴ hjertats blod är doldt.
484. Hvarhelst en rosen- och tulpan-bädd varit,
Der har en konung gjutit ut sitt röda blod.
Hvarje viol-skott, som ur jorden framträngt⁵,
Är skönhets-märket, som har varit på en skönhets
kind⁶.
485. Tag dig i akt! Verlden är full af fador⁷.
Sitt icke säker. Tidens svärd är skarpt.
Om ödet lägger mandel-massa på din gom,
Akta dig! Svälj den ej! Ty den är gift-bemängd.
486. En flaska Vin, och vännens läpp och åkerfältets vall:
De hafva — dessa tre — beröfvat mig, mitt guld; dig,
din kredit.
Menniskorna luta åt Himlen som åt helvetet:
Än gå de till helvetet, än komma de till Himmelen.

¹ ordagr.: stoftet; de droppar, som hällas på marken; Ordets bokstafs-betydelse.

² himla-hvalfvet.

³ hvori Vinet porlar (»bubblar»); hvori Lifvet sjuder.

⁴ hvori.

⁵ spirat.

⁶ Har varit skönhets-märket på en skönhets kind.

⁷ eg.: faso-uppväckande; olycks-diger.

487. O Du, hvars kind är gjuten efter den vilda rosen!
O Du, hvars ansigte är formadt efter Guds-bilderna
från Chin!
I går gaf Du en kärleks-blick åt konungen af Babel:
Och tog hans hästar, torn och löpare, bönder och
drottning.
488. Af dem, som dricka djupt af rena dadel-vinet,
Och dem, som, natte-tid, jemt ligga i böne-cellen,
Är ingen på det torra; i vattnet äro de alla:
Vaken är *en*. De andra sofva.
489. Detta förnuft, som ¹ springer hit och dit, och söker
lycka,
Säger till dig, hvar dag, väl hundra gånger:
»Lär dig förstå, i detta ögonblick utaf din lifs-tid,
Att du ej är en sådan ört, som skördas och ånyo
växer upp.»
490. De som blifvit förnuftets och särskiljningens ² (Jes.
65: 5.) fångar,
Äro dårar vordne, i åtrå efter vara och icke-vara.
Gå, du vettlöse, och välj ut åt dig Drufvans Vatten:
Ty alla desse, utan budskap från Gud, hafva torkat
i hop, och blifvit som russin efter sura
drufvor.
491. Det, hvaröfver Pennan glidit fram, varder aldrig till
någonting annat;
Och att gräma sig deröfver vållar endast hjertats
blödande.
Om du, hela ditt lif, dricker blod-bemängdt vatten,
Ökas ej, fördenskull, din beskärda del med en enda
droppe.

¹ fjäskande.

² särskiljningens — af menniskor i »goda och onda».

492. Sök ej, så mycket, svaga, skapade varelsers umgänge;
Låt dig ej upptagas, så mycket, af de af kärleken upp-
tagne.
Gör ¹ dina lofvar kring dervischers trösklar:
Det är möjligt, att du af några af Gud mottagne var-
der mottagen.
493. De, som pryda stjerneverlden för bråkdelen af en
sekund,
Komma och gå — och komma med tiden igen.
I himlens mantel-fåll och jordens ficka
Finnes ett folk, som skall födas på nytt, så länge Gud
ej dör.
494. De, som lägga sitt verks grundval på skrymteriets
grus-högar (Matth. 7: 26, 27.),
Komma och resa en skilje-mur emellan själ och kropp.
På min hjessa sätter jag Vinets tupp-kam efter detta,
Derest de på sina hjessor vilja sätta sågen — likasom
jag kammen («Persiska Dikter»: 238:
14, 15.).
495. De himla-kroppar, som bebo detta stjernhimlens
palats,
Äro orsaken till de vise männens förvirring.
Akta dig för att släppa taget i Vishetens Ariadne-tråd:
Ty de, som styresmän äro, äro ock förvirrade.
496. Jag är icke den man, som rädes för förintelsen;
Ty *den* hälften är mig kärare än denna.
Detta lif har Gud mig anförtrott såsom ett lån:
Jag skall lemna det tillbaka, när tiden för återlem-
mandet är inne.
497. Din kärlek drager mitt gamla hufvud i snaran; (Jer.
20: 7.)

¹ Slå.

- Eljest — hur skulle min hand kunna gripa det söta
dadel-vinets Kalk?
Den bot, som förnuftet skänkt mig, krossade min
Älskling:
Och den mantel, som tålamodet sömmat, slet tiden
i trasor.
498. Så mycken kärlek och nåd från begynnelsen — af
hvad orsak?
Och hvarför har jag hållits uppe — med smek och
sång?
Nu går hela Din sträfvan ut på att sarga mitt hjerta:
Hvad synd har jag då gjort — än en gång, hvad är
meningen ¹?
499. Jag såg på tak-terrassen af ett hus en man, som gick
för sig ²;
Han trampade på leran ³; höll den för vämjelig.
Till honom sade leran på Mystikens språk:
»Var lugn! Du skall, du, liksom jag, få smaka många
sparkar».
500. Konung ⁴! Din stjärna bestämde konungaskapet för
dig;
Och sadlade för dig konungadömets fåle.
Förrän din guld-söm-skodde springare sätter sig i
rörelse, och sätter hofven på leran!
Blir jorden aldrig glänsande som silfver.
501. Himlen låter regna hund-rosor från molnen;
Man skulle säga: *strör* ut på ängen utslagna blommor.
I likasom en Liljas Bägare håller jag Vin af Rosens
färg:

¹ orsaken.

² en reserverad herre; en ethisk personlighet.

³ danade karaktärer medelst sin andliga fostran;

⁴ Ps. 45;

På samma sätt som de viol-blå molnen ösa ned Jas-
miner.

502. Tillåt ej, att vreden sluter dig in till sin barm,
Och att en löjlig grämelse tager ditt lif till fånga.
Öfvergif ej *Boken*, *Vännens Läpp*, och *Åkerfältets*
skydds-bank:
Alltintill den dag, då stoftet sluter dig in till sin barm.
503. Drick Vin, ty i stoftet varder din kropp till stoft-
grand;
Och derefter blifver ditt stoft till bägare och krus.
Tänk icke på paradiset och helvete:
Hvi skulle en klok människa yfvas öfver slikt?
504. Hvar morgon, då tulpanens ansigte fångar daggen,
Sänker sig violens blomster-krona mot ängs-mattan.
I sanning, för mig är rosenknoppen täck:
Förthy han sveper tätt till sig sin mantel.
505. Vänner! När I möten hvarandra efter träffadt aftal,
Höfves det eder att egna en vänlig tanke åt er vän.
När I dricken, tillsammans, det helso-bringande
Vinet¹:
Och turen kommer till min skål, så dricken den i
botten.
506. Om du Honom åtrår, slit dig lös från hustru och barn;
Flytta, som en hjelte, dina bopålar från slägt och vän-
ner. Gen. 12: 1.)
Allting, som är, är en boja för dig på vägen:
Hur kan du — slagen i bojar — uppå Vägen vandra?
Bort med dem!

¹ »O Salutaris, o Salutaris Hostia!»; »Hostage of Fortune!»; Jes.
33: 17.; Prov. 31: 1—31.; Jes. 33: 1—24.

507. Stig upp och bringa bot till detta trängda hjerta;
Bringa hit detta Vin med doft af mysk och färg af ros.
Önskar du smaka sorgens motgifts grund-bestånds-
delar:
Nåväl, så bringa hit det Rubin-färgade Vinet och den
silkes-strängade cittran.
508. Vinet är den röda Rosen; och Kalken — är Rosen-
vatten, kanske;
I kristall-skrinet — är den rena Rubinen, kanske.
I vattnet — är den smälta Rubinen, kanske:
Månkenet — är solens slöja, kanske.
509. Hvar bot, som vi gjorde, vi bröto — på nytt;
För oss stängde vi namnets och berömmets dörr —
på nytt.
Klandren mig ej, om jag är utan karaktär:
Ty af kärlekens Vin är jag rusig — på nytt.
510. Fyll pokalen, ty snöhöljd bryter dagen fram; (Hor.:
Carm. I: 9: 1—4.)
Samla (åt ditt ansigte) färg från det Vin, som är en
Rubin.
Tag tvenne aloe-trän och upplys församlingen:
Stäm *ett* aloe-trä¹; och bränn *det andra* aloe-trädet².
511. Med oändlig åtrå tryckte jag min läpp mot Krusets
läpp.
Att jag månde spörja det om meningen med mitt långa
lif.
Det lade sin läpp mot min läpp och hviskade hemligt:
»Drick Vin, ty till denna verld kommer du ej mer.»
- 512 A. Af denne Ande, som de kalla »det rena Vinet»,
Och som de kalla »det förödda hjertats vårdare»,

¹ sedan deraf en luta förfärdigats.

² Hor.: Carm. I: 9: 4—9.; 9: 1—24.

- Bringen mig skyndesamt 2, 3 stenkrus:
Hvi kallar man det goda vattnet för det onda vattnet?
- 512 B. Hur mycket mera tal om evigheten utan ände och
om evigheten utan begynnelse?
Nu är glädjens tid; för Vinet finnes ingen ställföre-
trädare.
Från mina tankar har flyktat vetenskap och verk:
För hvarje svårighet erbjuder Vinet en lösning.
513. Jag vill resa på mig¹. Jag vill vända min håg till
det rena Vinet;
Min ansigts-färg vill jag göra lik Djudjub-fruktens
färg².
Det beskäftiga³ förnuftet! — — — En sqvätt Vin
Vill jag kasta i dess ansigte⁴ för att bedöfva det.
514. Mitt hjerta gör ingen åtskillnad mellan kornet och
snaran;
Än känner det sig manadt till mosquéén, än till Kalken.
Bättre — trots allt detta — att jag och Vinet och Den
Älskade
Äro, i Vin-stugan, stekte (Daniel 3: 1—30.) beständigt,
än, i kloster-cellen, råe (gröne) beständigt.
515. En vrå och två kakor bröd hafva vi utvalt åt oss från
(ur; af) verlden;
Vi hafva lagt bort att fika efter dess prakt och ståt.
Fattigdom (»Persiska dikter»: 269: 2—7) hafva vi
köpt oss (tillhandlat oss) med hjerta och
själ:

¹ »Jag vill stå upp.»; »I will arise.» Luke 15: 18.

² Min kind vill jag göra röd som den röda Djudjub-frukten.;
Djudjub-trädet, *Zisypus vulgaris*, på persiska 'Annab.

³ fjeskande; framfusiga.

⁴ i ansigtet på det.

I fattigdomen (Matth. 5: 3.) hafva vi rikedomar
funnit.

516. När jag var liten, var jag, en tid, under lärare;
Sedan, var jag, en tid, glad, under min personlighet
som lärare.

Si verkets ändalykt ¹! Si hvad som hände oss! ²:
Som ett vatten kommo vi hit. Som en vind gingo vi
hädan.

517. Då vinsten af människans ankomst hit, till detta salt-
träsk

Blott är att spisa sorg och sätta lifvet till,
Lyckligt det hjerta, som från verlden snart drog
hemåt ³!

(Och) Fridfull den, som icke ens kom *hit* till denna
verld!

518. Dervisch, slit från din kropp sken-varats täcke-mantel!
Att du ej öfverantvarada må din Kropp åt sken-varats
spök-mantel!

Gack! Släng på ryggen armodets uråldriga täcke:
Och slå, under detta täcke, på kungadömets trumma.

519. Lägg märke till denna sig kring-vridande kupols ill-
listiga verk!

Lägg märke till denna verld, tom genom vänners bort-
gång!

¹ Si sammanfattningen af allt hvad vi lärde oss!

² Si hvad vi lärde oss!:

³ »Då barnen äro större än

De allra största helgonen,

Så vore största skäl i verlden

att låta oss som barn (obesudlade af förtorkade själars »and-
liga fostran») få dö,

Bli förde till de sällas Ö, (de lyckliges Ö),

Och bli besparde afgrunds-färden (Jfr.: Deut. 32: 5.; Eph. 6: 4.)»

(Wilhelm von Braun.)

- Lef, så mycket i din makt står, ett ögonblick för din
(sanna) Personlighet:
Vänd blicken mot morgondagen. *Rota ej i gårdagen.*
Lägg märke till *det ögonblick, som är.*
- X 520. Du lifs-hjul! Ät alla nedrige gifver du något:
Varm-bad, qvarn-stenar, kloaker gifver du dem.
Den fri-gjorde (Jes. 32: 5—8.) sätter på spel sitt bröd
för natten ¹:
Passar det, att man ger en fjärt för en dylik stjern-
himmel ²?
521. Tag med Dig Vin-kruset och Bägaren, o Du som sö-
ker mitt hjerta!
Skrid fram, fager och vän, öfver Lustgården (Apoc.
22: 1), vid Flodens strand!
Många äro de kära gestalter som det hat-fulla ångest-
hjulet
Hundra gånger gjort till krus, hundra till bägare.
522. Lemna dig ej öfver så hejdlöst åt din sorg — let
lycklig!
Och på den orättvisans stråk-väg, hvarpå du måste
vandra — vandra rättvis.
När slutet på denna verdens verk är — intet:
så räkna dig för intet (Rom. 6: 11), och lef fri.
523. I mitt hjertas öra talar stjernverlden lönliga:
»Lär känna från mig den Befallning, som är ditt öde».
Om jag hade en hand i min personlighets om-vält-
ningar,
Skulle Vinet väl frälsa mig från yrsel.

¹ Denna rad har äfven en annan betydelse.

² en dylik stjerneverld (»Macrocosmos»)

en dylik verld;

en dylik tid (Apoc. 10: 6.);

en dylik verlds-ande;

en dylik tids-ande (Apoc. 10: 6.).

524. Månaden Ramazan har gått och månaden Shawāl har kommit;
Tiden för Lifs-Källans¹ Triumph och de oförbehållsamme förkunnarena (Jes. 33: 19.) har kommit.
Tiden är inne, då de ropa: »Vinsäckarne på skuldran!»: Ty i slutna led närma sig Vin-bärrarne².
525. Guds Afbild sade till sin dyrkare: »O du, vår slaf!
Vet du, af hvilken orsak du har blifvit Vår tillbedjare?:
'Oss öfvergjuter med Sin glans Densamme,
Som, genom dig, vårt vittne, Oss beskådar'.»
526. O Du, som, i Din kärlek och Din makt,
Gjort Guds skapelse, i ett evigt förbund, genom Paradiset och helvetet, synlig!
Din Gästabuds-sal är Paradiset (Matth. 22: 1—14.), och för mig finns ingenting:
Hur kommer det sig, att ingen väg finns för *mig* till Paradiset?
527. Till en anka sade en fisk: »Jemmer och elände¹ blefve det,
Om vattnet, som rinner in i vår ström, runne tillbaka»,
Ankan svarade: »När jag och du blifvit hackade och stekte,
Hvad betyder, *sedan*, efter min död, ström eller ökenhägring?»
528. När mitt hjerta, genom Östan-vinden (Jonah 4: 8.; Jes. 41: 25.) fångade Din doft,
Öfvergaf det mig och begynte jaga efter Dig.
Nu kommer det mig slätt icke mer ihåg:

¹ Lifs-Glädjens.

² »Den Rene Drues Aere» (Holger Drachmann).

³ ordagr.: »feber och hetta».

Efter att hafva fångat Din doft, har det nu fångat
Din håg.

529. Tio throner finnas, och ur nio portaler och åtta Pa-
radis
Skref Han, för denna boks skull, åt mig sju stjernor
ur sex.
Ty: medelst fem sinnen och fyra element och tre Prin-
cipis,
Skop Gud, i två verldar, sådan som du, en.
530. Ett kloster finnes, som har sett hundra tusen Jesus;
Ett berg finnes, som har sett hundra tusen Moses.
En borg finnes, som har sett hundra tusen Cæsar:
Ett hvalf-tak finnes, som har sett hundra tusen Cyrus ¹.
531. Ehuru silfver icke är de vises grund-fond,
Är verlden för de silfver-löse blott ett fånga-hus.
På grund af sin tomma hand lägger violen hufvudet
på knäet:
På grund af sin börs med guld är Rosens mun skrat-
tande ².
532. Mycket det människoblod, som det hänsynslösa ångest-
hjulet utgjutit!
Många de rosor ³, som ur lera ³ blomstrat fram, och
sedan platt förderfvats!
Yfs ej öfver din skönhet och ungdom, o gosse!
Många de knoppar, som, icke utslagne, fallit till
marken!
533. Utom Sanningen — ingen skiljedomare, som är makt
och myndighet värdig;
Det gifves intet vara, som når utanför Hans domvärjo.

¹ bräckte, brutne; Jes. 45: 1—4.; Jes. 45: 1—25.

² öppnar sig Rosens mun i skratt.

³ Ros på persiska: »Gul»; lera på persiska »Gil».

- Hvarje ting, som är, bör vara sådant (som det är *):
Det finnes ingenting, som icke bör vara sådant (som
det är *).
534. Denna blå kupol och gyllene skål¹
Hafva mycket hvälft sig om, och skola ännu hvälfva
sig om.
För en liten tid, hafva vi, genom ödets omhvälfningars
tvång,
Liksom andra kommit hit, och så — så är det slut.
535. Sitt med Kalken samman — ty detta är Mahmüd's
konungarike;
Lyssna till Harpan — ty detta är Davids sång.
Allt annat, som kommer och går — slå det ur hågen:
Var glad i detta nu — ty detta² är syftet.
536. Enär Ägaren sjelf bestämde öfver mennisko-lynnenas
sammansättning,
Af hvad orsak störtade Han ned dem i låghet och
förderf?
Om dessa bilder blefvo bra, hvi krossade Han dem?
Och om de icke blefvo bra — hvems är skulden?
537. Göra godt mot ovän och vän är godt;
Något ondt gör ej den, som, med lust och af vana, gör
godt.
Gör du din vän något ondt, blifver han din ovän:
Gör du din ovän något godt, blifver han din vän.
538. I Sannings-tolkarnes ögon — lika dyrbart det smutsiga
som det älskliga;
Som älskarens bonings-ort — lika kärt helvetet som
Paradiset.

*) parenthes af öfv.

¹ Sv. Psalmboken 210: 7.: »gift i gyllne skål».

² det.

- Till de kärlekskrankes överhölje — lika gerna säck-
väf som siden:
Under älskarens hufvuden — lika mjuk en tegel-sten
som en fjäder-kudde.
539. Öfver många berg och öknar har jag vandrat;
För ro's skull vandrat genom verdens alla regioner.
Om ingen har jag hört, att han vändt åter:
Den väg, på hvilken vandraren gick bort, på den kom
han ej mer tillbaka. (Jes. 57: 1.)
540. Vin-stugans strålgans beror på vårt Vin-drickande;
Två hundra tusen botgöringars blod tynger min nacke.
Om jag ej gjorde synd, hvad skulle Barmhertigheten
göra?
Barmhertigheten har i följd af våra *synder* blifvit fast-
ställd.
541. Detta ditt vara är varat af En Annans Vara;
Och detta ditt rus är ruset af En Annans Rus.
Gå, drag hufvudet ned i begrundandets krage:
Ty denna din arm är *Armen* öfver En Annans Arm.
542. Mina förtrogna vänner hafva alla glidit ur min hand;
Efter döden hafva de, den ene efter den andre, sänkts
ned i stoftet.
De voro i 'Umr's sällskap och drucko ett och samma
Vin som han:
Två, tre Vin-omgångar före mig sjönko de ned — be-
rusade.
543. De, som i gammalt och nytt äro berömde,
Sinka sig på vägen för en handfull vatten och två bröd.
De säga: »Vi äro alla (så goda som) en Djunaïd, en
Shibli»: Nå!:

Intes om en Shibli¹, men, *i torrhet* («Karkhi»), äro de (förvisso) alla likasom beryktade («Ma'ruf»)².

544. Medan Han blandade sitt stoft i gjut-formen,
Uppväckte Han mycken brottslighet ur mitt stoft.
Jag kan ej vara bättre än detta, som jag är:
Ty ur smält-degeln har Han mig sådan format.
545. Ur icke-varats vatten har Han min säd utsått;
Ur sorgens eld har Han min ande uppväckt (1 Sam.
2: 1—10.).
Yrt irrar jag omkring, som luft, hvart ögonblick, kring
verlden:
Till dess Han skaffar bort min jord ifrån dess ställe.
546. Enär i denna tid³ Visheten ingen vinst utdelar,
Spisar, af tiden*, endast den ovise frukt.
Tag efter den, som undansnillar Visdomen
Att äfven på oss tiden må kasta en nådig blick.
547. När min andes Älskling fått Huset (Exod. 1: 21.;
2 Cor. 5: 1—10) färdigt,
Går ur detta hus hvart element tillbaka till sin Källa.
Bildn, detta varats strängaspel med 4 silkes-strängar,
Krossas af ödets stråke.
548. De som med »tänkande» borrhade Varat's Perla⁵,
Berättade historier⁶ om Guds Natur⁷.

¹ precis.

² («Ma'ruf Karkhi»; «Ma'ruf från Karkh»).

³ verd; tids-ande.

⁵ De, som genom tanke-anspanning försökt genomborra Verklig-
hetens Perla.

⁶ fabler.

⁷ Attribut.

*) tiden.

När de ej blefvo kloke på stjernhimlens hemlighet,
Riste de först på hakan, och lade sig sedan att sofva
(Jes. 56: 10.; Jes. 29: 10. — Jes. 29: 9—12.;
29: 7—17.; 29: 1—24.; Jes. 56: 9—12; 56:
3—7.; 56: 1—12.).

549. Detta slägte är, allesammans, skriande ¹ åsnor;
Stinna läder-säckar ², hvars inre är tomt som en
trumma ³.
Skulle du önska att de kysste din fot-sula?
Skaffa dig då ett hedradt namn, ty de äro »hedern»
trälar ⁴.

550. På den dag då hvar egenskap skall vedergällas,
Skall din styrka svara mot din insigt.
Sträfvva efter goda egenskaper, ty på *vedergällningens*
dag:
Skall ditt sällskap svara mot din egenskap.

551. Den Kruko-makare, som gjorde våra hufvudskålar
Röjde sina egenskaper i sitt kruko-makeri ⁵.

¹ klagande; el. grinande.

² skinn-fodral; »In the village of Entepfuhl — Andreas Futteral
and his wife» (Thomas Carlyle: »Sartor Resartus»).

³ Ait Dimna: »Fuit vulpes quidam ambulans versus flumen, circa
quod suspensum erat cimbalum in arbore; ventus autem ramos arboris
agitabat et propulsabatur cimbalum. Et cum vulpes videret, estimavit
esse aliquod pingue animal et plenum carnibus; que cum scinderet
ipsum, invenit ipsum concavum et vacuum: Et ait: »*Nolo credere res
magni corporis et fortis vocis in se habere potentiam*», et abiit in
viam suam». (Bilpai.)

⁴ Ordagr.: »Lef ett hedradt namn, etc.». »Märk! »Lef» (*transi-
tivt*): spela (återgif, agera, personifiera, föreställ, framställ) ett hedradt
namn (ett vackert, rent, fläckfritt) namn: »Lef» (*intransitivt*): lef under
stämpeln (karaktären, prägeln, masken, skråpuken) af ett hedradt
namn.

⁵ *de små barnen och de dagg-stänkta blommorna*: »Solens (Christi,
Ordets, Skaparens) vackra, vackra mynt».

Öfver vårt varas bord ställde Han en omhvälfd skål.
Och denna omhvälfda skål fyllde Han med galla.

552. Jag vill tala om för Dig verkliga förhållandet;
Och framställa det i korthet med två bokstäfver ¹:
»I sällskap med ² Din kärlek skall jag gå ned i stof-
tet (i jorden);
I kraft af ³ Din kärlek skall jag ur stoftet (ur jorden)
resa hufvudet.

553. Hjertat är en lampa, som får sitt ljus från Hjerte-
Röfvarens Kind (Num. 6: 25.);
Och dör det af Hans tuktan, får det, i stället för huf-
vudet, lifvet. (Ps. 21: 4, 5.; Apoc. 2: 10.)
Likasom myggan talar till ljuset (Sa'di: »Lustgården»
3: 348—364.), likaså bör hjertat tala:
Ty detta är en tradition, som hos de mogne vunnit
häfd.

554. För den som är en *Menniska* ⁴, lägger jag ned mitt lif;
Under hans fot lägger jag gerna ned mitt hufvud.
Önskar du veta, hvad helvetet sannerligen är?
Helvetet på jorden är umgänge med icke-Människor.

555. Solen kastade sin ränn-snara öfver taket;
Kung Cyrus (Jes. 45: 1.) hällde Vinets Dag (Mal. 3: 20.)
i Kalken.

¹ »B» och »A».

² (tillsammans med) = »BĀ».

³ (Förmedelst) »BA».

⁴ Exodus 1: 21. (Att läsas i den Hebreiska Bibeln eller någon riktig (d. v. s. felfri) översättning. Den engelska Bibeln har stället rätt öfversatt); 2 Cor. 5: 1—5.

Drick Vin, ty den uppgående morgonrodnadens härold
Kastar¹ ut i tiden ryktet om en ny Makt² i tiden.

556. De som hit kommo, kommo (råkade) i upphetsning;
De bragtes i förvirring af ära, rikedom och nöjen.
De drucko en bägare och försjönko i tystnad:
I det eviga stoftet famnades de alla gemensamt.
557. I morgon, då Han skall gifva dem lycksaligom de-
ras lott,
Skall Han gifva mig, olycksalige ensling, min andel.
Kommer jag ren, skall Han räkna mig bland de rene:
Och kommer jag oren, skall Han förlåta mig för de
renes skull (Gen. 18: 32.).
558. Djupt förborgad i stjernhimlens cirkel
Finnes en bägare (Jer. 51: 7.; 18: 3.; 25: 15—29.;
25: 12—38.) hvarur alla, i tur och ord-
ning, måste dricka.
När tiden kommer för din tur, neka ej:
Drick Vinet med gladt hjerta, *ty det är långt ifrån
tyranni*³.
559. Din lifstid — vare sig den blir tvåhundra eller tre-
hundra, eller tusen år,
Ur detta gamla värdshus skola de bära ut dig, med
eller mot din vilja.
Antingen du är en konung eller en bazarens tiggare;

¹ Ropar.

² Tanke.

³ fjerran från tyranni; allt annat än tyranni; allt annat än för-
tryck. Med en annan läsart blir tolkningen: »*ty tiden för en (brädd-
full) bägare är inne*».

På ändalykten ¹ komma dessa båda (värdigheter) på ett ut.

560. I icke-varats gömma låg jag sofvande. Du talade:
»Vakna!»

I verlden håller mig (nu) verldens ängslande hjul.
Och nu, då jag af Din befallning afhängig är, står jag häpen:

Kort sagt ² (det är som sade Du): »Håll böjdt och spill ej».

561. Begynnelsen till detta gyllene klots försättande i kretsning,

Och den slutliga tillintetgörelsen af dess så härliga grundval

Varder ej kunnigt genom snillenas pröfvo-stenar:

Varder ej utrönt genom tänkarnes ³ tanke-spröt.

562. Du spisar så mycken sorg öfver händelser, som ej timat;

Ängest är deras lott, som tänka i förväg.

Var glad! Och låt ej verlden blifva trång för (be-tränga) ditt hjerta:

Ty genom att spisa sorg minskas ej och ökas ej (det förutbestämda, som är) ditt öde.

563. Det finnes en Bägare, som Den Huldsaliga Visheten hafver smidt,

På hvars tinning Hon, af kärlek, hafver tryckt hundra kyssar.

Och en sådan härlig Bägare stöper denna tidens krukostöpare ⁴ OM (Deut. 32: 5.; Lev. 19: 28.)!

Och slänger den tillbaka, ned på jorden (Jes. 26: 21.)!

¹ Till sist.

² Ty, kort sagdt.

³ tänkarens.

⁴ karaktärs-danare; andliga fostrare; barna-vårdare.

564. För Evighetens eld hyser du ingen fruktan;
I ångerns vatten har du aldrig renats;
När dödens luft¹ släcker din lefnads lampa,
Befarar jag, att (grafvens) jord, af skam, ej vill dig
mottaga.
565. Sanningens Hemligheter uppdragas ej för spörsmål:
Ej ens genom att sätta gods² och guld på spel för
dem³.
Tills du, under femtio år, ryckt upp ditt eget lif, och
spisat ditt eget blod:
Skall ingen väg yppa sig, från ord till verklighet,
för dig.
566. Från jordens lägsta djup till Saturni högsta spets
Har jag löst alla ångest-hjulets gåtor.
Ut sprang jag, med ett språng, ur alla ränkens och
lögners snara:
Hvart hinder öppnadt, utom dödens band.
567. Fienden begagnar slagord och kallar mig »filosof»;
Gud skall veta, att jag ej är det, som han kallar mig.
Men då jag nu har kommit in i detta sorge-näste:
Så strunt i den saken⁴. Jag vet⁵ ej ens, vem jag är.
568. Ju mer jag från min sjelfhet skiljes, desto mer
lefver jag;
Ju högre ställning jag bekläder, desto mer sjunker jag.

¹ Vind; storm-vind; Jes. 21: 1.

² »na'mat», bekvämlighet; granntyckthet; ömtålighet; verklighet
njutnings-lystnad läckerheter.

³ Sanningens Hemligheter yppas ej genom att spörja efter dem;
Ej ens genom att för dem äfventyra gods och guld.

⁴ Så strunt i hvad jag är; Så betyder det mindre hvad de säga
att jag är.

⁵ ju ej.

Än underbarare: Ju mer jag, genom Varats Vin,
hvert ögonblick, är nykter:
DeDsto mer berusas jag¹.

569. Rene komma vi hit; orene gå vi hädan;
Obekymrade komma vi hit; sorgbetyngde gå vi hädan.
Vi äro, genom ögats vatten, i hjertats eld:
Vi gifva vårt lif för luft², och gå ned i jord³.

570. Spanande efter Djamshīd's Bägare, lupo vi, hit och
dit, hela verlden igenom;
Om dagen satte vi oss ej; om natten slumrade vi ej.
Då hörde vi (,en gång,) af Mästaren, Bägarens be-
skrifning:
»Jag sjelf är Djamshīd's verlds-förklarande
Bägare»⁴.

571. Du egenmäktiga Drottning! När jag var öfverlastad
af den börda, Du mig pålagt,

¹ En annan tolkning:

Ju mer jag intet är (för)med(elst) min personlighet,
dess mer är jag;

Ju mer jag upphöjd (hedrad) varder,

dess mer förnedras (vanäras) jag.

Och underbart i ännu högre grad än detta: Ju mer jag, genom Varats
Vin, hvert ögonblick, kommer till sans (ur dvalan — Jesajah
29:de kapitlet, 10:de versen — vaknar upp):

Dess mer är jag om mina sinnen omedveten (förutan min personlighet;
»utom mig»; »från mina sinnen»; rusig, drucken).

² Vinden.

³ Sfoftet: grafvens stoft.

⁴ Annan tolkning:

»När vi af Läraren hörde beskrifningen på Djamshids Bägare,
Voro vi *sjelfve* (— funno vi —) Djamshīd's verldsuppdagande (verlds-
upplysande) Bägare.»

Jemför härmed Davani: »Akhlak-i-Djalali»: sid. 1.: »Menniskans
mål är att vara Guds vice-regent»; och Jakob Böhme: »Menniskan är
för det andra Principium skapad.»; »Och är menniskan för Paradiset
skapad.»

Blef jag, genom Ditt våld, från häst till bonde¹.
Utmattad af Ditt spel med löpare och konung:
Satte jag tornet mot Ditt torn², och blef — schack-
matt.

¹ Sångernas Sång 7: 4; »Rukh» på persiska betyder både »torn» och »kind». Med den andra betydelsen af dubbelmeningen blir tolkningen:

»Lade jag kinden mot Din kind».

Från det persiska »Rukh» ha vi »rocka» (i schackspel), »rukka (om klockor, d. v. s. om urvisare)».

² »Kastade Du ned mig från min häst (mitt förstånd; min intelligentia; mina höga tankar; mina höga hästar; Jes. 31: 1, 3.) och gjorde mig från ryttare till strykare»; allmoge-man; bonde; boende; hemma-boende; Jfr. härmed den sköna Persiska Dikten: »Vi bo Hemma». (»Ma Moqiman»), hvaraf de 2 första versarne följa:

»Vi bo hemma». (»Ma Moqiman».)
af

Shaikh Visali Khurasani.

1. Vi bo hemma i byn, der vår Älskare bor;
Efter verlden och himlen vår ande ej trår.
2. Vi äro näktergalar, som en gudomlig makt
Har slungat ned från rosengården's grenar.
3. Vi äro fåglarne på spejar-trädets grenar;
Juvelerna i Hemlighetens skrin.
4. Vi hoppas andas in Hans dörrstegs damm;
Vi fråga intet efter doften af tartarisk mysk.
5. Vi äro trälar åt de trälar, som Hans kärlek har berusat;
Vi äro slafvar åt de slafvar, som Hans Vin beröfvat sans.
6. Vi helsa med hänryckning sorgen, Han sänder;
Vi köpa med hjert-blodets floder Hans qual.
7. Vi ropa med dufvan: »Det finns ingen, blott Gud» (Jes. 45: 22.);
Ty Hans Hemlighet varder oss städse förklarad.
8. För att fånga en skymt af Hans ansigtes glans.
Låta vi, hvarje stund, regna blod från vårt öga.
9. Ren länge har Han, vår beslöjade Härold
Hviskat in i vårt hjerta detta morgonens Budskap:
10. Se intet utom, Vännen med ditt hjertas öga
Hvadhelst du ser, är blott Hans¹ återspegling!

¹ Eller »Hennes»; se Ordspråksboken 31: 1—10 och Balzac's »Sera phitus — Seraphita».

572. Om Gud ej önskar hvad jag har önskat,
Hur kan det, som jag har önskat, någonsin blifva
rätt?

Då allting, som Han har önskat, är rättvist:
Måste allt hvad jag har önskat vara synd.

573. Du må ej tro att jag lefver af mig sjelf;
Eller att jag tillryggalagt denna blod-drypande väg
af mig sjelf.

Detta mitt vara och icke-vara är ett återkast af
Hans vara:

Jag sjelf! Hvem är jag. Hvar är jag? När är jag?

574. Jag kan ej lefva utan renadt Vin;
Jag kan ej bära kroppens börda utan Vin.

-
11. O Älskade! Din kind är rosengårdens smålek
Din läpp korallfärgens förakt.
 12. Och Dina lockar, Älskade, genom sin vällukt,
Likasom Ambra, på tulpanens hjessa strödd.
 13. En sida är Din kind; dess skönhets-märken punkter;
För dem, Dig älska, liknar den Quränen.
 14. Din ansigts-doft är mera ljuf än doften af Jasmin
Ditt allmakts-Ord är mera starkt än slaget af chaugän.
 15. Persiko-fjunet på Din kind har med tulpanen frändskap;
Och papegojans bo är hvar ditt socker skördas.
 16. Ej hämmades min sot förmedelst läkar'ns bot
O Gud! Hvar är den bot, som botar denna sot?
 17. Jag vågar ej lyfta min röst till Ditt lof;
Ty omöjligt är att Din skönhet prisa.
 18. Alltsedan Din Härlighet svann ur min syn,
Har blod, hvarje stund, från mitt öga runnit.
 19. Den näktergal som har sitt hem i Paradisets träd,
Sjunger för mig hvar morgonstund en arla morgon-sång:
 20. »Se intet utom Vännen med ditt hjertas öga;
Hvadhelst du ser, är blott Hans¹ återspeglung!

¹ Eller »Hennes»; se Ordspråksboken 31: 1—10 och Balzac's »Sera phitus — Seraphita».

Jag är den timmes träl, då Vinbringaren säger:
»Tag dig ännu en Kalk!», och jag ej mäktar.

575. Lefva enligt klokhetens kraf
Bör du göra, men *kan* du ej göra.
Din lärare är, emellertid den fyndiga ¹ tiden:
Den slår dig så på hufvudet ², att du *lär* dig göra det.
576. Evighetens och Ogrundens hemligheter känner icke
• du och icke jag;
Och detta lösens-ord uppläser icke du och icke jag.
Bakom förlåten försiggår det samtal, som angår dig
och mig:
När förlåten remnat, är icke du qvar och icke jag.
577. O Du, som ensam är min Kropps lif och min styrka
(Ps. 18: 1—4.)!
Du är mitt lif och Du är mitt hjerta, o Du, som
ensam är mitt lif och hjerta!
Du har blifvit mitt Vara: Du är, därför, helt och
hållet jag:
*Jag har, i Dig, blifvit icke-vara: jag är därför helt
och hållet Du* ³.
578. O du, som gått genom (lifvet, på-drifven — Mathh.
11: 7. af) ödets boll-klubba, likasom bol-
len (Ordet)!
Från venster föll det mördande slaget. (Säg ingen-
ting) Gå åt höger. Säg ingenting.

¹ eg.: qvick-fingrade.

² gifver dig sådana stötar i bak-hufvudet.

³ Jean de Bernieres Louvigni säger i »Det Fördolda Lifvet med Christo i Gud»: »Så far då val, I små kreatur, aldrig mer skolen I sinka mig». Det är nog rätta sättet att se saken, när en bok sådan som Alf Ahlbergs: »Det Ondas Problem» kommer en under ögonen.

Ty den, som kastade in dig (Deut. 1: 36.; Josh. 14: 6.)
i denna spanings-bragd¹:

Han vet (1 Sam. 2: 3). Han vet (1 Sam. 2: 3). Han
vet (1 Sam. 2: 3). *Han* — — —

579. I myrans lilla öga finnes ett ljus från Dig;
I myggans svaga ben finnes en kraft från Dig.
Ditt grundväsen kräfver allherrs-kare-makt:
Hvar egenskap, som ej är täck, är fjerran från Dig.

580. Är du i Vishetens sällskap? Var då ej en snålhetens
träl.

Gå då ej, föraktlig och med nedsänkt hufvud, sno-
kande efter snöd vinning.

Var bitande som eld; var rinnande som vatten:
Låt dig ej ryckas med, som jord², af hvarje luft³.

581. O Du, i hvans tjenst den förnedrade och den upp-
höjde äro ett!

Bäst är, i båda två verldarne, en anställning vid
Ditt hof!

Nesa tager Du bort. Lycka tager Du fram:
O Herre! Af Din Nåd! Tag och Gif!

582. O du som gick, och kom igen, och kröktes!
Ditt namn är ibland menniskor förgädet.
Dina naglar ha' vuxit ihop och omvandlats till hofvar.
Skägget från bakom din stjert har kommit fram och
blifvit en svans.

¹ forsknings-bragd; detta uppdagande; detta upp-spårande (detta Kaleb's (»Kaleb» = »Canis»), hundens uppspårande; »tak u pu» = springa och söka, spana, snoka, (»ferret», eng. = a.) vessla, b.) jaga upp ur ett gömställe, spåra upp) —

² stoft; damm.

³ luft-drag; vind; vind-stöt; fläkt; väder; *ande* (1 Joh. 4: 1) låt dig ej spridas kring, strös omkring, kastas hit och dit; bliva kring- resp. *tank-* — — — *spridd*; blifva kring- resp. *för-* — — — *strödd*.

583. O du, som är okunnig om stjernverldens verk! Du
är intet.
Din grundval hvilar på vind. Alltså är du intet.
Ditt varas gräns ligger emellan två afgrunder:
Utvändigt är du. Invändigt är du intet.
584. Hvar dag beslutar jag att före qvällen göra bot;
Afhållsamhet från Kalken och det fyllda Kruset:
Nu, då Rosornas tid är inne, gif mig aflat:
I Rosornas tid (Sång. Sång: 2: 1.) är Du (Sång. Sång:
2: 1.), O Herre, bättre än bot.
585. Adam är som en flaska, och hans själ som Vin;
Kroppen är som en pipa, hvori finns ett ljud.
Vet du hvad den jordiske Adam är, Khaiyam?:
En »*Laterna Magica*», med ett *ljus deri*.
586. Jag smög mig på en Kruko-makare på nedre (Jes.
36: 2) vägen (Rutherford: »Bref»);
Ur jorden bragte Han fram, hvart ögonblick en yxa
(Jer. 51: 20!).
Sedan märkte jag — änskönt den blinda skaran ej
lade märke dertill —
Hurusom Min Faders Stoft låg i handen på hvar
stöpare ¹.
587. Alldenstund Munsken känner min art,
Rensar Han bort hundra vattuskott af skilda slag.
När jag ligger sjuk och eländig på grund af min sjelf-
hets vanor:
Öppnar Han, tvärsigenom min sjelfhets gräns-mur
(Jes. 22: 5.) — en Dörr.
588. O tidens ande! (»Persiska Dikter»: sid. 207: 7.)! Med
dina gerningar bekänner du,

¹ Se Jakob Böhme: »*De Tribus Princeipiis*»: Appendix I: vers.
384, 385; (sid. 585).

Att du tillbeder i våldets och förtryckets tempel.
Dina gunst-bevis skänker du dem nedrigom; dina
stötar dom ädlom:

Är du ålderdoms-svag eller en åsna. Utom dessa två
(förklarings-grunder) finnes ingen.

589. O du, som är en sammanfattning af de 4 elementen!
Lyssna till detta ord från den öfversinnliga verlden:
»Du är ett vild-djur, och du är en djefvul, och du
är en engel, och du är en Menniska:
Ehvad du (af dessa fyra) hos dig visar fram — *det
är du.*»

590. Önskar du blifva för kreaturen täck?
Kär och dyrbar för hög och låg?
Baktala ej Moslem, Judar, och Christna:
Och du skall få ett Godt Namn.

591. O du ångestens hjul! Hvad har jag gjort dig? Säg X
Sanningen!
Jemt slungar du mig i spring och fläng, i jägtan och
äflan.
Bröd gifver du mig ej, med mindre jag flyttar berg
till berg:
Vatten gifver du mig ej, med mindre du tager (tåre-)
vattnet från min kind.

592. *Du ger dig ständigt hän åt dina sinnens lustar;
Du viger dig åt detta ädla lifs förstöring.
Vet du ej, att en döds-synd mot ditt lif:
Är detta, som du älskar att föröfva?*

593. Hvarst stoft-grand, som på jordens yta kommit,
Har varit, förr, ett Solens Ansigte, en Aphrodites
tinning.
Fläkta med önknan bort det damm, som lagt sig på
din fagra kind:

Ty äfven det har en gång varit en skönhets kind och
lockar.

594. Jag är mätt, o Gud, på min förnedring;
På mitt trånga hjerta, min tomma hand.
Du som af icke-vara skapar vara:
Tag mig ur detta icke-vara ut (Jes. 22: 15—18.), in i
Ditt Varas Ära ¹.
595. I den cirkel-rörelse, som vårt kommande och gå-
ende är,
Ser jag ingen början, intet slut.
Ingen i denna verld tyder oss sannfärdeliga:
Hvadan detta kommande, hvarthän detta gående.
596. *En man är icke den, för hvilken människorna äro för-
aktliga;*
Och hvilken de, af fruktan för ondt, räkna för god.
En usling, som, i välgörenhet (och gifmildhet) visar
handens ansigte:
Honom gripa alla uslingar i handens rygg ².
597. När Skaparen skapade oss af ler och vatten,
Gjorde Han oss med tidens sorg tillfreds.
Beständigt vill du hindra mig att dricka Vin:
Vår egen tomma hand är oss en hindrare tillfyllest.
598. Vet Du, o Vår Hjärte-röfverska, hur länge sedan
det är,
Som du ej kommit hitåt, intill vårt hjerta?
Och ingen har Du skickat, och alls icke har Du
sport,
Sägande: »Hur går det för ³ dig — med din *hågkomst*
af Oss?»

¹ Härlighet; Joh. 17: 5, 22.

² Hans hand kyssa alla andra uslingar.

³ är det *med*.

599. Vinet är för mig Kroppens styrka och själens styrka;
Vinet är för mig Uppdagaren af de fördolda Hemlig-
heterna.
Ej längre spørjer jag om religion och evighet:
En enda drick är för mig fullare än båda två verldarne¹.
600. Från det rena Rubin-Vinet utgick² vår Perla;
Genom vårt klagomål gled Bäger'n ur vår hand.
I thy att vi dricka Vinet med vår *åminnelse*³:
Äro *vi* i Vinets åminnelse, och *Vinet* i vår.
601. Munterhet är icke (till) för det hjerta, som är fullt
af sorg;
Skilsmessan från Dig gör det muntra hjertat vemo-
digt.
Med⁴ *Dig* gjorde jag verldens bitterhet söt:
För⁵ *Din* frånvaros bitterhet, hvad skall jag göra med
verlden⁶?
602. Munsänk! Den Bägare, som är Guds Vishets verk-
utförare,
Är, genom Guds Barmhertighet, Hans slafvars hjerte-
hugsvalare.
Drick Vin i vårens tid, och sälj icke lydnadens frukt:
Ty af människors lydnad⁷ är Gud oberoende.

¹ En annan läs-art:

»En enda drick är för mig en vinge (som lyfter mig) *öfver*
båda verldarne»; »fullare» = mer fylld.

² utgår; ha' vi; hafva vi fått.

³ 1 Cor. 11: 25.; 1.: 23—32.

⁴ Tillsammans med.

⁵ Mot; Vid; I; Under.

⁶ Hvad skall jag med verlden att göra? Hvad hjälper mig
verlden?

⁷ Af människornas, dem af Gud gifna, (skänkta, förlänade),
lydnad.

603. Munsänk! En blick på oss arma, för Guds skull!
Krossa vår sköna afgud, för Guds skull!
Vi äro den döda fisken; Du är Lifvets Vatten¹:
Låt oss komma till föreningen med Dig, för Guds
skull!
604. Vill Du, så håll mig sorgsen, på grund af skilsmes-
san från Dig;
Vill Du, så håll mig fröjdefull, på grund af föreningen
med Dig.
Jag talar ej till *Dig*, sägande: »Håll mig på *så vis*²!»:
På det viset, som Härligheten finner för godt, — på
så vis håll mig!
605. O mitt hjerta! Spana ej efter vänlighet från tiden³;
Fika ej efter lösören och gods under tidens omhvälf-
ningar.
Söker du botemedel, blifver ditt lidande större:
Finn dig i ditt lidande, och sök intet botemedel.
606. Jag, och Vinet, och Den Älskade — i denna fallfärdiga
ruin;
Lif, och hjerta, och bågare, och mantel — allt i pant
för Vinet;
Frigjord från hopp om misskundsamhet och fruktan
för straff:
Förlossad från *jord* och *luft*, och *eld* och *vatten*.
607. Att kyssa *Dig* på *foten*, o Du glädjens ljus!,
Är bättre än att kyssa *andra* (upp) på läppen.
Min hand och Din hågkomsts mantel — fäll, hvarje
dag!
Min fot och trängtan till förening, hela natten!

¹ Hänsyftar på Bilpai's saga om de tre fiskarne i »Kalila ve Dimma».

² det och det viset.

³ Begär ej vänlighetens plägsed ifrån tiden;

608. Då i allt, som är, intet är — utom luft i handen,
Då i allt, som är, ingen är — skadan och bristen,
Tag för gifvet, att allt, som är i *verlden*¹, *icke* är:
Håll fast vid, att allt, som *icke* är i *verlden*, är.
609. Derest icke den fasta Sanningen är i handen,
Är det olidligt att sitta hela lifvet, i hoppet på ett —
 tvifvel².
O Gud, fräls mig från att sätta ned Vin-Kalken ur
 min böjda hand!:
Ty utan Visheten — hvad hjälper det, om jag är var-
 sam eller redlös?
610. Den Afbild, för hvars skull mitt hjerta qvider,
Är på en annan ort, af sorgen vorden fångad.
Hvi skulle jag, i jägtan efter bot, mig möda:
När Han, som är min Läkare, är vorden sjuk?
611. Om världens hemligheter, sådane de äro (uppskrifne)
 i vår bok,
Kan man ej tala, enär detta vore en olycka³ för vår
 hemlighet.
Som, ibland desse dåraktige⁴ män, det ej finnes en
 Menniska:
Är det omöjligt att tala om allt det, som finnes i våra
 hjertan.
612. När jag vid sans är, är min glädje, inom⁵ mig, för-
 borgad;
När jag berusad är, lider min Visdom afbräck.

¹ *Tiden*; synonyma begrepp, liksom »verlds-anden» och »tids-anden», eller »hela världens ande» och »alla tiders ande»; Apoc. 10: 6.

² Är det ogörligt (Går det ej) att sitta hela lifvet i förhoppning på något som man tvifflar på.

³ till skada.

⁴ okunnige.

⁵ för

Ett tillstånd finnes mellan rus och sans:
Jag är Densammes träl, som är dess Lif.

613. Fyll, af det Vin, som för lifvet är ett *annat* Lif,
Till brädden din Pokal, fastän¹ ditt hufvud värker.
Sätt den i min hand, ty verldens verk är som en väf-
vares spole (Hiob 7: 6.; Jes. 38: 12.):
Skynda dig! Gör det nu! Ty mitt lif ilar i väg.
614. Hvar gång en sorg börjar göra sig beskäftig med ditt
hjerter,
Förvärras tillståndet i din lifs-historia².
Du bör höra dig för om andra hjertans tillstånd:
Att i dig en fullkomlig hjerte-frid må göra sitt inträde.
615. O du, som kommit hit från andarnes varma verld!
Du stannar häpen i dessa fem och fyra, och sex
och sju.
Drick Vin, ty du vet ej hvarifrån du har kommit:
Var glad; du vet ej hvarthän du skall gå.
616. Om än Vin i lagen fått ett dåligt namn, är det dock
ljuft;
När det är i en skön ynglings hand, är det ljuft.
Bittert är det och förbjudet är det — mig synes det
ljuft:
Dröjer gör det³, ty så länge det förbjudet⁴ är, är det
ljuft.
617. Så mycken ängslan för penningars skull och längtan
efter verlden — hvad är⁵ det?
Aldrig har du sett någon, som evinnerliga lefver.

¹ änskönt; om än.

² Inträder en förvärring (eg.: en svårighet) i ditt lifs historia (i boken af din lefnad).

³ Det töfvar; Khavaquq 2: 3.

⁴ förvägrdt.

⁵ betyder.

Detta enda ande-drag, som är i din kropp, är ett lån:
Med ett lånadt lif måste man lefva på lån¹.

618. Om ditt verk är godt, är det ej² genom ditt åtgö-
rande³;

Och går det illa för dig, är⁴ det, likaledes, ej genom
ditt underlåtande⁵.

Underkasta dig, och samtyck⁶, och lef glad:

Enär det goda och det onda här i verlden ej vållas
af dig.

619. Då ditt döende är ett döende *en gång* allenast,
Så *dö* då *en gång*! Hvad är detta för olycka?
Lite blod, lite träck, och en handfull senor och hud
Räknas (väl) ej. Hvad är detta för gnäll⁷?

620. O du klyftige man! Omtänksamhet för morgonda-
gen är lystnad;

Att i *tiden* slå på ordens trumma är lystnad;

Ty i dag vet hvar och en, som är en Vishetens lär-
junge, detta:

»Hela verlden⁸ är blott ett enda ande-drag».

621. Den tagg, som stinger foten af hvar lefvande,
Är Guds-afbildens lock⁹ och Älskarinnans Härlighet.
Hvar tegelsten på kungaborgens tinnar:
Är Stor-Vezirens finger och Sultanens hufvud.

¹ på nåder (liksom); på kredit (så att säga).

² godt.

³ genom ditt planerande och »mogna» öfvervägande och »kraf-
tiga» fullföljande och utförande.; »L'homme propose et Dieu dispose».

⁴ sker.

⁵ i följd af något ditt förbiseende.

⁶ var belåten.

⁷ klagan

⁸ tiden; Apocalypsis 10: 6.

⁹ lockar; jfr. Mahmūd Shebistari: »Gulshan-i-Raz»: 763—779.;

622. Stjernhimlens skål är inför Hjerter-Smyckerskan tom;
Fridfull i denna verld vet jag ej hvem är
En trygg menniska kan, på grund af döden, ej lefva ¹:
Alltså, hvad är gagnet af denna gagnlösa verld?
623. Innan jag lärt skilja mellan denna fot och handen,
Hade detta nedriga ångest-hjul hundit min hand.
O ve, att de i räkningen skola föra upp
Den lifstid, som jag, utan Vinet och Den Älskade,
förspille!
624. Skänk i, min pilt, det Vin som värmer verlden,
Det Vin, som är, för glädjens Ros, ett månsken!
Skynda dig, ty ungdomens eld är ² vatten:
Tag mot, ty vakenheten är sömnens härlighet.
625. Drick Vin, ty detta är din andes ro evinnerligen;
Det är ditt ångestfulla lifs och hjertas hvila.
Om sorgens storm-vind kommer ifrån fram och bak:
I Vinet är din Noakh's räddnings-skepp.
626. Verlden är ingen förlustelse-ort, och intet hvilo-ställe;
Dess vise män äro platt förvirrade, och de bäste af
dem druckne.
Gjut vatten på sorgens eld, vatten ur Vinet:
Innan den dag, då du går ned i jorden, med vind i
näfven.
627. Om mot mig stjerneverlden ej förde krig, vore det
märkeligt;
Om den på mitt hufvud ej kastade sten, vore det mär-
keligt.
En domare, som köper de fördömdes Vin och säl-
jer det:
Hade han ej Hatehis ³ i sin skola, vore det märkeligt.

¹ Trygg lefver ingen här i verlden, af fruktan för döden.

² ett.

³ Indisk hampa; »Cannabis indica».

628. När, på vårens första dag, molnet sköljer Tulpanens
kind,
Så upp med dig¹ ur sömnen! Gjut med frejdigt mod,
i Bägaren Vin!
Denna blomsterprakt, som i dag är din ögonfägnad:
Skall i morgon, oförminskad, spira upp ur stoftet ef-
ter dig².
629. Om kärleken än är ett lidande, så är det lidandet³ på
Guds befallning;
Mot Guds befallning *folkets* klander — af hvad orsak?
Då folkets godhet och ondska hafva sitt gemensamma
ursprung i Guds förut-bestämmelse,
Af hvad orsak då en domedag, af hvad orsak då ett
doms-förhör med den arme slafven?
630. Om lifs-hjulets omhvälfning finnes intet förstånd⁴;
Utom tidens lidanden kan derom intet tänkas. X
Hur mycket än jag betraktar mitt eget verk:
(Finner jag endast, att) Lifvet är sin kos, och intet
lärdt⁵.
631. Munkskänk! Guds-beskådandets Vin är min Ära⁶;
I de icke-Gud-beskådandes⁷ dryckeslag råder upp-
studsighet⁸.
Den Gud ej beskådande — hvad duger han till?:
Menniskans syfte är⁹ att skåda Gud (Eecl. 6: 5).

¹ vakna upp.

² ur ditt eget stoft.

³ ett lidande; ett ondt.

⁴ Ingen kunskap; ingen insigt; Eller: »Ur lifshjulets omhvälfning
vinnes intet förstånd (ingen kunskap; ingen insigt)».

⁵ och jag har intet lärt.

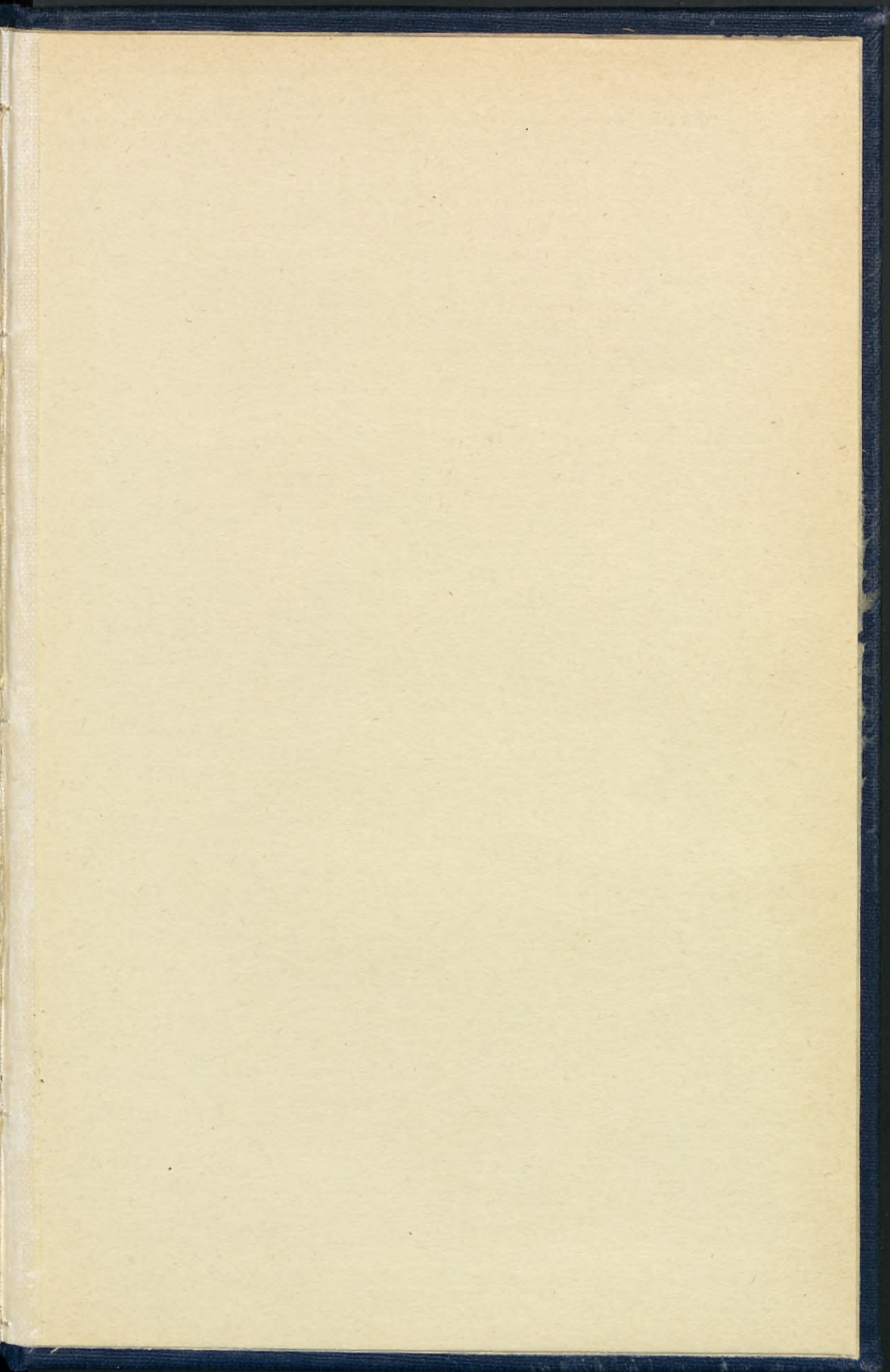
⁶ Heder.

⁷ I de Gud icke beskådandes.

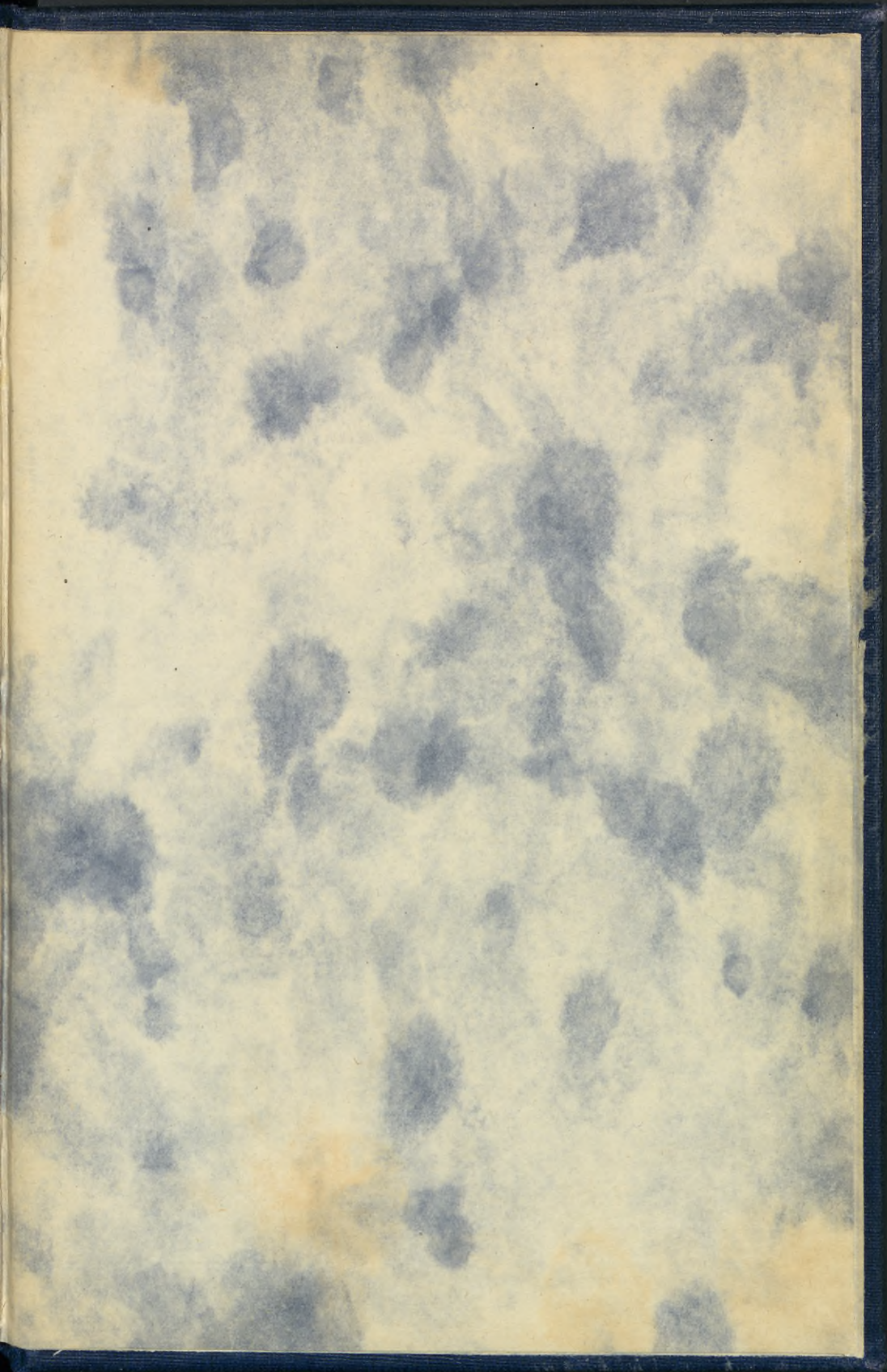
⁸ vanära; vanheder; vanvördnad.

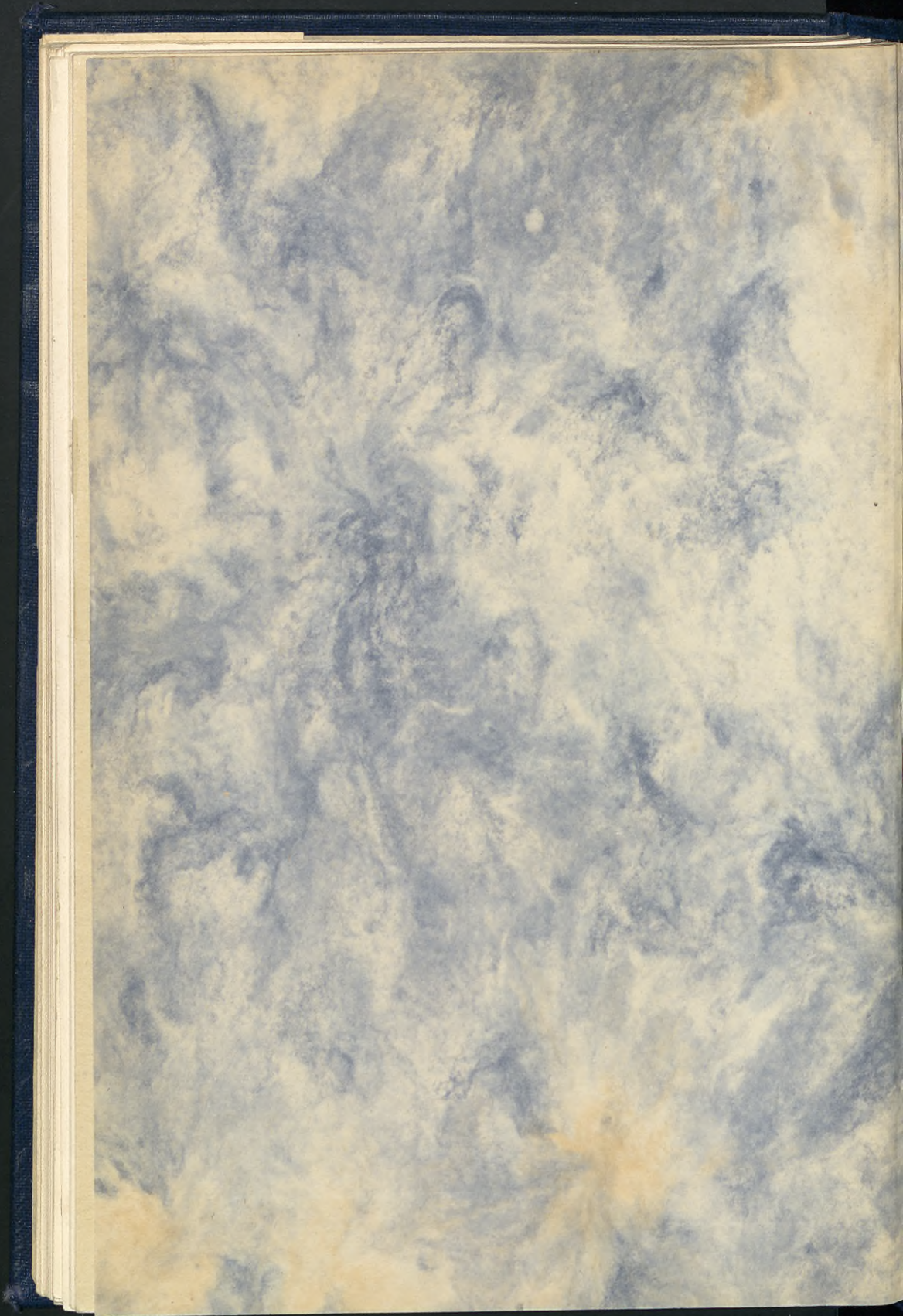
⁹ ju.

632. Munkänk! Stjernhimlen är, för Dina håfvors och
gåfvors skull, en öppen hand;
På Din gata finnas för själen hundra Ka'bah, i ett
enda kvartér.
Och kommer jag fram till själens Ka'bah, o hvilket
härligt öde!
Perlan är på vägen till själens Ka'bah till finnandes,
och, måste jag än dö därför, härlig är
Perlan.
-

Pris 6 kr.

6000206179

Göteborgs universitetsbibliotek

